

Giới thiệu Hồ Truyện

Hồ Truyện tức là H truyện ấy mà , mọi người đừng khó hiểu ! Truyện ngôn tình sủng nói về hần thân trúng mị được đang ngồi run rẩy trong thùng nước lạnh thì hai tên cận vệ trung thành đem vào một cô nương mặt mũi thanh tú , hai mắt nhắm chặt , cái này gọi chính xác là bị đánh ngất đi . " Các ngươi làm cái gì , nghĩ ta là đạo tặc sao ? " Thiếu chủ , được người trúng rất nguy hiểm , có ngâm nước lạnh mười ngày cũng không khỏi , chỉ bằng thuận theo tự nhiên . " Tự nhiên cái đầu ngươi , cút ! " Hai người vâng lệnh rồi đi , chỉ còn lại mình hần và nữ nhân đang say giấc trên giường . Bình tĩnh , tâm không động thì sẽ không sao , bình tĩnh bình tĩnh nhưng rõ ràng tâm hần đang hướng về tiểu cô nương bên kia nha . Vậy là ... quân tử biến thành tiểu nhân , cái này là do mị được , hần là bị mị được làm cho không phân biệt được đúng sai chứ hoàn toàn không háo sắc , mị được này quả thật là mạnh , làm hần cả đêm đều ôm chặt lấy cô nương nhà người ta làm tiểu cô nương hôn mê tận ba ngày cũng không tỉnh . Chỉ là hần không thể dây dưa nằng như vậy , hần còn phải giải quyết vấn đề quan trọng , xem ra đành phải tạ lỗi với nàng sau ... Truyện có những tình khúc ngọt ngào không thua kém Hôn Trộm 55 Lần, mời các bạn cùng đọc truyện và khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: (Giới Thiệu)

Hần thân trúng mị được đang ngồi run rẩy trong thùng nước lạnh thì hai tên cận vệ trung thành đem vào một cô nương mặt mũi thanh tú , hai mắt nhắm chặt , cái này gọi chính xác là bị đánh ngất đi .

" Các ngươi làm cái gì , nghĩ ta là đạo tặc sao ? "

" Thiếu chủ , được người trúng rất nguy hiểm , có ngâm nước lạnh mười ngày cũng không khỏi , chỉ bằng thuận theo tự nhiên " .

" Tự nhiên cái đầu ngươi , cút ! "

Hai người vâng lệnh rồi đi , chỉ còn lại mình hần và nữ nhân đang say giấc trên giường . Bình tĩnh , tâm không động thì sẽ không sao , bình tĩnh bình tĩnh nhưng rõ ràng tâm hần đang hướng về tiểu cô nương bên kia nha . Vậy là ... quân tử biến thành tiểu nhân , cái này là do mị được , hần là bị mị được làm cho không phân biệt được đúng sai chứ hoàn toàn không háo sắc , mị được này quả thật là mạnh , làm hần cả đêm đều ôm chặt lấy cô nương nhà người ta làm tiểu cô nương hôn mê tận ba ngày cũng không tỉnh . Chỉ là hần không thể dây dưa nằng như vậy , hần còn phải giải quyết vấn đề quan trọng , xem ra đành phải tạ lỗi với nàng sau .

Hần cũng không nghĩ chuyện nàng mất tích suốt ba ngày lại gây cho nàng tiếng xấu đồn khắp thị trấn , à mà cũng đâu có đồn sai , hần quả thật đã ăn sạch cô nương nhà người ta hại cô nương ta mang nỗi ám ảnh trong lòng , không biết đã xảy ra chuyện gì mà ngay đến bản thân nàng cũng không chút ấn tượng .

Khi hần quay trở lại mang theo sinh lễ không khỏi làm các cô nương trong trấn cảm thấy khó chịu , nam nhân tuấn tú như vậy , giàu có như vậy lại thú một cái nữ nhân trong sạch không còn , trong khi các nàng a ôi , thật tức chết người .

Nhưng trái với suy nghĩ của hần , trong đêm động phòng , nàng không nói gì chỉ giờ lên cây trâm cài tóc về phía hần , nét mặt sợ hãi hần đến tận cùng .

" Thịnh công tử mau chóng ra ngoài "

Những ngày sau hần ân cần thì nàng tránh xa , hần ngọt ngào thì nàng run rẩy , hần ôm nàng thì nàng khóc rống van xin hần đừng chạm vào nàng .

Mẹ nó chứ , hần thật muốn hét lớn cho nàng biết . " Noi nào trên người nàng ta chưa nhìn thấy , chỗ nào là chưa sờ qua đâu "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1 _A

" Lạnh quá ! thật sự là lạnh quá " . Tư Đồ Vân tức giận nhìn xuống nửa thân dưới đang ngập trong nước , sau đó rống to . " Hà có gì toàn thân đều lạnh run chỉ có người là vẫn nóng như vậy chứ " .

" Thiếu chủ , người nhìn xem " . A Phúc bỏ cái bao màu đen đang vắt trên vai xuống , sau đó từ từ mở ra.

Tư Đồ Vân nhìn tên cận vệ trung thành mà toàn thân phát run, chắc không phải người mới mua thêm đá tuyết chứ, chịu không có nổi đầu nha. Nhưng sau đó thứ được lôi ra khỏi bao làm hắn không khỏi kinh sợ, tên ngốc này, cư nhiên lại còn dám bắt cóc cô nương đem về, cô nương ta còn bất động như vậy, rõ ràng là bị ngất xỉu. "Các người làm cái gì? Nghĩ ta là đạo tặc sao?"

"Thiếu chủ, được người trúng rất nguy hiểm, có ngâm nước lạnh mười ngày cũng không khỏi, chỉ bằng thuận theo tự nhiên". Ánh mắt A Phúc nhìn Tư Đồ Vân như khẳng định, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, toàn toàn không một chút trái đạo lý.

"Tự nhiên cái đầu người! Cút ngay!". Tư Đồ Vân ném chiếc giày về phía hai tên cận vệ, bọn họ nghĩ hắn là ai, hắn đường đường là thiếu chủ của Tư Đồ gia, mà truyền thống của Tư Đồ gia là gì? Là đạo nghĩa, là quân tử. Nhắc đến quân tử hắn thật hối hận, biết thế sẽ không cứu cái nha đầu kia, cứu nàng ta xong nàng ta lại không biết cảm kích mà tổng cho hắn một đồng mị được, hại hắn ngâm nước lạnh cũng hai ngày rồi đây, may mà hắn là một chính nhân quân tử không bị nàng ta cảm dỗ nếu không thì... không thì... thân nam nhi của hắn đã bị nàng ta vấy bẩn a. Hắn đã có vị hôn thê, tuyệt đối phải giữ thân trong sạch, đây là mẫu thân đã dạy cho hắn, nam nhân của Tư Đồ gia, cả đời cũng chỉ có thể có một nữ nhân duy nhất.

Phải trong sạch, trong sạch, trong đầu Tư Đồ Vân tâm niệm hai chữ trong sạch cả trăm lần nhưng mắt thì nhìn bóng dáng của tiểu cô nương trên giường không chớp mắt, hắn thật muốn hôn lên gương mặt kia nha, haizzz, A Phúc chết tiệt, có cần bắt một cô nương xinh đẹp như vậy không kia chứ, cặp mắt kia, cái mũi kia, cái miệng kia kia, thật là muốn hôn một cái a. Tư Đồ Vân vội gạt bỏ những tà niệm trong đầu tiếp tục niệm hai chữ trong sạch, trong sạch. Nhưng niệm thế nào lại niệm đến kẻ bên cô nương nhà người ta, ngồi nhìn một lát cả thân người hắn đang lạnh run cũng phát nóng theo, nhất là nhìn theo khuôn ngực nữ nhân đang hít thở kia, đầu hắn cũng nhịp nhàng chuyển động theo, vậy là từ trong sạch được thay bằng to quá, to quá. Bất giác Tư Đồ Vân buột miệng hỏi một câu.

"Cô nương, có thể sờ một cái không?". Nhưng sau đó hắn lại thấy mình có phải là không được bình thường rồi không? Cô nương ta đang bất tỉnh, trả lời được sao?

Tư Đồ Vân hít vào một hơi, định sẽ tiếp tục chui vào thùng nước lạnh thì bản tính quân tử lại trở dậy, cô nương nằm đây cả đêm sẽ bị lạnh, hắn vẫn nên đắp lại chăn cho nàng. Nhưng khi hắn vừa phủ chăn lên người tiểu cô nương thì mặt nàng lập tức khó chịu, sau đó hét chần ra, hắn lại tiếp tục đắp lại.

"Cô nương, rất lạnh"

Chăn lại tiếp tục rơi ra.

"Cô nương, quả thật sẽ rất lạnh"

Lại rơi, nhưng lần này tiểu cô nương lại tức giận kéo mạnh chăn xuống, làm y phục trên người cũng theo đó, có chút lỏng lẻo. Làm hại vị quân tử có chút hít thở không thông.

"Cô nương, quả thật ta cũng rất nóng"

Cả người Tư Đồ Vân đều khô nóng, lý trí bảo hắn mau mau nhảy vào thùng nước lạnh nhưng cả người hắn lại hoàn toàn không thể tuân theo. Đưa bàn tay vuốt nhẹ lên mặt cô nương đang hoàn toàn không có khả năng phản kháng, từ từ di chuyển đến nơi vừa bị kéo xuống lỏng lẻo khi nãy. Ánh mắt hắn đã hoàn toàn nóng rực như dán chặt vào nơi cổ áo đang hở ra kia, bàn tay có chút chậm chạp kéo thêm một tí một tí, mãi đến khi lộ hẳn ra chiếc yếm màu tử sa với hình một bông hoa mẫu đơn màu trắng mới dừng lại.

Cổ họng hắn hoàn toàn khô nóng nhìn chằm chằm cô nương trên giường một lúc, bàn tay lại một lần nữa không yên phận tiến dần đến bên trên chiếc yếm, ngập ngừng một lúc mới hạ xuống, thật mềm mại, thật lớn, ngay cả bàn tay hắn cũng không thể che hết một bên ngực của nàng, bàn tay còn lại cũng không chút an phận đặt lên một bên ngực còn lại, nhẹ nhàng xoa nắn, động tác mỗi lúc một nhanh khiến tiểu cô nương ngay trong khi hôn mê cũng không khỏi phát ra tiếng rên nhẹ.

Nghe được âm thanh đó càng khiến Tư Đồ Vân khó nhịn xuống dục vọng trong người, bàn tay càng thêm suồng sã nhào nặng khuôn ngực mềm mại. Cảm thấy như cách một lớp yếm vẫn không thể thỏa mãn hết đôi bàn tay của mình, Tư Đồ Vân nhanh chóng thoát đi y phục còn lại trên người tiểu cô nương. Thân thể nữ tử bày ra trước mắt, khiến một người luôn cho bản thân là chính nhân quân tử như Tư Đồ Vân cũng không khỏi kiềm chế được bản thân, hai cánh môi hắn nhanh chóng phong bế môi tiểu cô nương, không ngừng ngậm lấy, đầu lưỡi nhanh chóng thâm dò thật sâu vào mọi ngóc ngách bên trong. "Thật ngọt".

Cả người hắn đều đề lên thân hình nữ tử, cảm giác làn da nàng thật sự mịn màng, chạm vào làn da mát lạnh nhưng lại khiến cả người hắn nóng rực như lửa, môi lại một lần nữa hấp thụ ngọt ngào, dây dưa, đầu lưỡi hắn không ngừng va chạm, mút lấy đầu lưỡi nàng, hai tay đang nắm giữ bộ ngực sữa cũng di chuyển xuống hông nàng nhào nắn, lực đạo mỗi lúc một tăng tạo nên những vết đỏ trên khắp làn da trắng mịn.

Tư Đồ Vân bỗng ngẩng đầu lên nhìn thật kỹ dung nhan của người dưới thân, cánh môi hôn khắp một lượt trên mặt nàng, từ từ trượt đến cái cổ trắng cao, đầu lưỡi không ngừng liếm mạnh, khiến người dưới thân không ngừng run rẩy theo.

Hai quả anh đào trước ngực nữ tử cũng sớm đứng thẳng như mời gọi hắn thưởng thức, hai tay giữ chặt lấy cặp ngực không ngừng xoay tròn, môi và lưỡi Tư Đồ Vân bú lấy bú để một bên ngực, một tay xoa đầu ngực còn lại, một tay lần mò xuống giữa hai chân nữ tử thăm dò nhưng sau đó lại nhanh chóng rút ra.

Không được, bản thân hắn biết mình đã đi quá xa, không thể lại xa thêm nữa. Nhưng hạ thân hắn lại không ngừng phản kháng, không đủ, thật sự không đủ.

"Cô nương , thật xin lỗi ".

Tur Đồ Vân nâng tiểu cô nương ngồi dậy sau đó để đầu nàng vào giữa hai chân hắn , hạ thân nhanh chóng tiến sâu vào miệng nàng , bụng hắn chuyển động liên tục , đục vọng điên cuồng ra vào cho đến khi hỗn hợp nước miếng và tinh dịch hòa chung một chỗ tràn ra khỏi khóe miệng , hắn mới thở mạnh một hơi .

Tur Đồ Vân giúp nữ tử lau đi những dấu vết còn đọng lại trên khóe miệng , sau đó đầu lưỡi lại tiếp tục tiến vào trong miệng nàng , hắn muốn giúp nàng liếm sạch , thật sạch . Có chút luyến tiếc khi rời khỏi hai cánh môi nữ tử , Tur Đồ Vân nhanh chóng đắp lại chần cho nàng nhưng khi nhìn thấy những vết nước cùng những dấu vết đỏ hồng do hắn lưu lại khắp người nàng không khỏi cảm thán , Tur Đồ Vân ngơoi rõ ràng là một tên háo sắc.

Bỗng nhiên cảm giác khó chịu lại một lần nữa vây lấy hắn , hạ thân không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn , không được , vẫn chưa được . Cả khuôn mặt hắn lúc này vì dục hỏa mà đỏ bừng nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương trên giường . " Ta nhất định lấy nàng "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 1_C D

Lời tuyên thệ vừa được thốt ra , hai cánh môi Tur Đồ Vân lại một lần nữa hạ xuống thân thể đã mang đầy dấu vết của hắn . Lần này hắn tuyệt đối đã có kinh nghiệm , biết rõ những nơi nào tạo nên sự run rẩy của người dưới thân .

Nữ tử trong cơn mê lâu lâu lại thốt ra những tiếng a nhẹ nhàng , như đang hòa theo từng động tác của Tur Đồ Vân . Sau khi đã chơi đùa cặp tuyệt lệ chán chê , môi hắn từ từ di chuyển xuống dưới , hôn lên hai bên bắp đùi non của nữ tử , khiến cô nương ta trong lúc hôn mê cũng nổi lên từng đợt da gà .

Hai tay Tur Đồ Vân nhanh nhẹn nắm lấy chân của tiểu cô nương khiến nó dang rộng , nơi thần bí nhất của nữ nhân giờ đây không chút che giấu hiện ra trước mắt hắn , làm cho ánh mắt hắn dần trở nên mờ hồ , ngón tay không chút ôn nhu nhanh chóng chạm vào , hắn thật muốn biết nơi đó như thế nào , ngón tay hắn ban hai mép khe thịt ra để đầu lưỡi dễ dàng tiến vào , mỗi lúc lại sâu hơn , đến khi không thể vào sâu hơn nữa mới cam chịu lùi ra nhưng lùi ra đâu có nghĩa là chịu ngưng .

Một tay Tur Đồ Vân nâng lên cặp mông tròn mịn , đặt hai chân nữ tử vòng qua vai để cửa động âm u càng kề sát lên đôi môi hắn , trong khi đó hắn chỉ lưỡi biếng dựa người vào tường từ từ thương thức , lưỡi bắt đầu áp sát vào phần thịt non mịn đi vào bên trong mật động , tìm được hoa châu giấu kín nên nhẹ nhàng thăm dò không khiến cơ thể nữ tử có chút khó chịu , hai chân cũng theo đó muốn khép lại thật chặt , cả cơ thể từ từ trượt lại xuống giường .

Hai tay Tur Đồ Vân lại một lần nữa dang rộng chân nữ tử nhưng lần này chỉ hài lòng nhìn u cốc hoàn toàn ẩm ướt , sau đó cả người hắn đều quỳ trên giường , tay không ngừng nắm lấy hạ thân đang cứng rắn ma sát qua lại bên ngoài u cốc , đến khi hạ thân cũng hoàn toàn được bao bọc bởi sự ẩm ướt mới nhanh chóng tiến vào bên trong . Cảm giác hạ thân không ngừng bị hút lấy làm hắn không thể kiềm hãm mà rên lên thành tiếng , đau có , khó chịu có nhưng muốn hắn ngưng lại thì không thể có , nơi này của nàng ta quá chặt , hắn còn chưa vào đến một nửa đã đau đến không chịu nổi , hạ thân từ từ rút ra sau đó lại dốc hết toàn lực mà tiến vào , lần này hắn thật đã thành công , hạ thân hoàn toàn không còn một khe hở , tất cả đều được u cốc bao lấy , thật thành công , thành công làm tiểu cô nương vì đau đớn mà bưng tỉnh luôn .

" A...a...a " .

Tiếng thét đau đớn làm Tur Đồ Vân cảm thấy hoàn toàn khó xử , hắn đang làm gì , cường bức cô nương ta sao ? Còn gì là danh dự trăm năm của Tur Đồ gia , trong phút chốc tay hắn nhanh chóng bịt chặt mắt của nữ tử , hắn không thể để nàng nhận biết hắn .

Hạ thân bị xé rách khiến cho nữ tử đau đớn bưng tỉnh , mắt lại bị che đi làm nàng càng thêm sợ hãi , miệng không ngừng kêu la .

" Buông ta ra , ngơoi làm gì vậy , buông ta ra ... " .

Hai tay nàng không ngừng nắm lấy bàn tay đang che lại mắt mình , nhưng làm cách nào cũng không thể kéo nó ra . Nam nhân phía trên nàng cũng không hề nhúc nhích chỉ im lặng .

" Xin ngơoi thả ta đi , xin ngơoi " .

Lòng bàn tay đang che mắt nàng truyền đến từng cảm giác ướt át khiến Tur Đồ Vân có chút không nỡ nhưng hạ thân đang bị bao bọc bên dưới càng khiến hắn không thể kiềm chế bản thân .

Ngay lúc nữ tử cảm thấy như được thoát khỏi đau đớn khi hạ thân của Tur Đồ Vân từ từ rời khỏi thì hắn lại nhanh chóng đẩy mạnh về phía trước làm nàng không khỏi la thành tiếng .

" A , đau quá , buông ta ra , buông ra "

Hai tay của nữ tử không ngừng đánh về phía trước , trúng lên người , lên mặt của hắn nhưng vẫn không khiến hắn ngừng lại động tác dưới thân , mỗi lần tiến vào là mỗi lần thêm sâu .

Tiếng hét làm cho A Phúc đang ở bên ngoài cũng phải sợ hãi , thiếu gia không phải hóa thành sắc lang luôn rồi chứ ! Khi này còn rất quân tử kia mà , bây giờ cô nương người ta lại còn kêu la thảm thiết như vậy . Chỉ là tiếng hét khi này bây giờ lại thay bằng những tiếng rên rỉ hòa vào tiếng thở dốc không ngừng .

Nữ tử đã không còn chút sức lực đánh lên người Tư Đồ Vân , cả hai tay nàng đều buông xuôi trên giường , để mặc người phía trên làm càn trên thân thể mình , một tay hắn vẫn che kín mắt nàng , một tay còn lại hết xoa bên ngực này lại xoa bên kia , còn hạ thân vẫn không có dấu hiệu ngừng lại , tiếp tục tiến công rồi lại rút lui , nhưng thay vào cảm giác đau đớn lại là một khoái cảm khiến nàng không khỏi rên rỉ .

Bỗng bàn tay đang xoa kia nâng người nàng dậy , bắt nàng xoay người , quỳ lên sau đó ép sát nàng vào tường , bàn tay đang che kín mắt nàng cũng rời khỏi , chỉ là khi nàng muốn quay đầu lại nhìn người sau lưng thì môi hắn đã áp sát lên gáy nàng , đầu lưỡi không ngừng liếm lên đó , tạo một cảm giác tê dại khiến nàng không còn chút sức lực , hạ thân lại tiếp tục bị tiến công , từng đợt khoái cảm cứ như vậy dâng lên tạo lên từng tiếng ư , a phát ra từ môi nàng .

Hai tay của Tư Đồ Vân hoàn toàn không hề rảnh rỗi , một tay hắn phải chế trụ không cho nàng quay đầu , một tay không ngừng xoa lấy hai khối tuyết nhũ trước ngực tiểu cô nương , bụng không ngừng chuyển động đưa hạ thân ra vào u cốc . Hai người cứ giữ tư thế quỳ trên giường vận động như vậy cho đến khi nữ tử không còn chút sức lực cả cơ thể từ từ trượt xuống .

" Xin người tha cho ta , xin người "

Tư Đồ Vân không hề còn bộ dáng quân tử , trong đầu hắn bây giờ chỉ toàn dục vọng , mặc kệ tiếng kêu xin tha đang cầu khẩn mình , tay lại nắm chặt cánh tay tiểu cô nương , ép nàng ngồi lên lòng hắn , hạ thân lại tiếp tục tiến vào .

Cả cơ thể nữ tử không còn chút sức lực dựa hết vào lòng hắn , một tay hắn vòng qua ôm lấy ngực nàng , một tay giữ chặt eo nàng , bắt nàng không ngừng vận động nhún nhảy trên người hắn , đưa u cốc tự tiến nhập rồi lại thoái lui . Đến khi bên tai không còn tiếng thở dốc cũng như rên rỉ hắn mới phát hiện nàng như thế lại bất tỉnh lần nữa .

Tư Đồ Vân nhanh chóng đặt nàng xuống giường sau đó lại nhanh chóng đưa vật nam tính tiến vào , động tác hoàn toàn không chút ôn nhu , chỉ có dục vọng và khoái cảm làm chủ , hắn điên cuồng muốn nàng , đến khi toàn bộ chất lỏng nóng rực đều được phóng thích vào bên trong nàng mới ngừng lại động tác , cả người vô lực mà đè lên người dưới thân , cả gương mặt hắn đều vùi vào hai bên ngực nàng . " Thật dễ chịu " .

Miệng hắn không ngừng thốt ra những câu nói ngay đến bản thân hắn cũng không thể tin , hắn vừa cường bức một cô nương nhưng cảm giác lúc này lại không một chút hối hận , chỉ có sung sướng đến cực điểm , tay nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt tái xanh của nữ tử , miệng thốt ra lời nói hoàn toàn mang tính chiếm hữu . " Đời này nàng chỉ có thể là nương tử của ta " .

Đêm đó hắn liên tục muốn nàng , điên cuồng muốn nàng , một lần lại một lần , tiếng giường kêu cọt kẹt suốt đêm làm A Phúc bên ngoài không thể chợp mắt , hắn làm sao có thể lui xuống nghỉ ngơi khi thiếu gia vẫn còn vận động chăm chỉ như vậy được a .

" Này , này các người có nhìn thấy kiểu hoa lệ lấy kia không ? Công tử Tư Đồ gia như thế lại đi thú về cái nữ nhân mất tích ba ngày ba đêm kia đấy " .

" Còn không phải công tử cảm thấy thương xót cho nữ nhân kia sao , lần trước ta nhìn thấy nàng ta bị nhiều người chằm chọc ngoài trấn , sau đó Tư Đồ công tử xuất hiện , ra tay cứu lấy nàng ta , còn đứng trước bao nhiêu người nói thú nàng ta , thật là một nam nhân lòng dạ bồ tát " .

" Số của nàng ta xem ra cũng gọi là may mắn , gặp chuyện như vậy cũng còn có thể gả vào thế gia " .

" Thôi thôi , người còn nói nữa không khéo làm cho nữ nhân cả trấn này khóc đến điên cuồng , nam nhân trong lòng họ cứ như vậy bơ qua bọn họ , chọn cái nữ nhân không còn trong sạch , thật là nổi bĩ ai " .

Triệu Tử Linh nắm chặt khăn tay , đầu hoàn toàn cúi thấp , không biết do mũ phượng đội trên đầu quá nặng hay những lời nói của những kẻ đứng xem bàn tán làm nàng không thể ngẩng mặt , nàng cứ nghĩ Tư Đồ công tử chỉ là thấy nàng đáng thương , nói qua rồi thôi nhưng hắn lại thật sự thú nàng .

Khi nhìn thấy sinh lễ ngoài cửa cha mẹ nàng không giữ được nước mắt ôm nhau khóc , họ đã nghĩ nữ nhi của mình số khổ nhưng trời cao lại cứu nàng lần này , vậy là không quản nàng nhất quyết cự tuyệt , một hai nhận lấy sinh lễ . Thân thể này đã không còn trong sạch , nàng đều nói với mọi người nàng không hề nhớ chuyện gì xảy ra nhưng trời biết , nàng chỉ nói dối , khoảng khắc đau đớn đó nàng chưa bao giờ quên , những tiếng thở dốc những tiếng rên phát ra từ miệng nàng cùng cảm giác đêm đó vẫn in sâu trong lòng nàng , nàng thừa nhận sự điên loạn của gã nam nhân đêm đó cũng khiến nàng trầm mê , quên mất phản kháng mà tiếp nhận hắn , điên loạn cùng hắn , nàng cũng chỉ là một nữ nhân phóng đảng , làm sao xứng với Tư Đồ công tử .

Khi chiếc khăn màu đỏ được vén lên nàng vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn , chỉ biết trầm mặc im lặng .

" Nương tử , chúng ta ... "

Triệu Tử Linh vội đứng dậy khỏi giường sau đó nhanh chóng quỳ xuống .

" Công tử lòng dạ bồ tát , cứu lấy tiểu nữ nhưng tiểu nữ thật không thể che giấu , bản thân thật sự đã không còn trong sạch , chỉ cầu công tử lưu cho một nơi nương thân , tiểu nữ nguyện làm thân trâu ngựa đền ơn công tử " .

Thân thể Tư Đồ Vân cứng đờ , có phải hơi kỳ không , đứng ra phải uống chút rượu sau đó là coi bớt y phục , rồi tắm rửa , rồi coi hết y phục , rồi chiến đấu suốt đêm , động phòng là phải như vậy chứ , sao nương tử hấn lại quỳ xuống khóc lóc như vậy ?

" Nương tử , nàng ... "

" Công tử nếu không chấp thuận , Tư Linh nguyện nhận lấy cái chết chứ không thể bị trả về nhà , gia phụ và mẫu thân sẽ không thể nhìn ai "

Triệu Tư Linh rút vội cây trâm trên đầu , vũ khí có sẵn , nếu công tử không chấp thuận , nàng có chết cũng không thể bị trả về nhà .

Tư thế Tư Đồ Vân vẫn giữ nguyên không nhúc nhích nhìn cây trâm đang chỉ về phía mình , hấn thật có lòng tốt muốn nhắc nhở nương tử - Nương tử , tự sát thì trâm nên chỉ về phía cô mình , chứ không phải chỉ về phía ta . Nhưng hấn rất biết điều giữ kín điều đó trong lòng , nhẹ nhàng an ủi nàng .

" Được được , nàng có thể ở lại , mau cài lại trâm lên đầu , ta thấy nó ở vị trí đó thật đẹp mắt hơn "

Nước mắt Triệu Tư Linh rơi xuống , không ngừng cảm tạ vị bồ tát sống trước mặt . " Công tử tấm lòng bồ tát , tiểu nữ cả đời không quên , vậy ... vậy công tử ngài có thể ra ngoài " .

" Ra ngoài ? " . Tư Đồ Vân đương nhiên hiểu ý tứ trong này nhưng hấn không có ngu nha . " Nơi nương tựa của nàng cũng thật lớn , chiếm trọn cả phòng của ta sao ? "

" Không , không , tiểu nữ không phải muốn chiếm lấy nơi này , chỉ là danh dự của công tử ... "

" Nếu bây giờ ta ra ngoài mới thật sự mất hết danh dự , có tân lang nào vừa vào đã bị đuổi ra ngoài chứ " .

Triệu Tư Linh cũng gật đầu một cách vô thức , lời này quả thật không sai nhưng cả đêm như vậy ? Cô nam quả nữ , vẫn không được hay lắm , nàng như thể lại quên , nàng bây giờ đã cùng nam nhân trước mặt có danh phận phu thê , ai mà quân hai người họ cả đêm , cả tháng cũng có sao chứ .

Nhìn vẻ ngây ngốc của nương tử , Tư Đồ Vân thật muốn cười to nhưng đáng về sợ sệt đó thật đáng thương mà , y thật muốn nói cho nàng biết , đêm đó nàng là ở bên cạnh y nhưng thật sự muốn một quân tử nhận tội còn khó hơn bắt sơn tặc đi đầu thú nha .

" Chúng ta ăn chút gì đó đi "

Vậy là đêm tân hôn trôi qua một cách vô cùng lạnh nhạt , sau đó hai người một người trên giường , một người dưới đất cứ như vậy chìm vào giấc ngủ . Sai sai , nữ tử thì nằm trên giường vô cùng nhẹ nhàng ngon , còn nam nhân bên dưới không ngừng lăn lộn , hấn muốn động phòng a , bao nhiêu ngày trôi qua hấn vẫn nhớ nhưng cảm giác đêm hôm đó , chỉ là tiểu nương tử luôn xem hấn như một chính nhân quân tử mà thờ phụng , làm sao đây ? Hấn không ngại làm bồ tát nhưng hấn ngại phải ăn chay nha .

Những ngày sau đó hấn ân cần thì nàng tránh xa , hấn ngọt ngào thì nàng run rẩy , hấn ôm nàng thì nàng khóc rống van xin hấn đừng chạm vào nàng . Mẹ nó chứ , hấn thật muốn hét lớn cho nàng biết . " Nơi nào trên người nàng ta chưa nhìn thấy , chỗ nào là chưa sờ qua đâu "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 1_E

Chuối ngày ôm mặt đất mà ngủ trôi qua suốt một tháng liền , khiến Tư Đồ Vân thật muốn vất bỏ bộ dạng quân tử mà lao lên giường ăn sạch nữ tử vô tâm kia , dỗ dành có , ngọt ngào có , cung chiêu có , vậy mà tối vẫn ôm đất ngủ là có thiên lý hay không ? Trong lòng hấn nảy sinh một kế sách phi quân tử , đây là do hoàn cảnh đẩy đưa thôi .

Hôm sau , khi Triệu Tư Linh còn đang ngồi trong phòng may cho công tử của nàng một cái hầu bao nhỏ thì A Phúc đã diu lấy vị quân tử tiến vào .

" Phu nhân , thiếu gia không hay rồi "

Triệu Tư Linh vội bỏ những thứ trên tay xuống bàn sau đó bước nhanh đến bên cạnh Tư Đồ Vân diu hấn , miệng hốt hoảng hỏi thăm .

" Công tử đã xảy ra chuyện gì ? "

" Thiếu gia bị người hạ được , khó khăn lắm mới quay về được , phu nhân , người phải cứu thiếu gia "

" Ta không phải đại phu , làm sao cứu được công tử "

" Thiếu gia bị người hạ xuân được , ngay cả đại phu cũng không thể làm gì , chỉ có phu nhân mới cứu được thiếu gia "

"Xuân dược ? "

"Dạ! "

" Xuân dược ? "

" Phải ! Là Xuân dược "

" Xuân dược là cái gì ? "

Đầu của A Phúc và Tư Đồ Vân đều như ngừng hoạt động , nữ nhân này thật là một cực phẩm .

A Phúc diu Tư Đồ Vân đến ngồi vào chiếc ghế bên cạnh bàn , sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Triệu Tử Linh giải thích .

" Xuân dược là loại thuốc kích thích ham muốn của nam nhân , khiến tâm tính người trúng phải thay đổi , chỉ mong muốn được động phòng . Có nhiều loại xuân dược , loại thiếu gia trúng là nặng nhất , nếu không giải trừ sẽ điên loạn mà chết "

"Chết ? Nguy hiểm như vậy sao ? "

" Mong phu nhân hãy cứu lấy thiếu gia "

" Nhưng cứu bằng cách nào ? "

Tư Đồ Vân đang gục đầu xuống bàn giả bộ đau đớn giờ này tâm trạng vô cùng kích động , nói tới như vậy mà vẫn không thông , nương tử , nàng thật vô tâm mà .

" Động phòng ! " . A Phúc trợn mắt nhìn sau đó nhấn mạnh lại điều quan trọng nhất , nói quá nhiều có lẽ phu nhân không theo kịp nhưng nói đúng hai chữ , chắc phải hiểu chứ .

Cả gương mặt Triệu Tử Linh đều đỏ lên , nàng không phải không yêu thích công tử nhưng thân thể này ... " Nhưng ta ... "

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy A Phúc nhanh chóng đóng lại cửa , gấp như vậy , không đợi nàng thêm một chút dược sao ?

" A , thật khó chịu " . Người từ nãy đến giờ vẫn giữ im lặng tuyệt đối bỗng rên lên dữ dội , hần phải giả bộ đau đớn một cách thật lòng . " A ...a ...a "

" Công tử , người như thế nào rồi " .

Tư Đồ Vân giả bộ đau đớn tay không ngừng cào lấy mặt bàn , sau đó là một tiếng la vô cùng chói tai " A.....a... ở đâu ra cây kim vậy ? " .

Triệu Tử Linh nhìn thấy cây kim đang cắm sâu vào tay công tử mà giật mình , là nàng mới sử dụng khi nãy a .

Tư Đồ Vân nhanh chóng rút ra cây kim , về mặt đau đớn , lần này là đau thật nha .

" Linh Nhi nàng mặc kệ A Phúc nói gì , mau chóng ra ngoài đi , hãy để ta chết tại nơi này , ta cho dù có chết cũng không muốn nàng chịu ủy khuất " . Lời nói thật là thâm tình , nói như vậy ai mà bỏ đi cho được .

" Công tử , người tâm lòng bỏ tất , sẽ không có chuyện gì , người thấy khó chịu ở đâu , tiểu nữ sẽ giúp người "

" Khắp nơi đều khó chịu , chỗ nào cũng khó chịu " .

Thấy Triệu Tử Linh vẫn chưa có phản ứng , Tư Đồ Vân không khỏi sốt ruột , chơi tới chiều này rồi ,nếu không thành công quả thật phải ăn chay cả đời rồi sao .

" Linh Nhi , chỉ cần động phòng ta sẽ không sao nhưng ta thật không muốn ép buộc nàng , hãy để ta chết đi , dù có trở thành hồn ma , cũng là một hồn ma quân tử "

" Chỉ cần động phòng , công tử sẽ không sao ? "

" Phải , chỉ có động phòng mới không chết " . Về Mặt Tư Đồ Vân nhìn Triệu Tử Linh vô cùng nghiêm túc , ăn chay nữa hần thật sẽ ghen mà chết .

" Vậy ... vậy ... "

" Vậy chúng ta động phòng nha " . Thấy nương tử mãi vẫn không nói ra được câu cần thiết , Tư Đồ Vân không thể kiềm chế mà nói ra dùm nàng , thật là một tướng công tốt .

Cánh tay Tư Đồ Vân nhanh chóng bắt được eo thon của Triệu Tử Linh , kéo nàng ngồi vào trong lòng hần , hai cánh môi che lấp đi đôi môi của nàng , bàn tay nhanh chóng sờ rồi sờ , đến khi chạm đến đôi núi trập trùng trước ngực , tâm tính hần vô cùng tốt , bánh bao a , lâu rồi mới gặp , thật là nhớ quá mà .

Cả người Triệu Tử Linh đều run rẩy theo mỗi nơi bàn tay tà ác của tướng công chạm tới, đây thật không giống với công tử lúc nào cũng hiểu rõ lẽ nghĩa của nàng a.

Tư Đồ Vân hoàn toàn bị nhục vọng làm chủ, suốt thời gian qua trong đầu hắn toàn là những ý nghĩ xấu xa, chỉ là nhìn xuống tới phát ghen, bàn tay đang giữ chặt cầm nướng tử nhẹ nhàng dời xuống cổ, rồi xuống vai, ngón cái đặt tại vị trí xương quai xanh nhấn xuống rồi lại kéo dài một đoạn như đang xoa bóp, chỉ là một khắc sau đó nhanh chóng luồn vào trong cổ áo. Làn da trắng mịn trước ngực của nữ tử vì vậy mà lộ ra một ít, đôi môi đang ngậm chặt môi nướng tử nhanh chóng dời xuống cổ trắng mịn, đầu lưỡi di chuyển không ngừng cùng cánh môi mút lấy từng tấc da thịt để lại không ít dấu hồng ngân. Tay hắn nhanh chóng thoát đi quần áo nướng tử, ngay cả mảnh yếm nhỏ cũng không chừa lại, để cặp bánh bao không ngừng đùn đưa theo mỗi lần nướng tử vận vẹo thân mình.

"Linh Nhi, thật xinh đẹp!"

Triệu Tử Linh then thừng, đầu cúi thật thấp nhưng bàn tay Tư Đồ Vân nhanh chóng nâng cầm nàng lên, cánh môi nam nhân lại một lần nữa phủ lên hai cánh môi nàng, hút trọn ngọt ngào của nàng. Sau đó hai tay nàng chỉ biết ôm chặt lấy đầu nam nhân đang tàn sát bữa bãi trên ngực trên vai mình, mỗi nơi nam nhân chạm đến đều để lại sự ướt át và ấn ký chỉ thuộc về hắn.

Tư Đồ Vân xoay người Triệu Tử Linh về phía mình, để hai chân nàng ôm lấy eo, tư thế này khiến nơi tư mật của nàng có thể cảm nhận rõ hạ thân đang nóng rực của hắn. Nhẹ nhàng cọ sát hai vách tường thịt mềm mại, đôi môi hắn vẫn ngậm chặt một bên quả anh đào trước ngực nướng tử, một tai nhẹ nhàng xoa nắn bên quả anh đào còn lại, khiến nướng tử không khỏi rên rỉ, nhẹ nhàng mút một cách mạnh mẽ rồi lại như tha thứ mà buông lỏng. Bỗng nhiên hai cánh tay của hắn nắm chặt lấy cặp mông tròn mịn mần nhanh chóng nâng nàng lên, sau đó ôm cả người nướng tử lên giường.

"Linh Nhi"

Hai tay Triệu Tử Linh vẫn ôm chặt lấy người Tư Đồ Vân cho đến đi cả thân người đều ngã ra giường lớn, sau đó, nàng không dám tin những gì xảy ra trước mắt, công tử thể nhưng lại vui đùa vào nơi đó của nàng, không được a, rất bẩn mà. "Công tử, không được, nơi đó ... nơi đó ... rất bẩn"

"Vậy ta sẽ làm sạch nó". Đầu lưỡi Tư Đồ Vân nhanh chóng tiến vào hoa huyết đã sớm ẩm ướt, trên đầu đặt lực cánh hoa xinh đẹp khiến cho nướng tử phát ra từng tiếng thở gấp không thể kiềm chế, hai tay nàng luồn vào trong tóc hắn, không ngừng dâng cao hoa huyết, tạo điều kiện thuận lợi cho ai đó xâm nhập. Lưỡi hắn không ngừng tìm cách chen sâu vào giữa hai cánh hoa làm mật dịch không ngừng tuôn trào, hạt châu cũng theo đó là run run, tay Tư Đồ Vân ác ý chà sát lên hạt châu khiến Triệu Tử Linh không khỏi cảm thấy khó chịu.

"A! Công tử"

"Gọi ta là tướng công, từ bây giờ ta chính là tướng công của nàng, danh chính ngôn thuận". Chiếc lưỡi tà ác nhanh chóng thoái lui thay cho nhục bông đã sớm căng cứng tiến vào, Triệu Tử Linh sớm không hề hay biết, chỉ thấy hạ thân cứ như vậy bị chiếm trọn, không ngừng hút lấy nhục bông của nam nhân, tham lam giữ lấy.

"Tướng công ... a ... tướng công". Mồ hôi phủ đầy khắp cơ thể mềm mại của nàng, thể hiện sự mệt mỏi vô cùng nhưng nam nhân phía trên nàng không hề có dấu hiệu ngừng lại, vẫn xâm nhập kịch liệt, rút ra rồi lại tiến vào. Bàn tay Tư Đồ Vân cũng không hề buông tha tấc da thịt nào của nướng tử, không ngừng xoa lấy, nắn nhẹ rồi lại bóp thật mạnh.

Hai cánh hoa sớm đã sưng đỏ ngưng cảm giác điên loạn này không hề gây cho Triệu Tử Linh cảm giác đau đớn, chỉ có khoái cảm, giọng nàng càng ngày càng mơ hồ, chỉ thay bằng những tiếng ư, a kéo dài không hề có ý nghĩa.

Sau một hồi chiến đấu, Tư Đồ Vân mới chịu đâm thật sâu vào trong hoa huyết, giải phóng hết chất lỏng nóng rực vào cơ thể nàng, nhục bông vẫn chôn sâu vào trong hoa huyết càng ngày càng sâu, nhìn tiểu nướng tử ánh mắt vì nhục hóa mà trở nên mơ hồ, hắn có chút đắc ý, dù sao lần này cũng là lần đầu hắn quang minh chính đại tiến nhập nàng, vẫn là không để nàng cảm thấy sợ hãi, nhẹ nhàng như vậy là được rồi. Hắn từ từ rút nhục bông đã mềm mại ra khỏi hoa huyết, chất lỏng nóng bỏng và mật dịch theo đó cũng chảy ra ngoài, Tư Đồ Vân có chút cười khê, cảm giác quang minh chính đại có được vẫn là tuyệt diệu hơn.

Con kích tình trôi qua khiến Triệu Tử Linh có chút thanh tỉnh, vội cầm lấy chăn che đi cơ thể mình, trong mắt là sự ngại ngùng pha chút buồn bã. "Thật xin lỗi, công tử"

"Xin lỗi? Nướng tử, nàng vừa cứu mạng ta". Tư Đồ Vân nói dối không hề chớp mắt nhìn về buồn trên mặt nướng tử, có chút không thông.

"Thân thể này, thật không xứng ..."

Tư Đồ Vân vươn tay ôm lấy thân thể Triệu Tử Linh vào lòng. "Nàng chính là nướng tử của ta, tất cả mọi thứ của nàng ta đều yêu".

"Yêu?"

"Phải! gương mặt nàng, tính cách của nàng, thân thể của nàng, mọi thứ của nàng, ta đều yêu"

Hai mắt Triệu Tử Linh không kiềm được mà rơi lệ, công tử thật tốt. Chỉ là vài ngày sau lại có chuyện hoàn toàn không nhỏ xảy ra.

Khi hai người vừa bước ra khỏi cửa phòng đã có một bóng dáng màu hồng phấn chạy đến ôm chầm lấy cánh tay của Tư Đồ Vân. "Vân lang, muội đến thăm huynh đây".

Người vừa xuất hiện là một cô nương, dung mạo xinh xắn, lanh lợi, khác hoàn toàn với vẻ điềm đạm của Triệu Tử Linh, trong mắt hoàn toàn chỉ có vị hôn phu trước mặt, không có ai khác.

"Tuyệt Nhi, đây là nương tử của ta". Tư Đồ Vân rút vội cánh tay, sau đó giới thiệu về Triệu Tử Linh với nàng ta.

Đỗ Diệu Tuyệt lúc này mới nhìn thấy Triệu Tử Linh, nàng âm thầm đánh giá một lúc sau đó tươi cười nói ra một câu khiến ai cũng ghen hờn. "Tuyệt Nhi xin ra mắt tỷ tỷ, say này muội sẽ phụ giúp tỷ tỷ chăm sóc cho Vân Lang nha".

Tư Đồ Vân cảm giác gió lạnh đang lùa vào thân thể mình, từng cơn từng cơn. "Tuyệt Nhi, muội đây là ý gì?".

"Muội muốn gả cho Vân lang, trở thành thê tử của Vân lang".

Tư Đồ Vân tròn mắt nhìn Đỗ Diệu Tuyệt, khóe môi cũng giật giật liên hồi nhưng sau khi Đỗ Diệu Tuyệt thì thầm vào tai hắn vài câu thì văng trán hắn rơi đầy mồ hôi nhìn về phía Triệu Tử Linh. "Nương tử, nàng về phòng đợi ta". Sau đó hắn không chút ôn nhu lôi cánh tay Đỗ Diệu Tuyệt vào thư phòng.

Triệu Tử Linh im lặng quay trở về phòng, lòng nàng lúc này vô cùng đau đớn khó chịu. Chưa bước vào phòng nàng đã không kiềm chế mà bắt bản thân bước đến thư phòng của Tư Đồ Vân nhưng từ khe cửa điều mà nàng nhìn thấy lại khiến tim nàng như muốn vỡ vụn, tướng công ôn ôn nhu nhu của nàng như vậy lại đứng yên cho nữ tử kia dựa vào, hai tay của nàng ta còn đang sờ lên khuôn ngực của hắn, mỗi nàng ta cứ như vậy đang đưa lưỡi liếm lấy cổ của tướng công nàng.

"Xem ra nương tử huynh, nàng ấy vẫn chưa biết được nam nhân bắt và cưỡng bức nàng chính là huynh đâu nhỉ".

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 1_G

Nữ nhân không khóc thì thôi, khi khóc quả thật vô cùng đáng sợ, nhất là đối với nam nhân yêu nàng ta, vô cùng vô cùng đáng sợ.

Hai người trong phòng đều như hóa thành tượng đá khi nhìn thấy người đang đứng ngay cửa.

"A ha, muội đi xem A Phúc đã dọn dẹp xong phòng chưa? A ha".

Đỗ Diệu Tuyệt nhanh chóng biến ra ngoài như một làn gió, nàng còn muốn ăn ở đây, sống ở đây, nhất quyết không quay về nhà đâu nha.

Nhìn nương tử khóc đến cả gương mặt đều lem lút, Tư Đồ Vân cảm thấy vô cùng đau khổ. "Nương tử... ta..."

"Nàng ấy nói là thật? Người đêm đó là người?"

Cổ họng Tư Đồ Vân như bị ai đó bóp nghẹn, nửa câu cũng không thể trả lời, chỉ có thể đứng nhìn Triệu Tử Linh khóc càng lúc càng nhiều.

"Ta nghĩ người là người có thể che chở bảo vệ ta cả đời, thật không nghĩ người hại ta nhiều nhất cũng chính là người". Nói xong, Triệu Tử Linh xoay người, không nhìn lấy vị tướng công nàng hết lòng thương yêu lấy một lần, chỉ lặng lẽ quay về phòng.

Cửa phòng đóng một cái là suốt ba ngày ba đêm không mở, làm hại Tư Đồ Vân ngày nào cũng mò đến trước cửa, không ngừng cầu xin.

"Nương tử a, nàng không muốn ra cũng phải để ta mang cơm vào cho nàng chứ!"

"Nương tử, nàng không ăn cơm thì cũng phải tắm chứ, ta mang nước vào cho nàng".

...

"Nương tử, nàng cho ta một chút phản ứng được không?"

"Rầm". Cửa phòng như được một thứ gì đó khá lớn ném vào, không khỏi làm người bên ngoài giật mình. À, nàng vẫn không sao nhưng rõ ràng Tư Đồ Vân hẳn nhớ rõ, nương tử hắn rất ôn nhu, rất hiền lành, sao bây giờ lại dữ như vậy a.

"Nương tử, ngày mai ta lại đến". Tư Đồ Vân có chút không cam lòng rời khỏi, hắn cũng lo thứ kế tiếp bị ném trúng có khi không phải cánh cửa mà chính là cái đầu của hắn.

Triệu Tử Linh bước đến bên cửa, dựng lấy cái ghế nằm lẩn trên mặt đất, có chút hoảng sợ nhìn người đang ngồi cạnh bàn.

" Thật ồn ào ". Đỗ Diệu Tuyết , xoa xoa hai bên lỗ tai , chán ghét nhìn về phía cửa . " Lần sau hấn còn mò đến , tỷ cứ phang thẳng cái ghế vào hấn , ngày nào cũng như ngày nào , thật phiền phức . Đến đây , chúng ta ăn vặt một tí đi "

Triệu Tử Linh bước đến bên bàn , bên trên có tất cả tám món ăn , tuy đều là những món ăn vặt nhưng thật không lo có thể chết đói , gọi là ăn vặt nhưng nhìn món đầu tiên cũng có thể no cả ngày , ăn vặt bằng nguyên một con vịt quay , có ai giống cô nương ta không chứ .

" Tuyết Nhi , hay là ta ra ngoài , tướng công chàng có lẽ rất lo lắng "

" Không được ra , chỉ mới vài ngày , hấn có lo cũng không tàn được bao nhiêu , phải hành hạ hấn thêm nữa "

Trong lòng Triệu Tử Linh thật không biết phải nói sao . Nhớ lại cách đây vài ngày , nàng còn đang buồn đến khóc lóc không ngừng thì cô nương này bắt chập tất cả , leo cửa sổ mà lên vào phòng nàng , lúc đầu nàng còn nghĩ cô nương ta đến mà mai nàng nhưng không phải . Cô nương ta đến giải thích cho tướng công nàng sau đó thì oanh oanh liệt liệt mà khóc còn dữ dội hơn nàng .

" Thật ra , thân thể muội đã sớm không còn trong sạch , chỉ là tên cận bã kia thật không biết tiết chế , muội chỉ muốn trốn thoát khỏi hấn , tìm một nơi che chở , bao ăn bao ở vậy mà cũng không được huhu . Tỷ tỷ , cầu xin tỷ thu nhận muội , tướng công của tỷ một câu oan khuất cho tỷ , hai câu đau lòng cho tỷ là đập đổ hết hy vọng của muội . Muội sẽ rất an phận , chỉ cần được ăn được ở được ngủ ngon thôi mà huhu " .

Nhìn tiểu cô nương khóc lóc đến hai mắt đều sưng đỏ , Triệu Tử Linh cũng cảm thấy bi ai , nàng may mắn hơn cô nương ta , ít nhất tướng công vẫn chưa bao giờ bỏ mặc nàng vẫn luôn che chở nàng , bảo vệ nàng , vậy là trong lúc yếu lòng đã gật đầu chấp thuận .

Kế hoạch chính là nàng sẽ đóng cửa vài ngày , còn Tuyết Nhi sẽ như anh hùng xuất hiện , cứu rỗi tình cảnh gia môn bất hạnh của nàng tiếp theo là an ổn đặt điều kiện với Tư Đồ Vân .

Đỗ Diệu Tuyết cần quét những món trên bàn không chút lưu tình , trong lòng thật vẫn chưa tiêu tan lửa giận , hừ , rượu mời không uống thì cho uống rượu phạt .

Vài ngày tiếp theo , Tư Đồ Vân đều rất chăm chỉ đứng đợi ở ngoài nhưng khi nhìn thấy Đỗ Diệu Tuyết xuất hiện thì thật tâm cảm thấy vô cùng hoảng sợ , nha đầu này , sẽ không phá gì nữa chứ .

" Tuyết Nhi , đừng mạnh động "

" A , ôi Vân lang , đừng sợ , muội là muốn thương thuyết vấn đề cũ với Vân lang thôi mà "

" Ta sẽ không để Linh Nhi chịu nửa điểm ủy khuất "

Đỗ Diệu Phù ra vẻ đau buồn , sau đó liêu mạng tiến về phía cửa . " Vậy thì ngọc đá cùng tan , muội sẽ khai hết , khai hết "

Đầu của Tư Đồ Vân đều thấm đầy mồ hôi , chuyện cũ của hấn mà lộ ra thì đời hấn xem như không có nương tử nữa rồi .

" Tuyết Nhi , muội biết rõ , nương tử ta chịu nhiều ủy khuất , muội không thể khiến nàng càng thêm thương tâm "

Dừng lại động tác thô lỗ khi này , phong thái Đỗ Diệu Tuyết lúc này hoàn toàn nhu mì , ngoan ngoãn . " Vậy nương tử huynh đồng ý là được phải không ? "

" Phải , phải " . Tư Đồ Vân ngật đầu lia lịa , hấn chỉ muốn ngăn nha đầu này mạnh động , thật không biết bản thân cứ như vậy rơi vào cái bẫy to vô cùng .

" Vậy thì dễ hơn rồi "

Đỗ Diệu Tuyết gõ mạnh vào cửa gọi to .

" Linh tỷ , xong rồi a , tỷ có thể ra gặp tướng công của tỷ được rồi "

Triệu Tử Linh này giờ vẫn nấp sau cửa , khi nghe được những câu nói thâm tình của tướng công , trong lòng không nói cũng biết là vô cùng ấm áp còn không mau chóng xuất hiện , e then nhìn Tư Đồ Vân .

" Tướng công ... "

Nhìn vẻ đắc ý trên gương mặt của Đỗ Diệu Tuyết , cùng với vẻ ái ngại của nương tử , Tư Đồ Vân có cảm giác đời hấn có thể coi như là xong rồi , hấn như vậy cư nhiên lại bị tỷ chui đầu vào bẫy . Đùa sao , hấn không làm không có nghĩa là hấn không biết làm , muốn chơi , hấn sẽ cho nha đầu này chơi thật lớn .

Vậy là vài ngày sau , cổng lớn của Tư Đồ gia đón chào thêm một con sói tiến vào , vị quân tử của chúng ta bắt tay thân thiết với con sói sau đó chỉ cho con sói biết được nơi có con mồi của nó đang ẩn nấp . Con sói ra vẻ cảm kích Tư Đồ Vân , sau đó nhanh chóng lao về phía con mồi .

Trong khi đó con mồi đang rất ung dung ngồi ăn vặt với Linh tỷ của nó , vừa cảm thấy được nguy hiểm đã ngay lập tức bị móng vuốt của con sói giữ chặt , chạy cũng không kịp .

" Từ Chánh Nam , tên khốn khiếp nhà ngươi , đây không phải Từ gia của ngươi , rút ngay cho ta "

Triệu Từ Linh cũng hoảng hốt không kém , vừa định kêu cứu thì tướng công ôn ôn nhu nhu của nàng đã nhanh chóng xuất hiện , còn cười với nàng rất dịu dàng làm nàng có chút hoang mang .

" Linh tỷ , cứu muội aaa... " . Đỗ Diệu Tuyết bị người vác trên vai , không ngừng gào thét nhưng tỷ tỷ của nàng lại được Tư Đồ Văn ôm chặt , tiền sư hấn còn đang vẫy tay với nàng nữa chứ .

" Từ huynh , phòng của Tuyết Nhi bên này " . Tư Đồ Văn vô cùng tốt bụng chỉ cho con sói biết được nơi nó có thể phát tiết , vô cùng tốt , vô cùng quân tử .

" A...a...a... cứu mạng a " . Đỗ Diệu Tuyết gào thét từ lúc bị bắt đến khi được vác lên giường rồi bị lột sạch sẽ sau đó khi môi bị người ta tàn sát mới không còn có thể gào thét được . Nhưng cánh môi vừa được buông tha lại tiếp tục mắng chửi , chửi đến người bên ngoài không ai là không nghe được , mà nghe được thì ai cũng đỏ hết cả mặt .

" Tên sắc lang nhà ngươi , mau buông ta ra , bỏn cô nương nhìn ngươi đã thấy chán ghét " .

" Là sắc nữ nàng dụ dỗ ta trước "

" Ta dụ dỗ ngươi có một lần , ngươi ăn ta cả chục lần , còn gì là thiên lý chứ "

Mỗ nam nào đó không thèm đôi co với nữ nhân , lại tiếp tục chính sự . Chỉ còn lại giọng nói nữ nhân vô cùng tức giận , tiếp tục tra tấn sự e thẹn của người nghe .

" Ngươi cũng có ngực , sao không tự xoa , xoa của ta làm gì , còn ngậm nữa , ngươi bao nhiêu tuổi rồi , mãi vẫn chưa cai sữa được sao? "

... ..

" Tên chết tiệt , mau rút đệ đệ của ngươi ra , nếu không ta sẽ kẹp chết nó , ta kẹp , ta kẹp " .

Giọng nói nam nhân khó đề nén tức giận . " Chặt như vậy , ta càng thích "

" Tên chết tiệt ... "

Bọn người hầu nha hoàn vẫn e thẹn này giờ cũng vênh lên lỗ tai nghe ngóng nhưng tiếng gào thét của Đỗ cô nương đã không còn nghe thấy , ý nghĩ rất ngây thơ , họ cho rằng có lẽ cô nương đã mệt rồi nhưng bây giờ trong phòng của thiếu gia và thiếu phu nhân lại truyền ra âm thanh , tuy không nghe rõ hai người nói gì nhưng có thể hiểu là hai người làm gì a . Trời ơi ! các vị chủ nhân , các vị có nghĩ tới cảm nhận của người khác không đây , chúng ta vẫn còn rất trong sáng đây .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2_A

Giới Thiệu chương 2

Nhân vật

Từ Chánh Nam :

Lúc 7 tuổi đã biết thâm thương trộm nhớ tiểu cô nương nhà sát vách .

Lúc 19 tuổi đã đem cô nương nhà sát vách ăn sạch .

Đỗ Diệu Tuyết :

Lúc 5 tuổi đã ghét cay ghét đắng tên mập nhà sát vách .

Lúc 17 tuổi đã bị tên mập nhà sát vách ăn sạch .

Nội Dung

Người trong lòng bị người từ hôn , thời cơ tốt như vậy , nam nhân nào có thể bỏ qua . Chỉ là lúc đầu hấn thành tâm thành ý an ủi nàng , muốn dùng tình

cảm chân thành lay động nàng lại nhìn thấy nàng đau khổ mà ngã xuống hồ . Ôm nữ nhân vừa say vừa ướt nhẹp trong lòng , hân lại có lòng tốt sưởi ấm cho nàng , có điều mặc y phục ướt như vậy , lạnh cũng là đương nhiên . Thề có trời đất , hân là không muốn nàng bị bệnh mới giúp nàng cởi bỏ y phục nhưng hai người không mặc y phục mà lại đứng ngoài sân như vậy thật khiến người ta dị nghị , vẫn là nên vào phòng mà sưởi ấm tốt hơn , còn tránh được cả gió . Hân chỉ không kiềm chế hôn nhẹ nàng một ít , nàng như thế lại dùng ánh mắt mơ màng hôn đáp trả lại hân cuồng nhiệt ... Nam nhân nào mà nhìn cho nổi .

Nhưng khi tỉnh táo lại , nàng lại không hề la hét mà nhào đến bóp cổ hân .

Hân nói muốn cưới nàng , nàng kêu hân biến đi .

Hân nói muốn chịu trách nhiệm với nàng , nàng kêu hân đừng mơ .

Thôi thì hân không nhẫn nhịn nàng nữa nàng không thích cừu thì hân sẽ hóa sói , ăn sạch nàng , ăn đến khi nàng yêu hân thì thôi .

" Oa... a...a...a... hu... hu..."

" Khóc khóc khóc , có biết hiện tại vẫn còn là giờ thìn (7-9h) không kia chứ ? Bỏn cô nương vẫn còn đang ngủ đấy " .

" Oa...a....aa...a "

Đỗ Diệu Tuyết từ trong chăn ngồi bật dậy , sao đó lao ra khỏi phòng truy tìm tiếng khóc dám phá rối giấc ngủ của nàng . Bên ngoài phòng nàng không một bóng người , hay thật , lại là tên mập nhà kẻ bên , lần trước gặp sâu cũng khóc , gặp chuột cũng khóc , không biết lần này lại là thứ gì đây , dù là thứ gì thì bỏn cô nương cũng quyết không cho qua nữa . Mang theo nỗi tức giận trong mình , tiểu cô nương nhanh chóng trèo lên sau đó rất nhanh phát hiện ra mục tiêu đang nằm dài trên đất , cả gương mặt và tay chân đều đen xì , chơi dọc đất sao ?

" Tên mập chết tiệt , nguoi tại sao lại khóc nữa hả ? "

Từ Chánh Nam lúc này vẫn còn là một đứa nhóc mới có 7 tuổi nhưng đã nặng đến gần 50 kg , đối với người lớn thì hân đã là một tên nhóc mập ú , xấu xí còn đối với những đứa bé như hân , hân thật là một tên quái dị , người lúc nào cũng toàn là mỡ hôi , bản chết đi được , đây là suy nghĩ trong đầu của Đỗ Diệu Tuyết khi nhìn thấy hân . Một tên mập , một con heo biết mặc quần áo .

" Ta... hic... ta bị ... hic ... té ..."

Đỗ Diệu Tuyết tròn mắt nhìn , bị té thì đứng dậy , khóc cái gì mà khóc ? Ta bị té cũng đã khóc đâu .

" Nguoi đừng nói với ta , nguoi mập tới mức té cũng không thể tự đứng dậy " .Nếu thật , nàng sẽ suy nghĩ lại , hân không phải là một con heo tầm thường mà là một con heo lai rùa .

" Ta muốn có người đỡ ta , không ai đỡ ta thì ta sẽ không đứng dậy " .

Từ Chánh Nam tiếp tục khóc la , xung quanh hân là bụi đất mù mịt .Hân muốn có người quan tâm hân nhưng mọi người nhìn thấy hân chỉ toàn cười hân , chỉ có phụ thân và mẫu thân che chở cho hân , còn tất cả đều chán ghét hân , bây giờ phụ thân và mẫu thân không có ở nhà , ngay cả bọn tôi tớ cũng không thèm đếm xỉa hân .

" Vậy nguoi cứ việc nằm đó nhưng phải biết giữ im lặng chứ "

" Nếu ta im lặng , bọn họ làm sao biết ta bị té mà đỡ ta chứ "

Đỗ Diệu Tuyết hít một hơi thật sâu , nguyên một tảng thịt lớn như vậy nằm dài trên đất , ai mà không nhìn thấy , có thừa là không ai thèm lo đến thôi . Nàng cũng không muốn đối co với tên mập này , nàng cần ngủ , còn tên mập này cần người đỡ , được , nàng hy sinh đỡ hân , thân hình ốm yếu mới 20 kg , đỡ lấy một con heo 50 kg .

Thân mình nhanh nhẹn của tiểu cô nương nhanh chóng từ trên cây nhảy lên vách tường , sau đó là một hơi nhảy xuống đất chạy đến bên cạnh Từ Chánh Nam giờ bàn tay nhỏ bé trước mặt hân . Nhìn thấy ánh mắt ngây ngốc của tên mập trước mặt , tâm nàng càng thêm khó chịu , đừng nói muốn ta bế nguoi lên , ta không có cái khả năng vĩ đại đó nha .

" Đưa tay cho ta !"

Hai mắt Từ Chánh Nam mở to , vô cùng cảm động cắn cắn môi vài cái sau đó mới giờ lên bàn tay đen xì toàn là đất bắt lấy bàn tay nhỏ xú trắng tinh của tiểu cô nương .

Sau khi dốc hết sức kéo Từ Chánh Nam đứng dậy , Đỗ Diệu Tuyết nhanh chóng phui sạch tay sau đó liếc hân một cái .

" Có như vậy cũng khóc , thật không giống nam nhân "

Đỗ Diệu Tuyết nhanh chóng muốn quay về nhà nàng , nhưng khi nhìn thấy vách tường trước mặt , khoe môi nàng khê giật , bên nhà nàng có cây có thể leo , còn bên này , lại nhìn một lượt , cái cây gần nhất cũng cách bức tường tới hai trượng , làm sao nàng nhảy nổi , không lẽ muốn nàng đường đường chính chính bước ra khỏi cửa Từ gia để về nhà , không được , mẫu thân sẽ phạt nàng nha . Quay lại nhìn tên mập , hân cũng đang nhìn nàng , cả gương

mặt đều đen , quần áo cũng đen , tóm lại là bẩn , bẩn kinh khủng .

" Người có thể cống ta lên đó không ? "

Hai mắt Từ Chánh Nam tỏa sáng , tiểu muội muội đỡ hấn , lại còn không chê hấn bẩn cho phép hấn cống nàng , nàng thật tốt , hấn thật lại muốn khóc tiếp nhưng nếu khóc sẽ không giống nam nhân , hấn sẽ không khóc nữa .

Sau khi đã yên vị phía trên vách tường , Đỗ Diệu Tuyết quay lại nhìn tên mập nở ra một nụ cười dịu dàng xem như cảm tạ ,sau đó nhanh chóng phóng xuống đất , nàng phải tắm , phải tắm a .

Chỉ có Từ Chánh Nam vẫn đứng dưới trời nắng nhìn về phía vách tường , lòng của hấn bây giờ rất âm ỉ .

Lúc đó :

Từ Chánh Nam 7 tuổi quyết định cả đời này sẽ chỉ tốt với tiểu muội muội nhà sát vách của hấn .

Đỗ Diệu Tuyết 5 tuổi cảm thấy bản thân thật xui xẻo , ngủ không được , còn phải tắm đến ba lần . Tên mập nhà sát vách thật đáng ghét .

Nếu chỉ có như vậy khiến nàng ghét đến 12 năm thì cũng thật quá đáng nhưng chuyện lại không chỉ có như vậy .

Tên mập nào đó vì muốn tiểu muội muội biết được hấn rất tốt , rất có chí khí , ngày nào cũng đứng vào giờ mao (từ 5-7h) sẽ ra ngay vách tường mà luyện công , vừa luyện vừa sợ người trong lòng không biết phải hô to .

" Hư ...ha ... hây ... da "

Luyện đều đặn suốt 12 năm , luyện từ một tên mập biến thành một nam tử tuấn tú tràn đầy khí chất . Tiểu cô nương năm xưa cũng không hoàn toàn vô tình , nàng biết cách làm búp bê hình của nam tử , to nhỏ nhiều kích cỡ nhưng cách vài ngày lại thay một con mới mà con cũ nào cũng không bẩn thì rách hoặc chỉ chút vết kim châm .

Nam tử thân hình tuấn mỹ đặt hai bàn tay nhẹ nhàng chạm lên mặt tường , sau đó gương mặt từ từ tiến lại càng ngày càng gần bức tường trong khi cả thân mình đang áp sát vào bức tường ...

Mọi người dừng hiểu lầm , Từ Chánh Nam là đang nghe lén mà thôi . Đúng ra hấn không muốn làm cái hành vi lén lút như vậy nhưng mà nghe được tiếng thút thít của tiểu muội muội nhà kế bên thì hành vi nào mà hấn không làm được .

Lúc này phía bên kia bức tường , Đỗ Diệu Tuyết đang lấy khăn lau lên hai khóe mắt hoàn toàn không có lấy một giọt nước , còn vị hôn phu của nàng , Tư Đồ Vân thì đang thử người ra một cách ngu ngốc , trong tay hấn là một xấp ngân phiếu .

" Tuyết Nhi , danh dự của cô nương ấy đã bị ta hủy hoại , thật chỉ có thể phụ lòng của muội " .

Tiếng thút thít ngày một lớn hơn . " Vậy là Vân lang muốn hủy hôn với Tuyết Nhi sao ? "

Đỗ Diệu Tuyết cầm lấy chiếc khăn nhỏ không ngừng chậm chậm lên mắt , bộ dạng cực kỳ đáng thương . Sau đó nàng giơ ngón tay lên chỉ về xấp ngân phiếu trên tay vị hôn phu . Tư Đồ Vân hoàn toàn phối hợp , giao ra tận tay , còn cúi đầu vô cùng lễ phép .

Cầm xấp ngân phiếu trên tay nhưng tiếng thút thít lại được thay bằng âm thanh gào khóc .

" Vậy Tuyết Nhi còn có thể nhìn ai , còn có thể sống làm sao đây huhu " .

Tư Đồ Vân âm thầm nghĩ rằng , rõ ràng trong thư đã định , vậy mà bây giờ muội ấy lại lật lọng nhưng chuyện này cái sai là ở nơi hấn , đương nhiên hấn ở phía chịu thiệt .

" Chân tình của Tuyết Nhi dành cho Vân lang là gấp đôi " . Vừa nói Đỗ Diệu Tuyết vừa cầm xấp ngân phiếu lên cho Tư Đồ Vân nhìn thấy , ý nàng là gấp đôi biết không .

" Gấp đôi thì gấp đôi "

Tư Đồ Vân nghĩ rằng nói nên âm thanh phát ra cực nhỏ , khiến Từ Chánh Nam phía bên kia âm thầm phỏng đoán , tên hôn phu của của tiểu muội muội hấn muốn từ hôn , nàng hấn là đau lòng đến chết nhưng hấn đang muốn cười đến chết . Đây là chuyện tốt , tảng đá trong lòng hấn cuối cùng cũng được đá đi chỗ khác , đây chính là vận may trời ban .

Sau đi Tư Đồ Vân rời khỏi , Đỗ Diệu Tuyết âm thầm cười trộm , ai bảo hấn thích làm quân tử , nếu hấn đã làm quân tử thì vai tiểu nhân cứ dành cho nàng , nàng không ngại . Nhìn xấp ngân phiếu trong tay áo , vẻ đắc ý trên mặt Đỗ Diệu Tuyết càng phát huy đến cực hạn , vừa có nhiều tiền như vậy lại vừa không cần thành thân , đây là nàng cầu còn không được nha . Nàng thật phải ăn mừng a .

Trời nhá nhem tối , nha hoàn đã chuẩn bị cho nàng một bàn đồ ăn còn có sẵn một bình rượu lớn .

" Đây là ... " . Nàng không nhầm chứ , lần trước nàng say một lần đã làm Đỗ gia gà bay chó sủa , ca ca mới hạ lệnh cấm nàng chạm tới rượu , sao bây

giờ có một bình to quá vậy .

Nha hoàn nhìn nàng , ánh mắt vô cùng đau khổ , chỉ thiếu là muốn ôm chầm lấy nàng . " Thiếu gia nói tiểu thư không được vui , chỉ một lần này thôi , mọi người sẽ không ai đến quấy rầy tiểu thư , nô tỳ cũng không quấy rầy tiểu thư , tiểu thư người ... huhu ... người muốn khóc thì cứ khóc thật lớn " . Tiểu nha hoàn lau vội khóe mắt sau đó chạy đi thật nhanh .

Nhìn theo bóng dáng nha hoàn , Đỗ Diệu Tuyết có chút nghi vấn , nhìn nàng ta còn giống kẻ mới bị từ hôn hơn cả nàng .

Nhưng nghi vấn nhanh chóng bị vứt ra phía sau nhường chỗ cho bữa tiệc ăn mừng , càng ăn càng nhiều , càng uống lại càng say mà say thì đương nhiên không ngồi một chỗ , hai chân Đỗ Diệu Tuyết bắt đầu muốn chạy loạn , chỉ có điều chạy một đoạn cũng không thấy ai , xem ra quả thật hôm nay sẽ không ai quấy rầy nàng , ca ca thật là dữ a , lệnh đưa ra ai cũng không dám cãi . Chỉ là nàng lại tìm thấy một người kìa .

" Hê , nhìn người thật giống như ta a " .

Đỗ Diệu Tuyết nhìn cái bóng dưới nước của mình , sau đó thốt ra một câu vô cùng ngớ ngẩn làm người đang đứng trên cây thiếu chút nữa là té nhào . Hắn nghe thấy tiếng nàng vừa cười vừa nói thật đậm ra tò mò nên mới nhìn lên một chút , vậy mà thứ hắn nhìn thấy lại là nàng chạy vòng vòng một chỗ sau đó nói năng lộn xộn , bây giờ còn lại nói chuyện với cái bóng của mình .

" Người đâu rồi ! " . Đỗ Diệu Tuyết trong cơn say không hề biết mình đã bước chân xuống hồ , còn đi ra rất xa .

Từ Chánh Nam đang suy nghĩ vấn đề nhìn thấy như vậy thì vô cùng hoảng sợ , từ trên cây phóng xuống đất chạy theo giữ nàng lại , chỉ vài bước nữa thì có lẽ nước đã qua ngập đầu tiêu muối muối của hắn rồi .

" Người làm gì vậy , buông ta ra , ta đang tìm người mà " . Đỗ Diệu Tuyết tuy say nhưng cũng không quên đi tìm cái bóng của mình .

" Người lúc này là ta , nàng không nhận ra sao ? "

" Là người thật sao ? "

" Thật thật , chúng ta lên bờ rồi nói tiếp " .

Vừa bước được lên mặt đất , Đỗ Diệu Tuyết đã ôm chầm cánh tay Từ Chánh Nam , một hai bắt hắn theo nàng về phòng , tiếp tục ăn mừng , ăn mừng có một mình , có ai lại khổ như nàng chứ .

Từ Chánh Nam bị lôi vào phòng , hắn muốn đưa nàng về phòng sau đó sẽ nhanh chóng bỏ đi , chỉ là tiêu muối muối của hắn một mực không cho hắn đi , nhất quyết lôi hắn vào , còn đóng cửa khóa lại sợ hắn chạy trốn , sau đó nàng nhìn hắn nói ra một câu khiến hắn có cảm giác hồn lìa khỏi xác .

" Quần áo ướt như vậy thật lạnh , hay là cởi ra đi "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 2_C

Trong lúc hờn phách của Từ Chánh Nam còn đang phiêu du tận nơi xa xăm nào đó thì Đỗ Diệu Tuyết đã tự thoát đi y phục của mình , khi nàng muốn lột luôn mảnh cuối cùng thì hai tay đã bị Từ Chánh Nam giữ chặt .

" Không được , còn cởi nữa là không có được " .

" Ta cởi của ta , liên quan gì đến người " . Đỗ Diệu Tuyết chu lên đôi môi nhỏ xíu ra vẻ giận dỗi , nàng lạnh mà , không cởi nàng sẽ bệnh đó .

Từ Chánh Nam kéo lấy Đỗ Diệu Tuyết về phía bàn , miệng nói hắn đói rồi , nàng dẫn hắn đến là muốn hắn ăn cùng nàng vậy thì ăn mới là chuyện chính , Đỗ Diệu Tuyết cũng gật gù cho là đạo lý , ngồi xuống cùng hắn ăn nhưng chỉ có nàng tiếp tục ăn , còn hắn liên tục nuốt nước miếng . Tuy vẫn còn có mảnh cuối cùng che lại nhưng chỗ nào nhấp nhô chỗ nào trắng mịn đều lộ ra ngoài , lúc này hắn mới thấy mình thật ngu ngốc , sao không đợi nàng cởi hết luôn chứ , nhìn như vậy còn khó chịu hơn .

" Sao người không ăn ? "

Đề nén khó chịu trong lòng , Từ Chánh Nam nói hắn no rồi , thật phải quay về ngủ , khi hắn vừa đứng dậy thì Đỗ Diệu Tuyết đã ôm chầm lấy cánh tay hắn , khuôn ngực mềm mại cứ như vậy cọ sát lên cánh tay đang run rẩy của hắn .

" Ta cũng buồn ngủ , người phải ngủ với ta , không được đi đâu hết " . Trong cơn say , thân hình Đỗ Diệu Tuyết cũng không hề đứng vững , dựa hết vào người Từ Chánh Nam .

" Ngủ... ngủ... ở đây ? "

" Người thật bị ngốc có phải không , ngủ phải ở trên giường chứ , theo ta " .

Từ Chánh Nam chỉ cảm thấy có lẽ hần điên rồi , cứ như vậy theo nàng leo lên giường , tiểu muội muội quay mặt vào tường không nhìn đến hần nhưng một hai muốn tay hần phải để trên eo nàng , nàng muốn biết hần sẽ không bỏ trốn . Được là nàng muốn hần ôm , thì hần ôm chỉ là tay hần vừa nhấc lên muốn rời khỏi , người phía trong đã nhanh chóng phát hiện sau đó giữ chặt tay hần ôm vào ngực , bàn tay nam nhân cứ như vậy bị chôn giữa ngực nữ nhân , không dám nhúc nhích .

Cả người Từ Chánh Nam không hề cử động tựa như một bức tượng nhưng chỉ có hần mới biết máu trong người hần đang chảy rất nhanh , tim đang đập rất mạnh , trong lúc lý trí trong kiểm soát được bản thân , môi hần nhẹ nhàng chạm lên gáy của Đỗ Diệu Tuyết , khiến nàng cảm thấy khó chịu mà buông cánh tay trước ngực ra , gãi gãi lên gáy .

Cánh tay đã được giải thoát nhưng Từ Chánh Nam lại không hề có ý nghĩ rời đi vào lúc này , bàn tay vừa được giải thoát gạt đi phần tóc phía sau của Đỗ Diệu Tuyết qua một bên để lộ ra bờ vai và chiếc cổ trắng mịn , hai mắt nam nhân tràn đầy dục vọng nhưng chỉ dám đưa môi chạm nhẹ lên đó , nhận thấy tiểu muội muội vẫn không phản ứng , Từ Chánh Nam càng thêm liều lĩnh đưa đầu lưỡi thăm dò khắp phần da thịt mịn màng phía sau vai và gáy nàng , khi đầu lưỡi chạm đến vành tai thì tiểu muội muội cuối cùng cũng có phản ứng , thân thể nàng run nhẹ , cả vành tai đều đỏ ửng .

Từ Chánh Nam khẽ cười , môi hần ngậm chặt vành tai nàng , lưỡi không ngừng khuấy đảo một lượt lại một lượt cho đến khi nghe tiếng Đỗ Diệu Tuyết rên rỉ mới bất giác ngừng lại như sợ chuyện xấu hần đang làm bị phát hiện .

Đỗ Diệu Tuyết từ từ xoay người , hai mắt nàng mơ màng nhìn người đang cứng đờ trước mặt , giọng nói vô cùng nũng nịu .

" Muốn được hôn ở đây nữa " . Tay nàng đặt lên cổ , có chút chờ mong .

Từ Chánh Nam khó khăn nuốt lấy một ngụm nước bọt sau đó nhào người đè lên Đỗ Diệu Tuyết , nhanh chóng đưa cánh môi tiến đến , hần dùng môi rồi lưỡi không ngừng tàn sát vùng da thịt trắng mịn nhạy cảm , từ cổ lên cằm , đầu lưỡi cũng nhanh chóng tiến sâu vào trong miệng quấn lấy đầu lưỡi nàng , mút lấy trêu chọc , tay hần luồn vào trong yếm xoa nắn đôi gò bồng mềm mại một cách nhiệt tình .

Bỗng nhiên Đỗ Diệu Tuyết đẩy Từ Chánh Nam ngồi dậy , khó hiểu nhìn hần .

Tâm Từ Chánh Nam có chút run sợ , thờ mạnh nhưng chỉ thấy nàng tức giận cời đi tất cả những gì cuối cùng trên người , miệng còn lẩm bẩm trách hần . " Thật lưỡi biếng , cời ra như vậy phải dễ hơn không ? " . Sau khi thân thể hoàn toàn không còn gì che đậy , Đỗ Diệu Tuyết nhào người ôm chầm lấy Từ Chánh Nam tiếp tục hôn lên môi hần .

Hai người không ngừng dùng lưỡi trêu chọc đối phương , đến khi không thể thở được nữa , Đỗ Diệu Tuyết mới buông cánh môi Từ Chánh Nam ra , sau đó quý thẳng người lên để ngực nàng chạm đến môi hần , lúc này mà không hiểu phải làm gì thì chính là một con lừa . Từ Chánh Nam vui đùa vào giữa khe ngực lấy mũi cọ qua lại hai bên sau đó nhanh chóng ngậm lấy một bên núm hoa không ngừng mút lấy , bên ngực còn lại cũng được hần dùng tay chăm sóc rất tận tình khiến Đỗ Diệu Tuyết chỉ biết dùng hai tay vùi vào mái tóc hần hưởng thụ cảm giác khoái lạc do ân ái mang lại , thỉnh thoảng người nàng sẽ tự nhiên cong lên , đem núm hoa càng tiến nhập sâu vào miệng hần .

Một lúc sau hai bóng dáng dính chặt lấy nhau ngã xuống giường , Từ Chánh Nam hôn khắp một lượt cơ thể tiểu muội muội không chừa một góc nhỏ , từ trên xuống dưới , chỉ đến khi môi hần chạm nhẹ lên khu rậm rạp thì Đỗ Diệu Tuyết vội đẩy hần ra . " Không được , không được nhìn nơi đó " .

" Được , ta không nhìn "

Từ Chánh Nam dùng lưỡi hôn qua một lượt trên bắp đùi non của Đỗ Diệu Tuyết , sau đó từ từ di chuyển lên bụng rồi lại ngậm chặt lấy môi nàng , hai tay không ngừng trêu đùa núm hoa đã sớm đứng thẳng .

Cả cơ thể Đỗ Diệu Tuyết đều dính chặt vào người Từ Chánh Nam không ngừng cọ sát , hai tay nàng ôm chặt bờ vai rắn chắc của hần , miệng ngậm nga từng âm tiết vô nghĩa nhưng đem lại cho nam nhân phía trên cảm thấy vô cùng hưng phấn .

Một lúc sau , Từ Chánh Nam đưa tay kéo lấy hai chân Đỗ Diệu Tuyết ra , để vật nam tính nhanh chóng tiến vào . Hần không hề để nàng có thời gian suy nghĩ , cứ như vậy tiến vào u cốc đã sớm ẩm ướt .

Chỉ thấy Đỗ Diệu Tuyết hét lên đau đớn sau đó ôm chặt lấy hần , để mặc cho hần vận động kịch liệt , cảm giác đau đớn qua đi , hoàn toàn thay bằng khoái cảm của cơ thể khiến nàng chỉ muốn cùng hần trầm luân .

Hai tay Từ Chánh Nam giữ chặt lấy eo nhỏ của nàng , hạ thân không ngừng ra vào liên tục , ngay đến chính hần bây giờ cũng không thể ngừng lại , chỉ để mặc cho cơ thể phóng túng đến khi một dòng nước ấm nóng từ người hần chảy vào trong cơ thể nàng mới mệt mỏi mà ngừng lại động tác .

Sau đó hần mỉm cười rồi ôm chặt lấy Đỗ Diệu Tuyết đã mệt đến không còn hơi sức , lưỡi hần một lần nữa quấn chặt lấy lưỡi nàng , đây đây một lúc mới chịu để tiểu muội muội của hần ngủ , nếu không phải nàng đã quá mệt , hần thật lại muốn thêm một lần nữa .

Hai bóng dáng không một mảnh vai ôm chặt lấy nhau cùng chìm vào giấc ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 2_D

Đỗ Diệu Tuyết vui đầu vào lòng nam nhân ngủ đến tận giờ thìn , trong cơn mê nàng cũng bất giác suy nghĩ , hay thật , hôm nay tên mập kia không có la hét vào tai nàng nữa nhưng sao hôm nay cái gối này thật là kỳ kỳ , có phải là hơi dài không ? Mà hình như còn to thêm nhiều .

" A.....a.....aa..." .

Đỗ Diệu Tuyết hoàn toàn kinh sợ nhìn tên mập đáng ra phải la hét bên ngoài thì giờ đây đang nằm trên giường nàng , còn dùng cái ánh mắt đăm đăm đuổi kia nhìn nàng là thế nào ? Mà quan trọng là sao hắn lại cùng nàng giống nhau , như trẻ sơ sinh vậy nè , y phục của nàng đâu . Không phải nàng bị hắn ... hắn ... chứ ...

"Ngươi ... tên chết tiệt , ta phải giết ngươi "

Vợ lấy tấm chăn che đi cơ thể mình , việc đầu tiên Đỗ Diệu Tuyết làm tiếp theo chính là nhào qua bóp cổ Từ Chánh Nam , nàng phải giết hắn , tên mập chết tiệt này, cư nhiên dám ăn đậu hủ của nàng , còn ăn sạch nữa chứ .

Trăm tính ngàn tính , Từ Chánh Nam cũng không tính được nàng lại bóp cổ hắn như vậy , chỉ là đánh lại nàng cũng không được , phản ứng lại cũng không xong , không lẽ mới ôm được mỹ nhân có một đêm đã chết tức tưởi như vậy sao ? Đương nhiên là không , may mà nha hoàn của Đỗ Diệu Tuyết đã cứu hắn một mạng .

" Tiểu thư , người làm sao vậy ? Tiểu thư !"

" Ta không sao ? Ngươi không được vào đây "

" Tiểu thư , thiếu gia nói ngài ăn xong bữa sáng sẽ đưa tiểu thư ra ngoài dạo "

" Ngươi về nói lại với ca ca ta , đợi ta một lát " .

Tuy miệng đang nói chuyện với nha hoàn bên ngoài , nhưng tay Đỗ Diệu Tuyết vẫn giữ chặt lấy cổ Từ Chánh Nam , ánh mắt nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống .

" Tiểu Tuyết , chết trong tay nàng , ta thấy rất hạnh phúc "

" Cái gì mà chết trong tay ta , ngươi nghĩ ta ngốc , giết ngươi chết thì ta sống thế nào , trong lao sao ". Tên mập này , đến chết cũng liên lụy nàng . " Còn không cú ngay , muốn ta chịu trách nhiệm với ngươi sao ? "

Từ Chánh Nam ôm chặt cổ , hít thở , khó khăn nói lên vài tiếng . " Không ... ta ...ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng , ta sẽ lấy nàng "

" Ai cần ngươi lấy , mau biến đi cho ta " . Đỗ Diệu Tuyết giờ chân đạp hắn xuống giường , nàng không cần tên đáng ghét như hắn .

" Nhưng chúng ta đã ... "

"Chuyện này ngươi dám đề lộ ra , ta sẽ chết cho ngươi xem , à không ta sẽ giết ngươi xong mới chết " .

... ..

Sau ngày hôm đó , tâm trạng Đỗ Diệu Tuyết cực kỳ tồi tệ , mỗi tối tên mập đều treo tường lên vào phòng nàng , lần nào cũng nói đúng một câu 'Muốn cưới nàng' khiến nàng thật muốn tức chết , nếu không nề tình lần nào hắn mò đến cũng đều mang theo quà cho nàng thì nàng nhất định đặt ám khí xử lý hắn .

Cho đến một hôm , nàng thật sự muốn đánh hắn , Đỗ Diệu Tuyết viết một lá thư hẹn Từ Chánh Nam đến một nơi vắng oi là vắng , nơi đó chỉ có hắn và nàng và một đám lâu la đã nhận tiền của nàng để cho hắn một trận . Chỉ là nàng tính như thế nào lại tính không được đám lâu la này lại quen biết với một đám sơn tặc , mà đám sơn tặc này không chỉ muốn cho Từ Chánh Nam một trận còn muốn tóm cả nàng .

Cho nên mới có quang cảnh gần 30 người bao vây lấy Từ Chánh Nam và Đỗ Diệu Tuyết. Lúc này nàng chỉ biết nép mình về phía sau hắn , nhìn hắn đánh người ta xong lại bị người ta đánh , gương mặt đã khó ưa nay còn bị thương , đã xấu lại càng xấu . Nếu Từ Chánh Nam biết suy nghĩ đó của nàng , chắc chắn sẽ mặc kệ đám sơn tặc mà xử nàng trước .

Nhưng quan trọng là Từ Chánh Nam không hề biết điều đó nên vẫn liều mạng mà bảo vệ tiểu muội muội của hắn , hắn vẫn cảm thấy khó tin khi nàng hẹn hắn gặp mặt , hắn cũng không ngại nàng muốn đánh hắn chỉ là ai muốn chạm đến nàng hắn cũng không cho phép .

Khi hai người chạy về đến trước cửa Đỗ gia mới dừng lại thở một hơi , trời cũng tối rồi a , lúc này Đỗ Diệu Tuyết mới nhìn thấy cái đầu heo đáng thương của Từ Chánh Nam , trong khi nàng trên người không có lấy một vết thương thì toàn thân hần đều toi tả , nàng cũng không phải muốn nặng như vậy , chỉ là một chút xúu thôi mà .

Đỗ Diệu Tuyết cảm thấy vô cùng ngại ngùng , là tại nàng mới xảy ra chuyện như vậy nên vội vã cầm đầu muốn chạy vào trong phủ , nàng sợ hần sẽ tức giận với nàng , chỉ là tay hần đã giữ chặt lấy nàng , hần hỏi nàng một câu .

" Tiểu Tuyết ghét ta như vậy ? "

Phải , ta ghét nhất chính là ngươi . Nếu trả lời như vậy có khi nào hần sẽ bóp chết nàng không ? Không nên , thật không nên .

" Ta không ghét ngươi , chỉ là ta không muốn ngươi làm phiền ta như vậy , ta không muốn thành thân với ngươi " .

Từ Chánh Nam nhìn nàng một lúc sau đó tay hần từ từ buông ra để mặc nàng chạy vào trong .

Phía sau nàng truyền đến một câu nói của hần , vô cùng nhẹ nhàng nhưng khiến nàng không thể đi tiếp . _ " Thật xin lỗi ! " . Thân hình Đỗ Diệu Tuyết khựng lại sau đó lên nhìn lại phía sau , chỉ thấy Từ Chánh Nam đã quay lưng đi về phía phủ của hần không hề nhìn lại nàng một lần .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 2_E

" Yên tĩnh thật ! " .

Đỗ Diệu Tuyết hai tay chống cằm nhìn về phía cửa phòng , mấy hôm rồi tên mập kia không hề xuất hiện a , có phải nàng nói thẳng quá nên hần giận nàng không ? Thật không thể hiểu được , gặp hần cũng phiền mà không gặp hần cũng phiền . Mai Văn lang đến đây nàng phải hỏi thật kỹ mới được , nam thật thật khó hiểu .

Sáng hôm sau , bộ dáng của Đỗ Diệu Tuyết và Từ Đồ Vân cũng không khác là mấy , đều ủ rũ như nhau .

" Bộ dáng của huynh như vậy là sao ? Không phải vừa tân hôn , ngọt ngào hạnh phúc sao ? "

" Vậy bộ dáng của muội là thế nào ? Tiền nhiều như vậy mà còn buồn sao ? "

Từ Đồ Vân đưa một xấp ngân phiếu đến trước mặt Đỗ Diệu Tuyết , hần là đến trả nợ tình phí nha .

Đỗ Diệu Tuyết cầm lấy ngân phiếu sau đó để vào tay áo , gương mặt vẫn không vui lên là mấy .

" Bộ dạng của muội trông cứ như người thất tình "

" Bộ dạng của huynh thì có tình lắm sao ? Tẩu tẩu ăn hiếp huynh sao ? "

" Nàng muốn ta ăn chay " . Từ Đồ Vân mặt như đưa đám , đầu gục xuống bàn , tay còn không kiềm chế mà gõ mạnh vài cái .

" Ăn chay rất tốt mà " .

" Tức là không được động phòng đó "

Hai mắt Đỗ Diệu Tuyết tròn xoe , sau đó chớp chớp liên tục . Rồi nàng cũng học theo động tác của Từ Đồ Vân gục đầu xuống bàn .

" Thật không có thiên lý , huynh thành thân thì không được động phòng còn muội chưa thành thân đã bị người ta lôi đi động phòng " .

Từ Đồ Vân đột nhiên ngẩng đầu , hoàn toàn kinh ngạc .

" Muội ... muội ... Là tên chết tiết nào làm ra chuyện như vậy . Muội phải báo quan , phải tống hần vào tù "

" Không phải huynh cũng vậy sao ? " . Đỗ Diệu Tuyết liếc hần một cái , không phải huynh cũng chết tiết y như tên mập kia sao ?

" Ta khác , ta rất có trách nhiệm "

" Hần cũng muốn trách nhiệm chỉ là ... " . Sau đó Đỗ Diệu Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất kể lại hết mọi chuyện cho Từ Đồ Vân .

" Dừng ! Ta hiểu , tóm lại là muội thích tên mập kè bên nhà rồi sao ? "

" Muội không có , muội ghét nhất chính là hấn " . Đỗ Diệu Tuyết trừng mắt tỏ thái độ vô cùng không chấp nhận ý kiến Tư Đồ Vân vừa đưa ra .

" Vậy sao ? " . Mi tâm của Tư Đồ Vân nhướn cao sau đó hấn đứng dậy bước nhanh đến mở ra cửa phòng vẫn đóng kín này giờ , hai tay để lên miệng hô to .

" Tuyết Nhi , nếu muội không chê ta có thể nạp muội về làm nhị phòng , quyền lợi không thua gì chính thất , ta cam đoan sủng ái muội cả đời , cả ngày đều ân ái " .

Đỗ Diệu Tuyết kéo Tư Đồ Vân vào phòng sau đó nhéo mạnh lên tay hấn . " Huynh nói cái gì vậy ? "

" Không phải muội khó chịu vì hấn mất tích sao ? Yên tâm , trong ngày hôm nay hấn nhất định lộ đầu ra " .

Nhìn đám người đang đứng ngoài cửa , Đỗ Diệu Tuyết đưa ngón tay lên miệng cắn nhẹ . " Hấn lộ hay không muội không biết nhưng hiện tại nhiều người lộ đầu ra lắm " .

Tư Đồ Vân cũng xoay người nhìn ra cửa , đúng thật là nhiều người lộ ra lắm , những người này hấn đều quen nhưng sao ai cũng bịt mắt vậy ?

Một người trong đám bước ra phía trước , một tay chống lấy eo một tay chỉ về phía Tư Đồ Vân . " Tiểu muội ta là cành vàng lá ngọc , là trân bảo quý giá mà phải làm thiếp cho người sao ? "

Đỗ Diệu Tuyết hoàn toàn ngớ người , ca ca , lời nói như vậy còn cần phải che mặt làm gì , ai mà không nhận ra chứ .

" Mộ Hải huynh , chuyện này tiểu đệ cũng lấy làm khó xử " . Tư Đồ Vân vô cùng lễ độ cúi người chào người mới nói một cái , dù là anh vợ hụt nhưng cũng quen biết hơn chục năm , làm gì mà nhận không ra .

" Ta là người đầy lòng nhân ái , đi ngang qua đây thấy người khó ư nên muốn đánh một trận , hoàn toàn không quen biết gì người " .

Cả Tư Đồ Vân và Đỗ Diệu Tuyết đều ngớ người nhưng chỉ được một lúc đám người đã bu lấy Tư Đồ Vân đánh hấn thừa sống thiếu chết mà chạy ra khỏi Đỗ phủ , hấn chỉ là có ý tốt thôi mà .

... ..

Trời vừa chập tối quả thật Từ Chánh Nam đã y như lời Tư Đồ Vân nói , đứng sừng sững trước mặt Đỗ Diệu Tuyết , nhìn nàng bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống .

" Nàng đã là người của ta , còn mơ tưởng đến nam nhân khác ? "

" Là nam nhân khác mơ tưởng đến ta " . Mặc kệ vẻ mặt chua như dấm của Từ Chánh Nam , Đỗ Diệu Tuyết hoàn toàn không sợ chết hất cằm nhìn sang hướng khác , mắt tích bao nhiêu lâu , xuất hiện chưa gì đã chất vắn nàng , nàng dễ để người bắt nạt như vậy sao ?

" Nàng là nữ nhân của ta " .

Đỗ Diệu Tuyết gãi gãi đầu sau đó dùng vẻ mặt vô tội nói với tên mập nhà sát vách . " Vậy sao ? Không chút ấn tượng " .

Khóe môi Từ Chánh Nam khẽ nhếch lên sau đó tiến đến trước mặt Đỗ Diệu Tuyết cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt nàng .

" Vậy để ta nhắc cho nàng nhớ ! " .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 2_F

Đỗ Diệu Tuyết cảm thấy da mặt mình đang nóng dần lên , nhìn tên mập ở khoảng cách gần như vậy sao nàng lại có cảm giác muốn ôm hấn thật chặt nhỉ , không được , không được nghĩ bậy . Nhưng hấn thì đang làm bậy với nàng nha , tay hấn đang vuốt ve lên mặt nàng kia kia .

" Từ Chánh Nam nếu người dám làm bậy , ta sẽ là lên cho mọi người đều nghe thấy , Đỗ phủ này không phải là nơi người muốn làm gì thì làm ... " .

Bàn tay đang vuốt ve mặt Đỗ Diệu Tuyết bắt đầu dời xuống phần cổ rồi ngập ngừng dừng lại .

" Quả thật nơi này không phải muốn làm gì thì làm " .

Nói xong Từ Chánh Nam siết lấy eo nhỏ của Đỗ Diệu Tuyết ôm nàng ra khỏi phòng .

" Ngươi làm gì , ngươi tin ta là lên không ? "

" Nàng tin nếu người của Đỗ phủ biết được chuyện của chúng ta , việc đầu tiên chính là gả nàng cho ta không ? "

Đỗ Diệu Tuyết lập tức ngậm chặt miệng , hần nói tuyệt đối không sai . Tên chết tiệt này dám uy hiếp nàng .

Từ Chánh Nam ôm lấy Đỗ Diệu Tuyết nhảy một cái đã vượt qua bức tường sau đó bế nàng về phòng mình không hề tốn một chút sức lực , có lẽ sức lực của hần chỉ một mình vào việc khác .

Đỗ Diệu Tuyết vừa đặt chân vào phòng nam nhân , chưa kịp quan sát cảnh vật xung quanh đã bị ai đó không chút ôn nhu lột sạch hết tất cả y phục . Sau đó hần bỏ mặc sự gầy gù của nàng đặt nàng nằm trên bàn .

" Từ Chánh Nam , ngươi điên rồi có phải không ? Hum...m... "

Lời mắng chửi còn chưa xong môi của Từ Chánh Nam đã hung hăng cắn chặt lấy đôi môi của Đỗ Diệu Tuyết , đầu lưỡi tiến sâu vào miệng nàng , ngăn chặn mọi lời nói cũng như hô hấp của nàng đến khi nàng gần như không thở được mới chịu buông tha , môi hần dòi đến gần tai nàng nói thì thầm vài câu .
" Ta sẽ khiến nàng không quên được ngày hôm nay " . Tiếp sau đó môi hần ngậm chặt vành tai nàng , đầu lưỡi đảo khắp một lượt , mặc cho cơ thể nàng vì khó chịu mà không ngừng cựa quậy .

" Ngừng lại , ngươi không thể làm vậy " . Đỗ Diệu Tuyết dùng hai tay chặn trước ngực Từ Chánh Nam muốn đẩy hần ra nhưng làm thế nào cũng không khiến hần nhúc nhích một chút .

" Ta quả thật sai rồi " . Từ Chánh Nam ngẩng đầu nhìn nữ nhân cả gương mặt đều đỏ ửng dưới thân mình , tỏ vẻ ăn năn sau đó hần đè chặt người lên cơ thể nàng , tay giữ chặt lấy gáy nàng nâng lên cao , đầu lưỡi bắt đầu liếm mát chiếc cổ trắng mịn . " Tiểu Tuyết của ta thích ở đây hơn đúng không ? "

Đỗ Diệu Tuyết không ngừng lắc đầu , nước mắt nàng đã bắt đầu trào ra khỏi khóe mắt .

Môi và lưỡi Từ Chánh Nam không ngừng chu du trên khắp cơ thể nàng , nhìn thấy hai chiếc bánh bao được tay nàng giữ chặt mà có chút ý cười , hần ngẩng đầu nhìn nàng sau đó kéo hai tay nàng ta đặt trên đỉnh đầu .

" Lần trước nàng còn mời ta ăn rất nhiệt tình , lần này lại giấu đi như vậy sao ? "

" Đừng nói nữa "

" Tiểu Tuyết gấp như vậy sao ? Ta thật đáng trách "

"Ngươi ... a...aaa "

Từ Chánh Nam há to miệng ngậm đặt lấy một bên ngực của Đỗ Diệu Tuyết , nhũ hoa bên trong hoàn toàn bị lưỡi hần trâu chọc , mút bên này xong hần lại dòi qua bên còn lại , cũng há to miệng ngậm lấy , dường như muốn ngậm hết vào miệng mình . Sau đó Từ Chánh Nam còn ép chặt hai bên ngực của Đỗ Diệu Tuyết lại để hai đầu nhũ hoa sát lại với nhau , môi hần nhẹ nhàng ma sát rồi lại nhanh chóng mút lấy , đầu lưỡi liếm xong bên này lại chuyển qua bên kia khiến Đỗ Diệu Tuyết không ngừng rung rẩy .

" Tiểu Tuyết , ôm ta đi "

" Ngươi đang mơ tưởng sao ? "

" Lát nữa nàng nhất định ôm chặt ta "

" Vọng tưởng "

Tay Từ Chánh Nam buông tha cho cặp ngực của Đỗ Diệu Tuyết từ từ dòi xuống dưới , chen vào giữa hai chân nàng nhẹ nhàng cọ lấy hai cách hoa đã sớm ướt át .

" Không được , nơi đó không được "

Hai tay Đỗ Diệu Tuyết chống lên bàn vừa muốn ngồi dậy đã bị cánh tay rắn chắc của nam nhân giữ chặt , sau đó hai bàn tay hần giữ chặt cặp mông trắng mịn không cho nàng nhúc nhích .

Tay Đỗ Diệu Tuyết không ngừng đánh lên lưng Từ Chánh Nam , muốn xô hần ra nhưng sau đó toàn thân lại được nhấc bổng lên cao .

Từ Chánh Nam để hai chân Đỗ Diệu Tuyết vòng qua vai mình , sau đó nhấc nàng lên , để u cốc cứ như vậy kề sát mặt hần .

" Ta đã nói nàng sẽ ôm chặt ta "

Hai tay Từ Chánh Nam từ từ buông cặp mộng tròn mịn kia ra đặt lên tường , hắn không tin nàng sẽ không ôm hắn .

Quả thật hai tay Đỗ Diệu Tuyết lúc này ôm chặt lấy đầu Từ Chánh Nam , miệng không ngừng kêu cứu .

" Ta sẽ té , không được , ta thật sự sẽ té "

" Vậy cứ ôm chặt ta là được "

Nói xong Từ Chánh Nam nhanh chóng hôn lên nơi tư mật đó của Đỗ Diệu Tuyết , đầu lưỡi không ngừng chen sâu vào giữa hai mép thịt cọ sát hai bên khiến nàng không còn nói được lời nào chỉ biết ôm chặt lấy hắn thở một cách khó khăn .

Cảm thấy Đỗ Diệu Tuyết hoàn toàn suy yếu Từ Chánh Nam lúc này mới hạ nàng xuống sau đó bế nàng đặt lên giường , nhìn nữ nhân vì dục vọng mà hai mắt mơ màng không còn sức lực phản kháng , mới hắn khẽ cười sau đó nhanh chóng cởi đi y phục của bản thân , nằm xuống cạnh nàng .

" Tiểu Tuyết , ta hỏi nàng , nàng có cần ta không ? "

" Ngươi vọng tưởng ? Ta vĩnh viễn cũng không cần ngươi "

" Vậy sao "

Bàn tay Từ Chánh Nam nhẹ nhàng tách ra hai chân Đỗ Diệu Tuyết , ngón tay không ngừng chà sát lên hai mép thịt sau đó hắn đưa ngón tay tiến sâu vào trong hoa huyết non mềm rút ra rồi lại nhấn sâu vào .

" Thật sự không cần ? "

Cả người Đỗ Diệu Tuyết đều co lại , hai chân nàng khép chặt nhưng cũng không ngừng lại được động tác của Từ Chánh Nam , quá đáng thật , hắn dám trêu đùa nàng .

Đỗ Diệu Tuyết mở rộng hai chân , sau đó nhanh chóng xoay người ngồi dậy khiến Từ Chánh Nam cũng có chút khó hiểu nhưng sau đó mặt hắn tối sầm , tiểu muội muội của hắn đúng thật là biết cách chọc tức hắn . Nàng cư nhiên có gan ngồi lên người hắn , sau đó cầm lấy hạ thân đã sớm cứng rắn của hắn đặt vào hoa huyết , mạnh mẽ ngồi xuống .

Hừ không cần ngươi , bỗng cô nương cũng có thể tự giải quyết , Đỗ Diệu Tuyết không ngừng nhún nhảy trên người Từ Chánh Nam khiến hắn cho dù có đang tức giận cũng cảm thấy sung sướng mà thở hỗn hển . Chỉ là sức lực nữ nhân cũng kém một tí , mới được một lúc nàng đã mệt đến không còn chút sức lực .

" Không chơi nữa , ta mệt rồi "

Đỗ Diệu Tuyết thốt ra câu đó xong lập tức nằm xuống giường bỏ qua vẻ mặt u ám của Từ Chánh Nam khiến lửa giận hắn bộc phát dữ dội , nữ nhân này , là muốn hắn tức chết .

" Nhưng ta vẫn chưa chơi xong "

Hai chân Đỗ Diệu Tuyết bị Từ Chánh Nam hung hăng kéo ra , sau đó hạ thân hắn nhanh chóng tiến vào một lần nữa , không ngừng va chạm lấy nơi tư mật của nàng , mỗi một lần đâm vào đều sâu đến tận cùng khiến Đỗ Diệu Tuyết không ngừng hét lên cho đến khi tất cả mầm móng đều được chôn sâu vào người nàng , lúc này Từ Chánh Nam mới gục đầu vào giữa ngực Đỗ Diệu Tuyết thở hỗn hển .

" Vậy mà nàng nói không cần ta "

" Bỗng cô nương chưa bao giờ nói cần ngươi "

" Vậy mỗi đêm ta đều đến tìm nàng , cho đến khi nàng nói cần ta "

" Ngươi nói cái gì "

" Vậy mỗi đêm ta đều đến tìm nàng , cho đến khi nàng nói cần ta "

" Từ Chánh Nam , ngươi đi chết đi "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 2_F

Đỗ Diệu Tuyết không hiểu hiện tại thân phận nàng là gì, buổi sáng thì vẫn là tiểu thư Đỗ gia, buổi tối thì đã biến thành thiếu phu nhân của Từ gia mất rồi, tên mập chết tiết kia thật sự xem hán như tướng công nàng, từ ăn uống cho tới ngủ nghỉ đều bám lấy nàng, bây giờ thì càng quá đáng hơn, muốn tắm uyên ương nữa chứ. Thật là cộc không ra oai thì nghĩ là mèo bệnh sao?

Vậy là nàng tươi cười theo con vịt là hán bước vào bồn, nhìn về mặt cười đến khoáy chí của hán, nàng thật chỉ muốn cào hết mười ngón tay lên đó nhưng đánh không lại là một vấn đề trọng yếu, nàng đấu với hán không khác gì lấy trứng chọi đá, vỡ là nàng, nát cũng là nàng.

Cuối cùng dưới ách thống trị tàn bạo của Từ Chánh Nam, nô lệ Đỗ Diệu Tuyết cũng nghĩ ra được một sáng kiến, nàng vừa ôm vừa hôn vừa chủ động dụ dỗ hán khiến hán rung rẩy không khác con tôm bị lôi ra khỏi nước, giấy đàn đập trên giường, nàng lại còn nhẹ nhàng thủ thi vừa che mắt vừa trỏi vừa cọt, đến khi nhìn hán bị cọt như cái bánh ú thì mới quay đi bỏ đi, trước khi đi còn cắn hán vài nhát trả lễ.

Chỉ là vừa leo lên cây đã bị hán nắm lấy chân mà kéo xuống, nàng lại thật không thể la hét chỉ có thể ngoan ngoãn bị lôi xuống, tên chết tiết này lại còn chẳng buồn mặc quần áo, cứ như vậy chạy đuổi theo nàng, hán rõ ràng là tức lắm rồi a.

"Bình tĩnh, khi này ta chỉ là đùa với ngươi, ngươi đừng manh động như vậy"

Từ Chánh Nam ép cả người Đỗ Diệu Tuyết vào sát gốc cây, thở mạnh vào tai nàng.

"Nàng bắt ta đuổi đến tận đây, không phải là muốn ở ngay đây sao?"

"Ngươi thân là đại công tử của Từ gia, nơi này ai cũng có thể qua lại, ngươi không cần mặt mũi của mình nữa có phải không?"

Từ Chánh Nam quay lưng lại nhìn cảnh vật xung quanh một lượt, hờ hững nói một câu.

"Nơi này vốn chẳng có ai đến, bao năm qua cũng chưa từng có ai đến"

"Thì ra ngươi cũng biết sợ, bắt ta đến nơi không có ai như vậy làm bậy"

"Nàng nói ngược rồi!"... "Là ta vì nàng, cam tâm ở một nơi chẳng ai thèm đến".

Câu nói làm Đỗ Diệu Tuyết có chút sững sốt nhưng sự thật chỉ là gần như vậy thôi, nơi này quả thật là nơi hoang vắng của Từ gia, không ai thèm đến. Chỉ là đường đường thiếu gia ở nơi này làm sao không có người hầu hạ, chẳng qua là do vị thiếu gia này sợ người biết hán có sở thích áp sát người vào tường nghe lên tiểu muội muội nhà kẻ bên hoặc lâu lâu lại trèo lên tường nhìn lên sang bên kia nên mới cấm không cho ai xuất hiện ở đây.

"Ta mỗi ngày đều đứng ở đây đợi nàng". Tay Từ Chánh Nam nắm lấy tay Đỗ Diệu Tuyết đặt lên thân cây phía sau. "Nhiều năm trước ta ở đây công một tiểu muội muội leo lên tường, ta còn ngủ gật cho người trồng thân cây lớn này ở đây chờ muội ấy, chỉ là chờ bao nhiêu năm tiểu muội muội đó cũng chưa một lần xuất hiện ở đây nữa".

Trong lòng Đỗ Diệu Tuyết dâng lên một cảm giác vô cùng ngọt ngào nhưng hai tay nàng nhanh chóng giữ chặt miệng để ngăn tiếng hét của bản thân... vì nơi tư mật của nàng đang được hạ thân của Từ Chánh Nam lấp đầy, hán thật sự muốn nàng ở ngay đây.

Từ Chánh Nam nâng hai chân của Đỗ Diệu Tuyết vòng qua eo hán, hai tay hán đỡ lấy lưng nàng, không để da thịt của nàng cọ vào thân cây còn tay hán thì lại mà sát trực tiếp với thân cây.

Đỗ Diệu Tuyết ôm chặt lấy Từ Chánh Nam, cảm nhận hơi thở nóng rực của hán phả lên người nàng, giờ phút này có chút khó chịu hay dễ chịu nàng cũng không thể phân biệt được.

Sau đó Từ Chánh Nam ôm lấy Đỗ Diệu Tuyết về phòng hán, tiếp tục ôm nàng vào lòng mà ngủ, đến sáng sớm hôm sau lại ôm nàng về bên kia vách tường đặt nàng lên giường, tất cả động tác đều thật nhẹ nhàng chưa một lần khiến Đỗ Diệu Tuyết thức dậy.

Chỉ là nữ nhân thường vô tâm, lòng nàng có hán hay không nàng chưa nhận ra đã vội vàng phủ quyết, nàng ghét hán chính là trước nay vẫn vậy, muốn nàng giả cho hán, là chuyện không thể được.

Nhưng là nàng càng ngày càng sợ, đêm nào nàng cũng phải đợi nhìn thấy hán mới có thể vui vẻ, tối nào không nằm trong lòng hán sẽ không ngủ được. Không được, Đỗ Diệu Tuyết, nàng không thể cần con heo này như vậy nha, không được.

Vậy là vài ngày sau, tiểu muội muội nhà sát vách của ai đó lên bỏ đến Tư Đồ phủ....

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 2_G

Lừa cặp phu thê này quả thật là một chuyện dễ vô cùng . Nam nhân thì dễ dụ , nữ nhân thì dễ gạt , Đỗ Diệu Tuyết nàng chỉ rót vài giọt nước mắt đã thành công khiến nương tử của Từ Đồ Vân cam tâm tình nguyện thu nhận nàng . Mà nam nhân đứng giữa hai nữ nhân , một bên tình , một bên nghĩa đều đòi hỏi hẳn cùng một chuyện , hẳn làm sao có thể không gạt đầu dạ vâng ?

Chuyện là nàng bịa ra một câu chuyện thương tâm , trong đó Từ Chánh Nam biến thành một con heo háo sắc hãm hại nạn nhân ngây thơ trong sáng là nàng , nàng đau khổ không nơi nương tựa chỉ có thể cầu cứu vị hôn phu cũ oi là cũ Từ Đồ Vân , hẳn làm gì không làm ? Dám từ chối nàng chính là tội chết , hẳn đã muốn chết thì nàng không thể không giúp hẳn một đoạn .

Nàng thừa biết nương tử hẳn đang núp một bên rình lên , khán giả đã muốn xem thì nàng sao lại không diễn , ôm hẳn một cái , hôn hẳn một chút , nói thêm một câu kết liễu hẳn luôn là xong , thành công khiến hẳn biến thành tội nhân thiên cổ . Làm cho phu thê người ta bất hòa là chuyện trời không dung đất không tha , vậy nên nàng phải nửa đêm leo cửa sổ vào phòng nương tử hẳn giải thích thay hẳn , sau đó là kể một câu chuyện đau lòng , sau đó nữa là bày mưu tính kế , sau đó nữa nữa là làm cho hẳn sập bẫy .

Chỉ là nàng tính thế nào lại không tính hẳn dám âm mưu với con heo kia chống lại nàng , cứ nghĩ nàng như vậy bị con heo đó vác lên vai lôi vào phòng là lại cảm tức không chịu được , đã vậy hẳn còn gặm chỗ này , cạp chỗ kia .

" Từ Chánh Nam! Ngươi cũng có ngực , sao không tự xoa , xoa của ta làm gì , còn ngâm nữa , ngươi bao nhiêu tuổi rồi , mãi vẫn chưa cai sữa được sao? "

Từ Chánh Nam hoàn toàn không để ý đến sự la hét của nàng , tiếp tục cầm cúi , cặm cúi vào thân thể không còn lấy một mảnh vải che thân của Đỗ Diệu Tuyết , tay hẳn không ngừng đốt lên ngọn lửa trên người nàng nhưng làm sao lớn bằng ngọn lửa trong lòng nàng , nàng vẫn còn rất là tức giận , vậy nên khi hạ thân hẳn vừa tiến vào bên trong nàng đã bị kẹp chặt .

" Tên chết tiệt , mau rút đệ đệ của ngươi ra , nếu không ta sẽ kẹp chết nó , ta kẹp , ta kẹp " .

Vậy mà hẳn còn nhìn nàng cười khoái chí , thật vô cùng đáng ghét .

" Chặt như vậy , ta càng thích "

" Tên chết tiệt ... "

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt , Từ Chánh Nam lại ôm lấy Đỗ Diệu Tuyết nhưng nàng vùng vẫy thoát ra còn tức giận lườm hẳn .

" Ta sắp trở thành nương tử của Vân lang , ngươi còn dám xuất hiện cản trở ? "

" Những gì hẳn có thể mang lại cho nàng , ta đều có thể , thậm chí nhiều hơn "

Từ Chánh Nam nắm lấy tay Đỗ Diệu Tuyết muốn ôm nàng vào lòng nhưng lại bị rút ra một cách không thương tiếc sau đó nàng còn quay lưng về phía hẳn .

" Nhưng ta không cần "

Từ Chánh Nam nhào người ôm lấy cả người nàng vào lòng , cầm hẳn tựa lên tóc nàng nói rất nhiều thứ .

" Nhưng ta rất cần , cần mỗi ngày đều ôm nàng ngủ rồi cùng nhau thức dậy , Tiểu Tuyết , ta cần nàng ... "

Đỗ Diệu Tuyết im lặng dựa vào lòng Từ Chánh Nam sau đó nàng xoay người nhìn thẳng vào mắt hẳn .

" Chỉ ôm thôi hở ? "

" ... "

" Ngoài ôm ra không làm gì hết hở ? "

" ... "

Khóe môi Từ Chánh Nam giựt giựt nhìn Đỗ Diệu Tuyết đang cười nham hiểm với hẳn . Sau đó nàng lấy tay đẩy nhẹ hẳn .

" Gà cho ngươi , chẳng khác gì thành quả phụ "

Đầu Từ Chánh Nam trái đầy hắc tuyến , không nói nên lời .

" Ngoài ôm ra cũng còn nhiều thứ khác nữa "

" Là thứ gì " . Cả người Đỗ Diệu Tuyết dựa sát vào lòng Từ Chánh Nam còn cọ cọ lên ngực hẳn .

" Là thứ này ..."

Nói xong Từ Chánh Nam lại nâng đôi môi Đỗ Diệu Tuyết lên hôn một cách cuồng nhiệt , hai thân hình lại tiếp tục quấn lấy nhau.

Trong phòng lúc này chỉ còn những âm thanh trầm đục của dục vọng kèm một câu nói nhỏ nhẹ của Đỗ Diệu Tuyết .

" Ta cũng cần chàng "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 3_A

" Cô gia , nếu tiểu thư biết được sẽ rất đau lòng "

Phía sau hậu viện của Lạc gia truyền ra âm thanh mềm yếu của nữ nhân làm cho bước chân của Lạc Thanh Phong dừng lại . Cô gia ? Trong phủ này ngoài trừ tướng công của biểu muội hẳn thì còn ai . Rất nhanh chóng hai bóng dáng đang ôm chặt lấy nhau phía sau núi giả hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Lạc Thanh Phong . Một nam một nữ núp đằng sau núi giả , lại còn giữa trời đêm như vậy không phải là vụng trộm thì là gì ?

Nam nhân ôm chặt nữ nhân trong lòng , tay đặt lên cặp mông tròn không ngừng xoa nắn .

" Thiên Nhi đã ngủ từ lâu , nàng ấy sẽ không biết gì đâu ... Tiểu Trúc , ta nằm bên cạnh nàng ấy nhưng chỉ nhớ đến nàng "

Cả người Tiểu Trúc hoàn toàn cứng đờ , để mặc bàn tay nam nhân du loạn trên lưng trên mông nàng .

" Nhưng tiểu thư ... ơ...oh.. "

Tiểu Trúc đặt tay lên ngực nam nhân muốn đẩy hẳn ra nhưng hai tay nàng nhanh chóng bị giữ chặt , tiếp theo đó hai cánh môi hẳn mút lấy cổ nhỏ nhắn, trắng mịn của nàng .

" Tiểu Trúc nàng cũng rất thích ta phải không ? Ánh mắt nàng đều nói lên tất cả "

" Không phải , nô tỳ không dám như vậy ... "

Trong lòng Tiểu Trúc cảm thấy kinh sợ , tâm tư của nàng dành cho tướng công của tiểu thư không phải không có , chẳng qua là tiểu thư có ơn với nàng lại đối xử với nàng rất tốt , nàng làm sao có thể ...nhưng cảm giác được nam nhân mình yêu thương ôm ấp lại còn hôn như vậy thật rất dễ chịu , cả người nàng bất giác dựa sát vào người nam nhân , cổ tự động nâng lên cho hẳn thương thức .

Cảm thấy sự chống cự yếu ớt của nữ nhân trong lòng Tề Vân càng thêm không biết kiểm chế , tay luồn cả vào trong áo nàng . Một lúc sau hẳn xoay lưng nàng vào trong lòng mình , tay bắt đầu cời đi từng lớp y phục .

" Cô gia , không được ..."

Tiểu Trúc không ngừng lắc đầu , cố thoát khỏi vòng tay nam nhân đang ôm chặt lấy mình nhưng những lời thủ thi ngọt ngào của người trong lòng khiến nàng bộn ý mà ngừng lại động tác .

" Tiểu Trúc , ta yêu nàng "

" Cô gia ..."

" Sẽ không ai biết chuyện này , tin ta "

" Nhưng tiểu thư ..."

" Nàng ấy sẽ không biết , Tiểu Trúc ngoan , nếu nàng còn hỏi nhiều như vậy , sẽ đánh thức mọi người "

Tiểu Trúc chỉ đành im miệng , hai mắt nhắm lại , để mặc từng lớp y phục cứ như vậy rơi xuống mặt đất . Lưng nàng dựa sát vào lòng ngực Tề Vân , hai tay đặt lên cánh tay rắn chắc đang bóp chặt ngực nàng , hai bàn tay nam nhân vừa bóp vừa xoa vô cùng nhiệt tình , thỉnh thoảng ngón tay còn miết lên nhũ hoa khiến nàng không khỏi rên rỉ .

Tề Văn ôm lấy Tiểu Trúc đặt nàng dựa lên một núi giả thấp bé ở gần đó , nhìn thân thể dưới ánh trăng vô cùng mềm mại của nữ nhân khiến cho bản thân hân hoan đầy nhục hỏa , đôi môi nhanh chóng ngậm chặt lấy một bên ngực , tham lam mút lấy không ngừng , hết bên này lại đến bên kia , bàn tay cao nhẹ lên da mịn non mềm khiến nữ nhân chỉ biết lấy tay che chặt miệng ngăn từng tiếng rên rỉ của bản thân .

Đôi môi Tề Văn như có ma lực khiến Tiểu Trúc hoàn toàn rơi vào dục vọng , hai tay nàng bắt đầu không còn giữ chặt miệng nữa mà ôm loạn lấy tấm lưng trần của nam nhân phía trên , đùn đưa cơ thể theo từng cái hôn của hắn . Chỉ đến khi tay hắn xâm phạm đến nơi tư mật của nàng thì mới bưng tỉnh mà ngăn cản .

" Không được ... không thể được "

Tề Văn để ngoài tai tất cả lời van xin , hai chân hắn chen vào giữa đùi nàng , ngón tay bắt đầu tiến vào u cốc thăm dò , không ngừng chà sát lên hai mép thịt xoay tròn, rồi lại nhấn vào mỗi lúc một sâu .

Chỉ là khi Tề Văn cảm thấy nữ nhân dưới thân đã đủ ướt át thì lại để cho hắn nghe một âm thanh vang dội phá hỏng chuyện tốt của hắn , ánh mắt hắn nhanh chóng nhìn một lượt xung quanh nhưng cảnh vật hoàn toàn yên tĩnh như chưa hề tồn tại tiếng động khi nãy , nếu tiếng động không lớn như vậy , hắn sẽ không cảnh giác .

Tiểu Trúc lúc này đã vội vàng mặc lại y phục , nàng cũng rất hoảng sợ khi nghe thấy tiếng động giữa đêm khuya như vậy , liệu có phải đã có ai biết chuyện này không ?

" Cô gia , nô tỳ phải về phòng "

" Được ! " . Tề Văn cũng đã nhanh chóng mặc lại y phục của hắn , chuyện này hắn cũng không muốn ai biết .

Sau đó cả Tề Văn và Tiểu Trúc đều nhanh chóng quay về phòng, chỉ để lại Lạc Thanh Phong đang nhếch mép cười trong đêm tối , đáng lẽ hắn muốn đợi thêm một lúc nữa là có thể bắt tận tay hai người nhưng nhìn thân thể của tiểu nha hoàn đó lại khiến hắn nổi lên tà tâm , không nghĩ tới lại có thể đẹp đến như vậy , so với các cô nương của Ý Xuân Lâu chỉ có hơn chứ không kém , để một thân thể như vậy chịu đòn roi hắn quả thật không nỡ , vẫn là rên rỉ dưới thân hắn tốt hơn .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 3_B

Tiểu Trúc tay cầm theo một khay y phục bước từng bước nhanh nhẹn về phía phòng ngủ của Lạc Thanh Phong . Chuyện này vốn không phải do nàng phụ trách nhưng phận làm nô tỳ làm sao có thể dè dặt ?

Một tay nàng ôm lấy khay y phục còn một tay nhẹ nhàng gõ cánh cửa bằng gỗ đen được chạm khắc tinh xảo trước mặt .

" Nhị thiếu gia , y phục của người ! "

" Đem vào đây "

Chân Tiểu Trúc nhanh chóng bước vào phòng ,muốn đặt lấy khay y phục lên bàn nhưng âm thanh của Lạc Thanh Phong đã đánh gãy suy nghĩ đó của nàng .

" Đặt trên giường !"

Ánh mắt Tiểu Trúc nhìn về phía sau bình phong có chút ngập ngừng nhưng khi phát hiện trong thùng nước hoàn toàn không có người mới an tâm một chút , chỉ là khi vừa bước qua bình phong đã nhìn thấy Lạc Thanh Phong người hoàn toàn không lấy một mảnh vải đang lười biếng nửa ngồi nửa dựa trên giường nhìn nàng . Gương mặt Tiểu Trúc phút chốc đỏ ửng vội cúi thấp đầu xuống đất .

" Thiếu gia ... "

" Đem qua đây "

Tốc độ Tiểu Trúc phải nói là cực nhanh đặt lấy khay y phục xuống giường sau đó nàng lập tức quay người muốn rời khỏi nhưng cánh tay lại bị Lạc Thanh Phong nắm chặt .

" Thiếu gia , nô tỳ ... "

" Kiểm tra nước cho ta "

Tiểu Trúc cả người đều run rẩy tiến đến bên cạnh thùng tắm, ngón tay vừa chạm đến mặt nước đã nghe thấy giọng điệu cợt nhả của Lạc Thanh Phong .

" Ta cũng không phải chỉ dùng ngón tay để tắm , cả người ngươi đều phải thử cho ta "

" Thiếu gia , nô tỳ không dám " . Hai mắt Tiểu Trúc đã phủ một lớp nước , nàng vội vàng quỳ xuống cầu xin .

" Đêm qua không phải cái gì ngươi cũng dám hay sao ?

Gương mặt Tiểu Trúc lập tức tái xanh , chuyện hôm qua ... âm thanh đó thì ra quả thật có người .

" Phía sau núi giả đêm qua không phải ngươi rất nhiệt tình sao ? Khiến cho bọn thiếu gia cả đêm đều nhớ nhưng "

Lạc Thanh Phong lười biếng ngồi dậy , từ từ bước đến nâng người Tiểu Trúc lên , tay hắn đặt lên eo nhỏ của nàng bóp nhẹ .

" Thử nước cho ta hoặc là thử xem da thịt ngươi chịu được bao nhiêu roi ? "

Tiểu Trúc không ngừng lắc đầu , nước mắt đã không thể kiềm lại mà rơi đầy trên mặt nàng .

" Ngươi muốn tự cời hay ta cời giúp ngươi ? "... " Thôi được , dù sao hôm qua tên kia cũng nhiệt tình cời giúp ngươi , xem như bọn thiếu gia tuyệt không thua kém vậy "

Hai tay Lạc Thanh Phong dưới sự chống cự yếu ớt của Tiểu Trúc rất nhanh đã thành công cời đi hết y phục trên người nàng .

" Ngươi còn lấy tay che làm gì , đêm qua ta cũng nhìn thấy hết rồi "

Lạc Thanh Phong nắm lấy hai tay đang giữ chặt lấy ngực của Tiểu Trúc kéo ra hai bên . Đôi mắt hắn càng thêm cuồng dã ngắm nhìn hai cặp tuyết nhũ đung đưa trước ngực nàng , đêm qua chỉ ngắm nhìn từ xa , bây giờ nhìn thấy trực diện như vậy , quả thật rất mê người . Hắn nhanh chóng cúi người bế Tiểu Trúc đặt vào thùng tắm , sau đó bản thân cũng chen chúc ngồi vào , khiến cho nước trong thùng tràn ra không ít .

Tiểu Trúc cả người run rẩy quay người vào trong để tắm lưng trắng trẻo về phía Lạc Thanh Phong . Nàng bây giờ rất muốn bỏ chạy thật nhanh khỏi đây , nếu chuyện hôm qua không bị hắn bắt gặp nàng quả thật có gan làm như vậy , chỉ là chuyện hôm qua nàng ngàn lần vạn lần cũng không thể để ai biết .

" Thiếu gia , nước rất vừa , nô tỳ có thể ra ngoài ? "

" Nữ nhân ở trước mặt bọn thiếu gia không một mảnh vải che thân mà có thể đi như vậy ? Ngươi là tự đề cao mình hay chê bọn thiếu gia không có khả năng ? "

Cả người Lạc Thanh Phong đè chặt lấy Tiểu Trúc vào sát thùng , tay hắn nhanh chóng túm lấy mớ tóc phía sau của Tiểu Trúc lên , hôn một cách cuồng dã lên gáy lưng nàng . Nhận thấy sự chống cự của Tiểu Trúc , đôi mắt càng thêm đỏ ngầu , miệng hắn thốt ra từng lời uy hiếp .

" Xoay người lại , hoặc là chúng ta cùng nhau đến trước mặt biểu muội ta nói hết sự thật , ngươi chọn đi ! "

Hai tay Tiểu Trúc run rẩy nắm chặt lấy thành thùng tắm , lắc đầu một cách yếu ớt , miệng không ngừng cầu xin nhưng chỉ đổi lại sự thô bạo của Lạc Thanh Phong , tay hắn nắm lấy vai nàng , ép nàng xoay người đối diện với hắn , đôi môi hắn tàn nhẫn mút chặt lấy cổ nàng , từng dấu hồng ngân cứ như vậy từ từ xuất hiện trên khắp da thịt trắng nõn . Sau đó hắn đặt nàng ngồi trên đùi , để đôi gò bồng được nâng lên khỏi mặt nước , ngón tay hắn miết lấy nhũ hoa khiến cho nó từ từ cứng lại .

" Ngươi xem , cơ thể ngươi rất hoan nghênh ta này "

Tiểu Trúc chỉ đành nhắm chặt hai mắt không dám nhìn xuống đỉnh đầu đang vùi vào khe ngực nàng . Đôi môi đáng kinh tởm kia đang ngậm lấy nhũ hoa của nàng , vừa mút lại vừa cắn không hề ôn nhu , tay hắn bóp chặt lấy bầu ngực nâng lên cao xong lại bắt nó đảo tròn rồi buông ra , sau đó mắt hắn sáng lên khi nhìn đôi tuyết nhũ đung đưa qua lại như đang nhìn một món đồ chơi mới lạ , rồi lại tiếp tục mút lấy cho đến khi ngực nàng đều đỏ ửng .

Sau đó , nàng được bế ra khỏi thùng tắm ném mạnh lên giường , cả cơ thể hắn đều áp chặt lấy nàng , đôi môi tà ác lại tiếp tục liếm mút một lượt , tay hắn trượt dài từ ngực xuống đến eo rồi chen vào giữa hai chân nàng , cả bàn tay đều bóp chặt lấy vùng tam giác dưới bụng , ngón tay thì miết nhẹ lên viên ngọc châu nhỏ xíu bên dưới , khiến nàng càng thêm hoảng sợ cầu xin .

" Thiếu gia ! Quả thật nô tỳ chưa hề làm gì quá phận , cầu xin thiếu gia "

Lạc Thanh Phong nheo lại cặp mắt nhìn nàng một cách tò mò . " Chưa hề quá phận ? "

Tiếp đó hắn vội rời khỏi người nàng , thân mình hắn chen vào giữa hai chân nàng nhìn thẳng vào tiểu huyết ướm ỏ , ngón tay hắn tách ra hai mép thịt , một ngón tay bắt đầu tiến vào , khi chạm thấy một lớp màng mới hải lòng thoải mái .

Sau đó Lạc Thanh Phong ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Trúc đang lấy tay giữ chặt lấy miệng , ngăn lại tiếng rên rỉ phát ra .

" Ướt như vậy , thật không thể xác định được , hay ta giúp ngươi làm khô nó "

Tiểu Trúc còn chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói hai tay đã bị giữ chặt đè xuống giường, tiếp theo đó là một đỉnh đầu vùi vào giữa hai chân nàng .

" Thiếu gia ...a...áaa ...a..."

" Nha đầu nguoi rên rĩ nghe thật sướng cả người "

Lưỡi của Lạc Thanh Phong liếm lên hạt châu rồi hai bên mép thịt không ngừng , sau đó đầu lưỡi hấn tiến càng lúc càng sâu vào trong rồi lại thoái lui, cứ ra vào không ngừng trong tiểu huyết ướt át khiến Tiểu Trúc rên rĩ không ngừng .

Mãi một lúc sau hấn mới buông tha cho tiểu huyết đã sớm sưng đỏ . Lạc Thanh Phong quỳ hai chân sang hai bên Tiểu Trúc , đem hạ thân thô to của hấn đến trước mặt nàng .

" Ngươi muốn nam căn của ta chôn sâu trong miệng ngươi hay tiểu huyết của ngươi ? "

" Trong miệng nô tỳ " . Tiểu Trúc cả người yếu ớt , từ từ há miệng ngậm lấy nhục bông thô to của Lạc Thanh Phong, chậm rãi ra vào .

" A ...aCái miệng nhỏ này quả không tệ "

Lạc Thanh Phong hưởng thụ đến bản thân cũng thờ gáp không ngừng , một lúc lâu sau hấn mới giữ chặt lấy nàng , lưng và eo hấn vận động kịch liệt đưa nhục bông ra vào liên tục trong miệng nhỏ của Tiểu Trúc , sau đó hấn nhanh chóng rút nhục bông ra khỏi miệng nhỏ , toàn bộ chất lỏng ấm nóng đều được phun đầy vào tay hấn . Ngay khi Tiểu Trúc cảm thấy bớt sợ hãi thì bàn tay chứa đầy tinh dịch của Lạc Thanh Phong lại chà lên tiểu huyết của nàng , đem tinh dịch ép vào bên trong mép thịt , không ngừng xoa nắn .

Nhìn vẻ sợ hãi trong mắt Tiểu Trúc , Lạc Thanh Phong chỉ càng thêm hưng phấn , môi hấn cúi xuống ngậm lấy tai nàng , vừa liếm vừa nói .

" Bốn thiếu gia tha cho ngươi lần này "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 3_C

Những ngày sau đó Tiểu Trúc đều cảm thấy không yên , phần vì lo sợ chuyện nàng và Tề Vân bị phát hiện , phần vì Lạc Thanh Phong thật sự không để cho nàng yên . Nàng đã cực lực né tránh hấn , thậm chí không dám ở một mình , lúc nào cũng lơ đãng theo bên cạnh những nha hoàn khác nhưng hấn cũng thỉnh thoảng xuất hiện bên cạnh nàng , nói những lời bóng gió khiến nàng hoảng sợ .

... ..

" Tiểu Trúc ! "

"..."

" Tiểu Trúc ! "

Lạc Thiên Nhi đưa bàn tay nhỏ bé qua trước mặt Tiểu Trúc như đang đùa .

" Dạ ! Tiểu Thư " .

" Mau đem bánh này đến phòng của nhị biểu ca ta "

Gương mặt Tiểu Trúc lập tức tái xanh nhưng sau đó nghe tiểu thư nói là do Tề Vân đang ở đó muốn ăn nên nàng cũng thấy bớt sợ , có cô gia ở đó , Lạc Thanh Phong sẽ không dám làm bậy . Nhưng nàng đã lầm .

Lâm ở đây không phải là do Tề Vân không ở đây , mà lâm là do Lạc Thanh Phong không hề ngại có người , hoàn toàn túm lấy nàng ngồi vào lòng mà vuốt ve .

" Mấy hôm nay trốn ta cực nhọc không ? " . Tay Lạc Thanh Phong đặt trên hông Tiểu Trúc bóp nhẹ .

" Nô tỳ không dám ! Thiếu gia nô tỳ phải quay về hầu hạ tiểu thư "

Tiểu Trúc vội vùng vẫy thoát khỏi lòng Lạc Thanh Phong muốn đứng dậy nhưng bắt gặp lại ngã nhào xuống đất .

" Ấy da , nàng đau không , ở trong lòng bốn thiếu gia không phải tốt hơn sao ? "

Tay Lạc Thanh Phong vừa muốn chạm đến Tiểu Trúc đã không kịp , nàng dùng hết sức đứng dậy muốn chạy ra khỏi phòng nhưng eo lại bị người tóm chặt ném lên bàn .

Lưng truyền đến cảm giác đau nhói khiến Tiểu Trúc phải nhắm mắt một cái , khi nàng còn đang chật vật đau đớn trên bàn thì Lạc Thanh Phong đã áp chặt lên người nàng , tay hấn chế trụ hai tay nàng đặt lên đỉnh đầu , một tay còn lại xé rách y phục trên người nàng , từng mảnh vải cứ như vậy bị vứt xuống đất cho đến khi thân thể trắng muốt không còn gì che đậy của nàng kề sát với mặt bàn lạnh lẽo . Lúc này Tiểu Trúc không ngừng cầu xin , ánh mắt nàng đau đớn nhìn Lạc Thanh Phong rồi lại ngửa cổ nhìn Tề Văn đang ngồi phía sau như muốn cầu cứu nhưng chỉ thấy ánh mắt nam nhân mà nàng yêu thương nhìn cũng không nhìn đến nàng , hấn đang chăm chú nhìn vào quyển sách trên tay .

" Muốn hấn cứu ngươi ? Nếu không nhờ hấn thì làm sao bốn thiếu gia tóm được ngươi đây ! Hấn thích ngươi thì đã thế nào ? Thứ hấn yêu chính là địa vị và tài phú của Lạc gia " ...

Hai mắt của Tiểu Trúc nhòe đi , cố gắng nhìn về phía Tề Văn nhưng sau đó nàng nhanh chóng rút cổ lại bởi chiếc lưỡi của Lạc Thanh Phong đang liếm mút chiếc cổ đang ngửa ra của nàng vô cùng hăng say .

" Thiếu gia , nô tỳ từ nay không dám như vậy nữa , thiếu gia ... "

Lạc Thanh Phong không hề để tâm đến lời cầu xin tha thiết của người dưới thân mình , cái hấn muốn chính là vũ nhục Tề Văn , hấn muốn chiếm đoạt nhà đầu này trước mặt kẻ bấy lâu nay hấn vẫn căm ghét . Hừ chỉ là thân phận ở rể thấp kém lại dám ở trước mặt lão cha già của hấn nện nọt giả bộ thanh cao , để xem hôm nay hấn thanh cao tới đâu .

Đôi môi Lạc Thanh Phong chà sát lên môi nhỏ của Tiểu Trúc , đầu lưỡi hấn tiến sâu vào trong trêu đùa lấy đầu lưỡi nàng cắn mút, một tay còn lại vùi vào giữa hai chân nàng miết lấy hạt châu bên dưới , vừa xoa vừa nhấn khiến mặt dịch trào ra không ngừng .

Sau đó hấn dùng môi vuốt ve nhẹ nhàng lên hai bên tuyết nhũ căng tròn phía trước ngực nàng , vô cùng nhẹ nhàng nhưng khiến Tiểu Trúc không ngừng thờ đốc .

Nhưng sự ôn nhu nhẹ nhàng đó chỉ được một lúc , môi hấn ngậm chặt lấy nhũ hoa cắn mạnh sau đó đầu lưỡi qua lại liếm khắp bầu ngực một lượt lại một lượt cho đến khi hai bên ngực của Tiểu Trúc đều thấm đẫm một lớp nước , môi hấn di chuyển hôn lên bụng rồi dần xuống phía dưới , lưỡi Lạc Thanh Phong liếm khắp một lượt phía trên tam giác nhỏ bên dưới của Tiểu Trúc rồi trực tiếp dòi xuống đùi nàng , ve vãn lớp da non của bắp đùi trong . Sau đó hấn chồm người lên sát tại nàng nói khẽ . " Muốn nhìn hấn không ? Về thanh cao của hấn không phải ngươi rất thích sao ? "

" Không ! Không thiếu gia , nô tỳ không muốn "

" Nhưng ta muốn nhìn ngươi mặt đối mặt với hấn ... rên rỉ dưới thân ta "

Lạc Thanh Phong ép Tiểu Trúc quỳ lên , nửa thân trên của nàng bị đè sát xuống bàn còn mông được hấn nâng lên cao bắt đầu xoa nắn .

" Nhìn hấn như vậy ngươi không rên rỉ được sao ? Lại lấy tay che miệng làm gì! Tư thế này bốn thiếu gia làm sao giữ tay ngươi đây ? " . Lạc Thanh Phong ra vẻ khó xử sau đó nhìn Tề Văn nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm vào trang sách chưa hề lật lấy một tờ kia cười mỉa mai . " Tề Văn ,ngươi mau qua đây giữ tay nàng ấy giúp ta , bịt chặt như vậy không khéo sẽ ngộp mà chết mất " .

Lời nói ra vẻ quan tâm nhưng lại như muốn bóp chết lấy Tiểu Trúc đang nước mắt rơi đầy trên mặt , nàng sao lại rơi vào tay tên cầm thú như vậy , hấn tại sao muốn vũ nhục nàng như vậy . Mắt nhìn thấy nam nhân trong lòng bước từng bước đến bên cạnh mình nhưng không phải muốn cứu mình mà giữ chặt tay mình cho người khác vũ nhục , nàng không biết nên khóc vì đau hay phải cười vì ngu , Tề Văn ngươi cũng chỉ là một tên cặn bã không thua kém Lạc Thanh Phong , đã vậy ta sẽ làm vừa lòng các ngươi . Miệng nàng bắt đầu rên rỉ , từng tiếng từng tiếng lại càng thêm đắm mê .

" Thiếu gia , ngực nô tỳ cũng muốn được người xoa nắn , rất muốn a ...aa... "

Vừa nói nàng vừa nhõm người lên một tí , để hai bầu ngực cách xa mặt bàn một khoảng , đứng đưa mời gọi Lạc Thanh Phong .

Lạc Thanh Phong cười càng thêm khoái chí , dựa sát người vào lưng nàng , tay hấn chồm lên trước nắm chặt lấy hai bộ ngực sữa no đủ trong tay , bắt đầu bóp lấy một cách điên cuồng .

" A....a..aa ah... thiếu giaa....ah...â... ân "

Mông của Tiểu Trúc cọ lên hạ thân của Lạc Thanh Phong đứng đưa khiến cho hấn cũng không kiềm chế được mà thờ mạnh .

" Tiểu nha đầu , nơi đó khó chịu rồi sao ? "

" Rất khó chịu , thiếu gia , ướt như vậy làm sao không khó chịu ! "

Lạc Thanh Phong khoe môi giương cao , hấn hiểu nhà đầu này đang thêm khát điều gì , lần trước không phải hấn đã chỉ cho nàng ta cách làm khô rồi sao , bây giờ nói như vậy , là muốn gì hấn đương nhiên biết , không cần nàng ta đòi hỏi , hấn cũng đang muốn làm như vậy đây . Người hấn bắt đầu cúi xuống nhìn phía dưới mông nàng , quả thật hai bên mép thịt đã sớm ẩm ướt . Hai tay hấn ôm lấy hai bên đùi Tiểu Trúc , môi bắt đầu chạm nhẹ lên đóa ra đang nở rộ kia , liếm mút lấy cánh hoa và mật ngọt bên trong .

" Ừ , nha đầu nguoi thật ướt đến như vậy , bốn thiếu gia sẽ giúp nguoi "

Tay bị người nắm đến đau nhưng Tiểu Trúc chỉ ngẩng đầu cười lạnh vào mặt Tề Vân , gương mặt tỏ vẻ thanh cao của hân thật đang khinh bỉ . Miệng nàng càng thêm rên rĩ không ngừng .

" A ...ân...a...a thiếu gia , thiếu gia aaa nô tỳ thật sự khó chịu aa ân... "

Tiểu nha đầu , dám dùng ta chọc tức Tề Vân , vậy ta giúp nguoi chọc tức hân đến chết . Lưỡi hân càng thêm dùng lực chen sâu vào hai bên mép thịt , kéo theo từng dòng nước ấm ướt trào ra , sau đó Lạc Thanh Phong dùng tay chà lên tiểu huyết lấy một ít ẩm ướt chà lên nhục bông thô to của hân bên trong quần . Hân từ từ nói lỏng thất lưng để quần tuột xuống nửa đầu gối , nhục bông nhanh chóng được lôi ra đâm sâu vào hoa huyết tràn ngập mật dịch của Tiểu Trúc .

" A...aaaaaa .aaaa...aaaa "

Trán Tiểu Trúc vì đau mà nhú lại thật chặt , từng giọt mồ hôi còn đọng lại trên vàng trán , cả người nàng đều run rẩy , hạ thân càng thêm co lại thật chặt khiến Lạc Thanh Phong cũng đau đớn không kém . Nhục bông càng muốn nhanh chóng tiến sâu vào . Tuy bản thân đau đớn nhưng hân cũng không quên đá kích Tề Vân đang đứng sừng sững như bức tượng trước mặt .

" Tiểu nha đầu , trình tiết của nguoi thuộc về bốn thiếu gia , sau này cũng là nguoi của bốn thiếu gia "

" Tiểu Trúc là nguoi của thiếu gia , vĩnh viễn là nguoi của thiếu gia "

Hạ thân hân chạy nước rút bên trong tiểu huyết của Tiểu Trúc không ngừng , cảm giác đau đớn trôi qua chính là xúc cảm điên dại không thể nói lên lời , chỉ có tiếng thở hổn hển và tiếng rên rĩ nói lên tất cả . Tiểu Trúc lúc này cũng không còn đau đớn , nguoi nàng cảm giác nhục bông thô to ra vào mãnh liệt bên dưới tiểu huyết càng ngày càng mang lại sung sướng , miệng nhỏ rên lên không ngừng . Cho đến khi toàn bộ chất lỏng nóng ấm của Lạc Thanh Phong phun vào hết bên trong nàng mới mệt mỏi mà nằm lên bàn , hai tay cũng rời khỏi tay Tề Vân , để lộ ra vết hân đỏ chói in hình bàn tay của hân .

Lạc Thanh Phong cũng mệt mỏi dựa lên người Tiểu Trúc , cười châm biếm cảm ơn Tề Vân .

" Nếu đệ có việc thì cứ đi , không cần khách sáo , ta còn muốn cùng nha đầu này ném thêm vài lần ..."

Tề Vân gương mặt vẫn không hề thay đổi nhìn đôi nam nữ trên bàn , hân quay người nhanh chóng rời khỏi phòng , bên trong phòng Lạc Thanh Phong đã bế Tiểu Trúc lên giường , tiếp tục thêm một lần nữa , hân còn rất nhiều thứ muốn làm với tiểu nha đầu này .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 3_D

Kể từ hôm đó Tiểu Trúc hoàn toàn không gặp lại Lạc Thanh Phong , chỉ có Tề Vân là nhìn nàng bằng ánh mắt sâu thẳm , hân muốn nhìn nàng không thể quên , nhìn thì sao , sẽ có gì thay khác được chuyện đã xảy ra ?

Khi Tiểu Trúc đang chải lại tóc cho Lạc Thiên Nhi thì nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa .

" Biểu tiểu thư , lão gia cho gọi mọi người ra ngoài sảnh lớn "

Tiểu Trúc đi theo phía sau Lạc Thiên Nhi và Tề Vân , chưa bước đến sảnh lớn đã nghe tiếng quát tháo của Lạc lão gia .

" Hai huynh đệ các nguoi vì một kỹ nữ đánh nhau ra nông nổi như vậy ? "

Lạc Thanh Phong xoa một bên má bị đánh đến bầm tím , liếc mắt về phía ca ca hân , Lạc Thanh Trần .

" Phụ Thân , con chỉ là đến tìm cô nương ta nói chuyện , huynh ấy lại không biết ở đâu chạy đến gây sự "

" Yên Chi đã được ta bao trọn , là nguoi một hai làm khó dễ nàng ấy "

" Bao trọn ? Huynh dựa vào đâu bao trọn nàng ấy , đệ vẫn muốn tìm nàng ấy đấy "

" Chỉ cần đệ còn dám tìm nàng một lần ta sẽ đánh đệ một lần "

Lạc Thanh Trần nắm chặt bàn tay , cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng .

" Các nguoi là muốn phản phải không ? Muốn ta tức chết phải không ? "

Lạc lão gia đưa tay lên vuốt ngực , ho từng ngụm khó khăn , thấy vậy Lạc Thiên Nhi vội vàng tiến đến bên cạnh lấy một chum trà đặt vào tay lão .

" Cậu , cậu từng tức giận như vậy ! "

Lạc lão gia tiếp nhận ly trà từ tay Lạc Thiên Nhi , nhìn đứa cháu gái vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện ,chỉ là phụ mẫu không may mất sớm mà gương mặt lúc nào cũng u sầu .Nếu là nữ nhi của ông thì thật tốt , tâm tình vừa dịu đi một lát đã nhanh chóng bị người chọc tức .

" Phụ thân , con đã chuộc thân cho Yên Chi , sau này nàng sẽ ở lại Lạc gia chúng ta "

" Ngươi ... ngươi xem nơi này là nơi nào , sao có thể chứa chấp kỹ nữ , ta chưa chết mà ngươi đã muốn làm loạn nơi này lên phải không ? "

Lạc lão gia ném thẳng ly trà về phía Lạc Thanh Trần , sau đó lớn giọng mắng chửi .

Lạc Thanh Phong đứng bên cạnh xoa xoa vết thương rất biết điều mà im lặng , Yên Chi về đây càng tốt cho hắn .

Sau đó Lạc Thanh Trần ra hiệu cho người đang đợi bên ngoài tiến vào .

Ánh mắt mọi người lúc này đều hướng ra cửa , khi nhìn thấy một bóng dáng màu vàng nhạt thướt tha bước vào đều thất thần . Tiểu Trúc mặc dù là nữ nhi cũng không khỏi nhìn theo mê mẩn , nhan sắc nàng ta không dừng lại ở mức thanh tú mà là thanh tú, hài hòa với nét lạnh lùng cao ngạo tỏa ra bên ngoài , nếu không biết trước thân phận nàng ta là kỹ nữ , hẳn nàng cho rằng nàng ta chính là một tiểu thư tôn quý , ngay đến Thiên Nhi tiểu thư vốn đã xinh đẹp tuyệt trần , đứng cạnh nàng ta cũng trở nên mờ nhạt . Hèn chi hai vị thiếu gia tranh giành nàng ta như vậy . Nhìn ánh mắt si mê của Lạc Thanh Phong nhìn nàng ta đã biết , hẳn tuyệt đối mê đắm nữ nhân này , hèn chi mấy hôm nay lại tha cho nàng , xem ra nàng ta cũng coi như là ân nhân của nàng .

Yên Chi cúi người cung kính chào Lạc lão gia , từng lời nói của nàng đều ngọt ngào êm tai .

" Yên Chi xuất thân cơ hàn may được thiếu gia chiếu cố , nay chi cúi xin Lạc lão gia có thể giúp yên Chi có nơi nương tựa vài ngày , đợi đến khi tìm được tỷ ty sẽ nhanh chóng rời khỏi " .

Lạc Thanh Phong vội tiến đến muốn đỡ lấy mỹ nhân đã bị Lạc Thanh Trần ngăn cản , ánh mắt hai huynh đệ nhìn nhau không khác kẻ thù là mấy .

Nhìn nữ nhân vẫn cúi người bên dưới , ánh mắt già nua của Lạc lão gia chỉ lướt qua nhưng không hề ghét bỏ , xem ra cũng có chút giá giáo , trong lòng ông cũng cân nhắc rất nhiều , hai nhi tử của ông đều muốn giữ nàng ta ở lại , nếu ông từ chối chỉ nhiều thêm một chuyện mà không giải quyết được gì .

" Vậy chỉ mong Yên Chi cô nương mau chóng tìm được tỷ ty để sớm đoàn tụ " ... " Mọi người mau lui xuống hết đi " . Sau đó Lạc lão gia phát tay một cái , ông cũng từ từ đứng dậy rời khỏi .

Trước khi rời đi Tiểu Trúc vẫn còn nhìn thấy ý giận trong mắt của Lạc Thanh Phong , xem ra hắn rất có ý với vị Yên Chi cô nương này , chỉ là trong Lạc gia , thân phận của hắn vốn thấp hơn đại thiếu gia ,thật không biết tên cầm thú này sẽ lại làm ra chuyện gì ?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 3_E

" Tiểu Trúc , điểm tâm tỷ làm ăn thật ngon a "

" Đa tạ Yên Chi cô nương khen ngợi "

Tiểu Trúc đầu cúi thấp , che giấu sự lo sợ trong lòng , bởi vì trong điểm tâm còn có một thứ mà Lạc Thanh Phong đưa cho nàng , hẳn biết Yên Chi rất thích điểm tâm nàng làm nên bắt nàng phải tiếp tay cho cái bẫy của hắn .

" Đừng gọi ta là cô nương , cứ gọi là Yên Chi được rồi , xa lạ như vậy làm gì chứ !"

" Nô tỳ thân phận thấp hèn ..."

" Thân phận ta chỉ là kỹ nữ mà thôi ! "

Nói xong Yên Chi khoát vai Tiểu Trúc cười ngọt ngào .

" Mọi người ở đây đều xem thường thân phận kỹ nữ của ta , chỉ có tỷ là không như vậy , tỷ... thật giống tỷ ty của ta a "

" Đại thiếu gia và nhị thiếu gia đều rất cưng chiều cô nương "

" Lạc Thanh Phong hẳn chỉ là một tên háo sắc còn Thanh Trần ... hẳn vốn chỉ xem ta như bằng hữu "

Ánh mắt Yên Chi thoáng chút buồn nhìn xuống đĩa điểm tâm trên bàn , người mà Thanh Trần yêu chỉ có biều muội đã thành thân của hắn . Còn nàng , chẳng qua chỉ là một người vốn không thuộc về nơi này , chỉ cần tìm được tỷ tỷ cùng tỷ tỷ tìm cách quay về thế giới của nàng là được .

Trong đầu Yên Chi hiện lên cảnh tượng của vài tháng trước , nàng cùng tỷ tỷ còn đang chiến đấu hăng say trước màn hình máy tính thì trời mưa kèm theo sấm sét âm ầm , nàng ngây thơ nghĩ rằng ... May thật , may mà nàng là F.A ,hôm nay 14/2 không cần ra ngoài tắm mưa . Chỉ là may chưa đến nửa đêm thì một tiếng âm giáng xuống , tiếp theo là cảnh vật sáng một cách chói lóa , chói lóa xong thì nàng nằm dài trên đường , xung quanh là một đám người ăn mặc cổ trang đang nhìn nàng như sinh vật kỳ lạ , nữ thì khinh bỉ còn nam thì đăm đuối , nàng chỉ là mặc váy ngủ bình thường ở hiện đại thôi mà , có cần nhìn ghê vậy không ?

Lúc này nàng may mắn gặp được Lạc Thanh Trần , hắn khoác một lớp áo che đi cả người nàng rồi kéo nàng vào tiệm y phục , sau khi ban ơn cho nàng thì giảng một bài đạo lý về nữ đức cho nàng , lúc đó nàng chỉ muốn nói với hắn rằng _ Tiên sư người , ta đây còn mặc cả hai mảnh mà đi biển đấy . Sau khi giảng đạo xong thì quay lưng bỏ đi , khiến nàng điên tiết , muốn chửi hắn lần hai _ Giúp gì mà giúp có một nửa , sao không cho ta chút tiền luôn .

Nàng phải làm kỹ nữ cũng do hắn một phần đẩy đưa như vậy đó . Tiền không có , bụng thì đói , trước mặt là nơi chỉ cần xem qua vài bộ phim cổ trang là biết , kỹ viện . Vậy là nàng xông vào đó , tay đập mạnh lên bàn , vui thật , ngay cái bàn mà Lạc Thanh Trần và Lạc Thanh Phong đang ngồi . Trong lúc ba cặp mắt nhìn nhau tóe lửa thì tú bà lật đật chạy tới . Nàng liếc cặp mắt hình viên đạn về phía tú bà sau đó nói ra một câu làm nam nhân đang ngồi ở đó toàn bộ bị sặc rượu .

" Ta muốn làm kỹ nữ "

Tú bà nhìn nàng một lượt , rồi lau vệt mồ hôi trên trán .

" Tiểu thư , tiểu thư là đang đùa " . Cô nương vào viện của bà không bị bắt thì bị trói vào đây đấy , có ai tự nguyện một cách hùng hổ như nàng ta không chứ .Mà nhìn dung mạo thiên tiên như vậy , chỉ cần tìm một nhà giàu có , đứng trước cửa một lát là có ngay người chạy ra rước vào làm thiếp ngay , việc gì phải làm kỹ nữ .

" Ta tài nghệ không có , thân không bán , chỉ cần được ăn ngon là đủ "

" Tức là chi tiếp rượu " . Tú bà tròn to đôi mắt nhìn nàng . Cô nương , cô nương chỉ cần đứng yên một chỗ cũng có thể kiếm rất nhiều tiền đấy .

"Uhm "

" Vậy làm ngay bây giờ sao ? "

" Ngay bây giờ ! "

Vậy là nàng trở thành kỹ nữ , mà vị khách duy nhất chỉ có Lạc Thanh Trần , ngay lúc nàng thay xong y phục bước ra ngoài , tú bà đã quay ngược nàng vào phòng . " Cô nương , Lạc đại thiếu gia đã bao trọn cô nương , chỉ cần cô nương ở trong phòng đợi ngài ấy "

Lúc nhìn thấy hắn bước vào, nàng liền có suy nghĩ muốn chửi lần ba _ Tại sao người có nhiều tiền như vậy lúc trước không bỏ thí ngay cho ta chứ , người rảnh phải không?

Mà điều khiến nàng khó chấp nhận nhất là hắn xem nàng như chuyên gia tâm lý mà ngồi kể hết chuyện trên trời dưới đất , ngay cả yêu thầm biều muội mà cũng kể luôn chứ , nếu không nể tình hắn lần nào cũng chọn loại rượu ngon nhất , món ăn sang trọng nhất , nàng có lẽ không kiềm chế được mà đánh hắn lâu rồi .

Còn chuyện hai huynh đệ đánh nhau thì rõ ràng là do tên Lạc Thanh Phong , người bao nàng là ca ca hắn , hắn lại canh lúc không có ca ca mà muốn nàng tiếp chuyện là sao ? Thiên lý không chấp nhận chuyện này . Nàng là người của chính nghĩa , sẽ không làm chuyện như vậy , nàng phản kháng , la hét ầm ỹ . Đúng ngay lúc nàng muốn vớ lấy cái ghế đánh vào đầu hắn thì Lạc Thanh Trần mặt đen như bao công xuất hiện , đánh đệ đệ hắn một trận , thôi được , nàng xem như được xem trận đánh nhau cổ trang , tuy không kỹ xảo như trong phim nhưng được cái là đánh thiệt , bay tuy không tới 5,6 mét nhưng xem như cũng được một mét , đầm tuy không bể tường nát gạch nhưng nhìn biểu hiện của Lạc Thanh Phong cũng biết là đau lắm .

Sau đó Lạc Thanh Trần còn dỗ dành an ủi hỏi nàng có sợ không , lại xin lỗi nàng , khiến nàng chỉ muốn thú nhận với hắn một điều _ Huynh dài , may mà huynh xuất hiện kịp thời , không thì đệ đệ huynh xem như không tàn thì phế , tiểu nữ chính là một cao thủ nhu đạo đấy ạ .

Ngay hôm đó hắn chuộc thân cho nàng , mà nàng đâu có bán cần gì phải chuộc

Yên Chi sức nhớ lại chuyện này đập mạnh lên bàn , đứng rồi , nàng đâu có bán , tại sao phải chuộc , tú bà chết tiệt , lại hốt được một mớ rồi nhưng tay tại sao lại có cảm giác kỳ kỳ , người nàng cũng kỳ kỳ , rất nóng , cảm giác rất khó chịu .

" Tiểu Trúc , ta thấy nóng quá "

" Yên Chi cô nương , để Tiểu Trúc dìu người về phòng "

Tiểu Trúc nhanh chóng đỡ lấy Yên Chi rời khỏi bàn nhỏ trong vườn nhưng lại không đưa nàng về phòng mà đưa đến phòng của Lạc Thanh Phong .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 3_F

Tiểu Trúc khó khăn đỡ lấy Yên Chi đến trước cửa phòng của Lạc Thanh Phong, vừa gõ cửa vài cái đã thấy hấn rất nhanh chóng mở cửa, sau đó cười gian tà mà nhìn nữ nhân đang dựa vào người nàng.

"Tại sao lại là ngươi?"

Yên Chi vội vàng đẩy người Tiểu Trúc ra, toàn thân đều cảm thấy khó chịu, nàng đang điên rồi, tại sao lại khát khao cái tên nam nhân không ra gì này, là Tiểu Trúc đem điểm tâm cho nàng, lại còn đưa nàng đến đây, hay thật, đúng là ở cô đại này, tin ai cũng không được. Nàng vội quay lưng muốn bước ra ngoài nhưng Lạc Thanh Phong đã ôm chặt lấy nàng từ phía sau, lôi nàng vào trong.

"Yên Chi, ta nhớ nàng đến phát điên rồi"

"Thiếu gia ...". Tiểu Trúc sợ sệt muốn tiến đến một bước nhưng ánh mắt của Lạc Thanh Phong đang trừng nàng cảnh cáo.

"Cút ra ngoài!"

"Thiếu gia, Yên Chi cô nương dường như rất khó chịu, thuốc đó ..."

"Không muốn ra ngoài? Hay ngươi cũng muốn hầu hạ bổn thiếu gia?"

"Tiểu Trúc không có ý đó!"

Tiểu Trúc vội rung rẩy lắc đầu, trước khi đi nàng còn nhìn Yên Chi một lượt, miệng lẩm bẩm.

"Xin lỗi! Yên Chi cô nương"

Nhìn theo cánh cửa từ từ khép lại, Yên Chi có cảm giác phen này thật sự bị tên khốn này ăn sạch rồi, chỉ là muốn ăn cũng phải xem ngươi có ăn nổi không? Đúng là hiện tại nhìn ngươi phát thèm thật nhưng mà thèm đánh một trận hơn, dám tính kẻ ta. Vậy là nàng dùng một đòn nhu đạo cơ bản, nắm lấy áo Lạc Thanh Phong ném về phía trước, khiến hấn ngã ra đất mà không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Trúng phải xuân dược của ta mà còn có thể phản kháng? Yên Chi ơi Yên Chi càng ngày ta càng thấy yêu thích nàng rồi!"

Nếu là bình thường, nàng có thể đánh một lúc mấy Lạc Thanh Phong cũng được nhưng hiện tại cử động của nàng lại chậm chạp hơn, người cũng rất khô nóng, bị hấn ép chặt vào tường cũng không thể chống trả, cái loại dược này là ai chế ra vậy, nàng thật muốn bái lạy trước mộ của hấn.

"Ngươi dám làm vậy, Thanh Trần sẽ không để yên cho ngươi"

Lạc Thanh Phong cười nhếch mép một cách vô lại, môi hấn kề sát tai nàng, cố ý thổi ra từng hơi từng hơi.

"Nếu là nàng chủ động cần ta thì sao?"

"Vọng tưởng a...aa"

Bàn tay Lạc Thanh Phong lúc này đang che hết toàn bộ hạ thân Yên Chi, tay hấn chậm rãi đưa lên đưa xuống khiến cả người nàng nằm dài trên đất, co lại như con tôm luộc, tuy cách một lớp quần áo cũng khiến nàng như muốn phát điên, sau đó hấn đặt nàng lên bàn, tiếp tục động tác lúc nãy.

Cả người Yên Chi lúc này đều nóng ran, lúc đầu nàng còn quật cường dùng cả hai tay bấu vào cái tay cổ chấp đang chơi đùa trên hạ thân nàng nhưng chỉ một lúc sau thì hai tay nàng đều chống ra sau, uốn người hưởng ứng hành động của hấn. Điên rồi, nàng điên rồi, nàng thừa nhận, nàng cần hấn lúc này.

Hai mắt Yên Chi mờ hồ, dựa vào ngực Lạc Thanh Phong, để mặc hấn bế nàng lên giường.

Ngay lúc nước sôi lửa bỏng, hôn nhau ác chiến thì cửa phòng hấn bị người đập mạnh đến va vào tường một cái rầm, nàng còn đang điên tiết muốn chửi người thì nhìn thấy mặt của ân nhân từng cứu nàng ba lần, ân nhân lại cứu thêm nàng lần thứ tư rồi, chỉ là lần này trễ một chút hãy cứu được không? Nàng không phải là nữ nhân cô đại, xem trình tiết như mạng, cái chính là nàng đang trúng xuân dược, rất khó chịu nha.

Lạc Thanh Trần như con bò mộng lao đến lôi đệ đệ hấn đang đè trên người nàng ném xuống đất, nhìn nàng quần áo không chỉnh tề, hai mắt mờ màng cần cần môi ra vẻ uất ức nhìn hấn, chắc có lẽ hấn nghĩ nàng bị ức hiếp, không, nàng là đang ám ức chuyện hấn xông vào đây ấy chứ. Hấn cúi áo

choàng lên người nàng , túm nàng như cái bánh ú rồi bế nàng ra ngoài .

" Thanh Trần ,ngươi xông vào phòng của ta , đưa người đi như vậy sao ? "

" Người là của ta "

" Hoặc là để người ở lại hoặc là ta sẽ cho ngươi hối hận cả đời "

" Lạc Thanh Phong , ngươi nghĩ mình là ai ? "

Nhìn theo bóng lưng của Lạc Thanh Trần , hai nắm tay Lạc Thanh Phong siết chặt , được , ngươi dám cướp nữ nhân của ta , ta sẽ chà đạp lên biểu tượng của ngươi .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 3_G

Cái bánh ú Yên Chi vừa được đặt xuống giường hai mắt lập tức chớp chớp nhìn Lạc Thanh Trần .

" Thanh...hh...h Trầnnnnn.nn...nnn.... "

" Yên Chi đừng sợ , ta sẽ tìm đại phu ngay cho nàng "

Đại phu là thế quái nào ? Ta cần đại phu làm gì , ta cần ngươi .

" Thanh...h... Trầnnn...nn.... "

Yên Chi nắm lấy cánh tay Lạc Thanh Trần , hai mắt tha thiết nhìn hắn , đừng nói là không hiểu nha , hay muốn ta nói thẳng là ta muốn ăn ngươi luôn ?

Lạc Thanh Trần bị một màn này dọa cho mồ hôi đầm đìa , hắn muốn rút tay ra nhưng người trên giường lại sòng chét nắm lấy tay hắn muốn lôi hắn lên giường , không được , trinh tiết , phải bảo vệ trinh tiết . Suy nghĩ trong đầu rất nhanh biến thành hành động , hắn cần bảo vệ trinh tiết của hắn .

Vậy nên mới có một màn hóa đá của Yên Chi lúc này , nhìn nam nhân nằm sấp trên giường , đầu cắm chặt xuống gối , nhấc thế nào cũng không được mà tức điên . Bé cưng , chị đây từng lăn lộn trong giới truyện sắc bao nhiêu năm , có thể để cưng dùng trò trẻ con này mà chạy thoát sao ?

Bắt đầu trước tiên là cời hết y phục trên người , còn y phục của hắn ... thôi được , lát nữa nàng sẽ cời . Yên Chi nằm lên người Lạc Thanh Trần , dùng miệng cắn lấy vành tai hắn , đầu lưỡi liếm một cách vụng về lên phía sau tai hắn , khiến da mặt Lạc Thanh Trần đỏ lên , cả người rung rung .

" Nhột quá , Yên Chi , nhột....tt....tt "

Lạc Thanh Trần xoay người đưa bàn tay che lên hai lỗ tai đỏ ửng của mình . Nhưng ngay lập tức hắn lại bị Yên Chi ngồi lên người , hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ như gấc của hắn , ánh mắt mơ màng , không phải đùa , đây rõ ràng là đã động tình , Lạc Thanh Trần nhắm mắt , muốn tiếp tục nằm sấp xuống giường giả chết nhưng khắc tiếp theo hai cánh môi hắn đã bị người hôn xuống , đầu lưỡi mang theo mật dịch ngọt ngào quấn lấy đầu lưỡi hắn ra sức đụng chạm , tiếp đó đầu lưỡi rời khỏi miệng hắn lần xuống cổ , liếm lên trái cổ rồi dạo khắp cổ hắn một lượt .

Yên Chi hai mắt mơ màng nhìn vào mắt Lạc Thanh Trần , tay nàng vuốt ve lên bờ ngực nam nhân rắn chắc dưới thân , lần xuống thắt lưng hắn , từ từ cời ra một mảnh lại một mảnh .

Lạc Thanh Trần hai mắt nhắm chặt , tự dưng mình biến thành con mồi mặc cho người chà đạp khiến Yên Chi dù đang động tình cũng tức giận trợn mắt , thái độ gì đây , nhắm chặt hai mắt ? Cắn chặt răng ? Hai tay nắm chặt vải giường ? Trông có khác gì nàng đang cưỡng bạo hắn không ?

" Ngươi chỉ biết nằm yên như vậy thôi sao ? "

Đầu Lạc Thanh Trần gật như gãi tôi .

" Lạc Thanh Trần , đừng nói với ta , ngươi... còn là xử nam ! "

Gật càng mạnh hơn .

" Vậy ngươi đến kỹ viện làm cái gì ở đó ? "

" Ta chỉ tìm người tâm sự mà thôi ! "

Được , nàng là đã quên , những ngày bị hấn biến thành chuyên gia tâm lý , là nàng sai , được , là nàng sai .

" Xuân cung đồ ? Đông cung đồ ? Thu , hạ gì đó ngươi chắc cũng phải biết chứ ? "

Mặt Lạc Thanh Trần càng đỏ thêm , hấn lấy hai tay che đi mặt mình .

Biểu hiện này , còn không phải là tiểu bạch kiểm trong truyền thuyết sao ? Yên Chi cố gắng kiềm chế lửa tình cùng với lửa giận trong lòng xuống mức thấp nhất , nàng thật muốn dựng hấn dậy sau đó đề nghị với hấn một vấn đề nghiêm túc _ ... Ngươi có thể bế ta quay về trả cho đệ đệ ngươi được không ? ...

Nhưng chuyện này làm sao có thể xảy ra , nàng chỉ có thể cắn răng huấn luyện tên tiểu bạch kiểm này mà thôi . Nhìn xuống hạ thân đang dựng đứng của hấn , thôi được , dù sao nàng cũng là một sắc nữ chuyên nghiệp , kinh nghiệm cường bạo không phải là chưa đọc qua .

Hai tay nàng nắm lấy hai bàn tay đang nắm chặt vải giường của Lạc Thanh Trần , khiến hấn từ từ buông lỏng . Sau đó nàng nâng tay hấn đặt lên eo mình .

" Ôm lấy ta , việc gì ngươi phải sợ như vậy ? "

Chiếc đầu nhỏ cúi xuống bắt đầu hôn lên người hấn , nói thì rất hay , đọc thì rất giỏi nhưng khi thực hành thì như gà chết , chẳng chuyên nghiệp như trong truyện chút nào , nhất là khi nàng ngậm lấy nhục bông của hấn vừa to lại vừa dài , cố gắng thế nào cũng khó ngậm hết vào trong miệng , vì vậy nàng bỏ qua đoạn này trực tiếp đến đoạn tiền vào u cổ .

Nàng ngồi lên nhục bông của Lạc Thanh Trần , cố gắng để nó tiến vào bên trong hạ thân nhưng chỉ nghe thấy hấn nức nở .

" Chặt quá , ta không vào được... đau lắm ... "

Nếu không phải đang bị xuân dược hành hạ vô cùng khó chịu , nàng nhất định đập tên này xuống giường , ta mới là người nên đau biết không ? Thật là tên này , ngoài ăn hiếp đệ đệ hấn ra , việc gì cũng làm không xong .

Quả thật tuy bên ngoài Lạc Thanh Trần là đại thiếu gia của Lạc gia nhưng hấn lại không có sự quyết đoán , mọi chuyện trong phủ đều do Lạc lão gia và Tề Văn sắp xếp , đến ngay cả biểu muội hấn thầm thương trộm nhớ cũng không muốn gả một kẻ vô dụng như hấn , hấn chỉ tốt hơn đệ đệ hấn ở khoảng duy nhất là không trắng hoa còn lại đều bất tài vô dụng như nhau . Đây cũng là nỗi lòng bất hạnh của Lạc lão gia bao nhiêu lâu nay .

Sau khi nhục bông hoàn toàn bị tiểu huyết bao bọc , Yên Chi mới thở nhẹ một cái , bắt đầu luận động eo nhỏ giúp nhục bông của Lạc Thanh Trần ra vào trong tiểu huyết của nàng , cảm xúc từ từ dâng trào nhưng ngay lập tức bị nhấn chìm , nhìn về mặt hưởng thụ của hấn , nàng chỉ muốn cho hấn vài đòn , trong khi nàng mệt đến muốn đứt hơi thì hấn nằm rên rỉ hưởng thụ , hay thật , nàng đỉnh công .

Yên Chi tức giận lôi Lạc Thanh Trần ngồi dậy , sau đó nàng nằm xuống dang rộng hai chân . " Đến phiên ngươi "

Lạc Thanh Trần lúc này người cũng tràn đầy nhục hỏa , vội nhắm thẳng hướng tiểu huyết mà đâm tới , sức lực nam nhân và nữ nhân đúng là có khác , cảm giác mạnh mẽ như muốn xuyên thủng người nàng như vậy lại càng khiến nàng muốn phát điên , hai tay nàng ôm chặt lấy lưng hấn để mặc cho hấn phát tiết bên trong mình . Tại sao tới lúc này không ai dạy mà hấn cũng làm thành thạo quá vậy ? Đây đúng là bản năng .

Một lúc lâu sau Lạc Thanh Trần mới giải phóng toàn bộ mầm móng nóng bỏng vào bên trong nàng , về mặt nhăn nhó khó coi . Kệ , nàng bây giờ chỉ muốn ngủ , có lẽ hấn cảm thấy có lỗi với tình yêu của mình thôi mà .

Nhưng Yên Chi không hề hay biết , về khó coi đó là do hấn nhìn thấy một màu đỏ chói mắt trên tấm vải giường dính đầy bằng chứng hoang ái của hấn và nàng . Nàng là một xử nữ , một cô nương có thể ăn mặc mỏng manh như vậy trên đường lớn , một cô nương không ngại bán mình làm kỹ nữ lại là một xử nữ ?

Trong lúc Lạc Thanh Trần còn đang nằm suy nghĩ về trách nhiệm mình nên gánh thì nữ nhân trong lòng hấn , Lạc Thiên Nhi lại đang đưa từng muỗng canh chứa đầy xuân dược vào miệng , mà người dứt cho nàng lại là người nàng tin tưởng nhất , tướng công của nàng , Tề Văn .

" Nương tử , ta phải gấp cậu có việc , nàng nghỉ sớm đi "

Sau khi đắp chăn cho Lạc Thiên Nhi , Tề Văn thổi tắt ngọn đèn trong phòng rồi cầm lấy bát canh trống rỗng bước ra ngoài , đi ngang qua Lạc Thanh Phong đang nhìn hấn bằng ánh mắt chăm chăm , mặt không hề đổi sắc .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 3_H

Trong căn phòng mập mờ bóng tối của Tề Vân và Lạc Thiên Nhi vọng ra từng tiếng rên rỉ khe khẽ khiến ai nghe thấy đều phải đỏ mặt vậy mà nam nhân như Lạc Thanh Phong lại hoàn toàn chẳng lấy một cảm xúc nào , mặt hắn lạnh băng nhìn về phía chiếc giường trước mặt , tỏ vẻ chán ghét .

Biểu muội này của hắn chẳng gây được cho hắn chút hứng thú , lúc nào cũng hừ hừ nhược nhược nhìn đã thấy chán nhưng nghĩ đến mục đích hôm nay tâm hắn có chút khoái chí , nữ nhân mà Lạc Thanh Trần thêm khát , hắn cũng nên nếm thử chứ .

Lạc Thanh Phong với tay thấp lên ngọn đèn được đặt trên bàn , làm cảnh vật từ từ hiện lên một cách rõ ràng , dưới đất y phục nữ nhân nằm ngổn ngang không hề có thứ tự còn trên giường ... Lạc Thiên Nhi đang nhắm chặt hai mắt , một tay nàng đặt lên ngực không ngừng vuốt ve xoa nắn nhũ hoa, một tay đặt lên vùng tam giác dưới bụng , chỉ cần nhìn kỹ một chút có thể nhìn thấy ngón tay nàng đang chậm rãi ra vào bên trong hoa tâm . Nàng thậm chí còn chẳng phát giác trong phòng có người đang nhìn mình khinh bỉ .

" Biểu muội , thật khiến ta mở rộng tầm mắt "

Lạc Thiên Nhi lúc này mới bừng tỉnh, nàng hoảng sợ vội lấy chăn che đi cơ thể không một mảnh vải che thân của mình nhìn nam nhân đang ngồi trước bàn , ánh mắt hắn rõ ràng là châm chọc nàng .

" Muội phu thật là ... sao lại để muội một mình mà ... tự thân vận động như vậy ? Hay là hắn căn bản chẳng đủ sức thỏa mãn muội ? "

" Biểu ca , huynh nên rời khỏi đây ! "

Lạc Thanh Phong mắt điếc tai ngơ không hề để tâm câu nói của Lạc Thiên Nhi , hắn từ từ đứng dậy tiến đến bên giường vừa đi vừa coi bỏ y phục của mình .

" Để biểu ca giúp muội "

" Người không được đến đây , nếu không ta sẽ la lên " . Lạc Thiên Nhi ôm chặt chăn lùi về sát trong góc giường , hoa tâm nàng vẫn đang chảy ra mật dịch ướt át .

" La lên , muội là muốn gọi ai vào đây ? Là muốn ai nhìn thấy bộ dáng này của muội ? "

Lạc Thiên Nhi càng nép sát vào tường , thân thể nàng bắt đầu rung rẩy , từng giọt nước mắt chảy xuống trên gương mặt thanh tú nhưng chẳng khiến cho Lạc Thanh Phong có chút thương tiếc nào .

" Lạc tiểu thư ôn nhu như ngọc , nửa đêm lại nằm trên giường ra sức thỏa mãn bản thân , chuyện này quả thật rất khiến người ta cảm thấy hứng thú , muội muốn chia sẻ với tất cả mọi người sao ? Vậy để ta giúp muội "

" Biểu ca , muội không muốn như vậy , muội không muốn như vậy ! "

Lạc Thiên Nhi khóc lóc không ngừng cầu xin Lạc Thanh Phong , nàng cũng không hiểu được tại sao bản thân hôm nay lại như vậy , cảm giác trong người rất khó chịu , chỉ muốn thỏa mãn bản thân lại không ngờ để hắn bắt gặp .

" Muội thật là , biểu ca chỉ là muốn giúp muội ... thỏa mãn thôi mà "

Tay Lạc Thanh Phong bắt đầu luồn vào bên trong chăn , vuốt ve lấy đôi chân trắng mịn của Lạc Thiên Nhi , tiến từ từ lên đùi rồi vào giữa hai chân nàng , mật dịch vẫn đang bao phủ lấy toàn bộ hoa tâm bên dưới . Ngón tay hắn bắt đầu ra vào bên trong hoa tâm khiến Lạc Thiên Nhi thờ gáp không ngừng , ánh mắt mang theo sự thêm khát mà nhìn hắn .

" Muội cần ta thỏa mãn không ? "

Cả người Lạc Thiên Nhi vận vẹo , tự động dang rộng hai chân khiến hoa tâm càng thêm nở rộ, đầu nàng vô thức mà gật một cái .

Tay Lạc Thanh Phong ra vào hoa tâm một lúc mới chịu rời khỏi ,sau đó hắn quay người đặt hai chân xuống đất . Tay cầm lấy nhục bông thô to chờ đợi .

" Nhưng biểu muội cũng nên khiến ta thỏa mãn một chút "

Lạc Thiên Nhi cắn lấy môi nhỏ , từ từ bước xuống giường , hai chân nàng quỳ xuống phía trước nhục bông thô to của Lạc Thanh Trần , tay bắt đầu vuốt ve lấy nhục bông thô to .

" Ta muốn muội liếm nó "

Bàn tay đang cầm lấy nhục bông khẽ yên , nàng chưa từng phải như vậy , mỗi lần hoan ái với Tề Vân , hắn cũng không yêu cầu nàng phải làm như vậy , nàng ...

" Sao ! Không muốn ? Vậy chúng ta cùng đi ra ngoài "

Nói xong , Lạc Thanh Phong nhường người đứng dậy nhưng Lạc Thiên Nhi đã nhanh chóng giữ hân lại , mỗi nhò rung rẩy chạm lên nhục bông thô to , hôn một cách rụt rè .

Nhìn cảnh tượng như vậy , Lạc Thanh Phong chỉ thêm khinh bỉ , còn tệ hơn cả Tiểu Trúc . Tay hân bóp lấy miệng nhỏ của Lạc Thiên Nhi khiến nàng há to miệng , tiếp đó , nhục bông thô to bắt đầu tiến vào trong miệng nhỏ . Sự khó chịu nơi cổ họng khiến Lạc Thiên Nhi có cảm giác muốn ói nhưng nàng chỉ đành cố gắng kiềm chế , hai tay hân buông miệng nàng ra , giữ chặt lấy sau đầu nàng .

" Để biểu ca chỉ cho muội "

Tay hân bắt đầu giữ lấy đầu nàng vận động , khiến nhục bông ra vào trong miệng một cách điên cuồng , đến khi nước miếng nàng rơi dài xuống cằm . Sau đó Lạc Thanh Phong rút nhục bông đã thấm đầy nước miếng ra khỏi miệng nàng , tay hân kéo lấy nàng ấn lên giường .

" Bây giờ muội muốn ta thỏa mãn nơi nào ? "

" ... "

" Ngực sao ? "

" ... "

" Hay là nơi ướt át này ? "

Miệng Lạc Thanh Phong nói ra những câu đều khiến Lạc Thiên Nhi không biết phải trả lời thế nào . Nàng muốn tất cả , nơi nào cũng muốn .

" Muội cứ im lặng như vậy , làm sao biểu ca biết phải thỏa mãn muội như thế nào , nói xem nào , muội muốn như thế nào ? "

Lạc Thiên Nhi cắn chặt răng , nước mắt lại rơi đầy trên mặt .

" Muội khóc sao ? Nếu muội cảm thấy ảm ức , vậy ta sẽ đi "

Hai tay Lạc Thiên Nhi vội vàng lên ôm chặt lấy Lạc Thanh Phong , nàng ngồi thẳng dậy , đưa cặp nhũ hoa đến trước mặt hân , vẻ mặt cầu xin một cách hèn mọn .

" Muội muốn tất cả , nơi nào cũng muốn , biểu ca , đừng đi ... muội rất khó chịu "

Mỗi Lạc Thanh Phong nhếch lên , sau đó ôm chặt lấy Lạc Thiên Nhi , tay hân đặt lên hai bên tuyết nhũ , nắn bóp một cách không thương tiếc cho đến khi màu trắng nõn của da thịt từ từ chuyển thành màu đỏ hồng . Sau đó hân đẩy nàng xuống giường , đầu hân cúi xuống cắn mạnh lên nhũ hoa , mút lấy một cách thô bạo , tay hân nắn lên da thịt như muốn phát tiết , khiến Lạc Thiên Nhi vừa đau vừa sung sướng , miệng nàng rên rỉ không ngừng , tay đặt trên lưng Lạc Thanh Phong ôm chặt lấy hân , Tề Vân chưa bao giờ khiến nàng muốn điên loạn như lúc này , chưa hề .

Hai thân hình dưới ánh nến ôm chặt lấy nhau không lấy một khe hở mãi một lúc sau mới buông ra , Lạc Thanh Phong nắm lấy một chân của Lạc Thiên Nhi lên , một chân hân vòng qua người nàng , đem nhục bông thô to tiến vào hoa tâm một cách mạnh mẽ khiến Lạc Thiên Nhi vì đau mà hét lên . Hai vách tường thịt bị nhục bông cọ sát thô bạo mà chảy ra một ít máu .

Lạc Thiên Nhi cắn chặt răng , tay nàng nắm chặt lấy chân , từng cái đẩy người của Lạc Thanh Phong như muốn nghiền nát cơ thể nàng , khiến nàng chỉ có cảm giác đau đớn , sau đó hân rút lấy nhục bông ra khỏi hoa tâm đặt lên miệng nàng , từng dòng nước ấm nóng chảy ra từ nhục bông đều được hân phóng thích bên trong miệng nàng , bắt nàng nuốt lấy .

Sau đó Lạc Thanh Phong bước xuống giường , mặc lại y phục , chẳng hề nhìn lại Lạc Thiên Nhi đang kiệt sức nằm dài trên giường một cái .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 3_I

" A..ân..n..aa...., biểu ca , đau quá "

Lạc Thiên Nhi dang hai tay ôm chặt lấy lưng của Lạc Thanh Phong , chân thì quấn lấy eo hân , bên dưới hạ thân nàng đang va chạm kịch liệt với nhục bông của hân cùng nhau chìm vào khoái lạc điên cuồng mà không hề hay biết tướng công của nàng , Tề Vân đang dựa vào cây cột trước cửa phòng trầm

tư . Cho đến khi Tiểu Trúc cầm lấy một khay thức ăn muốn tiến vào phòng.

" Không được vào ? "

Tiểu Trúc đi lướt qua người Tề Vân , bỏ ngoài tai lời hấn nói mà tiếp tục bước về phía trước nhưng đến khi đứng trước cửa phòng thì nàng không có cách nào có thể đẩy cửa tiến vào . Âm thanh truyền ra từ trong phòng nàng làm sao không biết , chuyện gì đang diễn ra nàng làm sao không hiểu . Vậy mà tên khốn trước mặt nàng vẫn bình tĩnh đứng bên ngoài , giống như lần trước ... hấn cũng bình tĩnh như vậy , để mặc Lạc Thanh Phong chà đạp nàng , vũ nhục nàng nhưng lần này người bên trong là nương tử hấn , là tiểu thư của nàng , nàng hận , thật sự căm hận .

" Tề Vân , ngươi thật sự rất vô sỉ ! "

" Vậy ta phải như thế nào mới là quân tử ? Xông vào đó ? Ngươi muốn ta xông vào đó ? "

" Ngươi ... "

Tiểu Trúc còn muốn đòi co nhưng trước mắt đột nhiên tối sầm , nàng cứ như vậy bị người đánh ngất đi .

Khi Tiểu Trúc tỉnh dậy đã thấy miệng bị người ta bị chặt , trên người cũng không còn lấy một mảnh vải che thân , hai tay nàng bị trói chặt vào hai góc không cách nào cử động , mà Tề Vân thì đang trần truồng ngồi đối diện nàng .

" Tỉnh rồi sao ? Vậy chúng ta bắt đầu đi "

Hai tay Tiểu Trúc gãy giữa không ngừng nhưng không cách nào thoát khỏi đoạn dây trói quấn chặt tay nàng mà chỉ làm cổ tay thêm rướn máu . Nàng tức giận trừng mắt với Tề Vân nhìn hấn như kẻ thù .

Tề Vân cũng chẳng coi trọng biểu cảm của nàng , hấn cũng hận nàng không kém , nếu không phải chuyện đêm đó để Lạc Thanh Phong biết được , hấn phải sống cảnh bị người uy hiếp , để người khác cầm sừng sao . Hấn đặt hai bàn tay lên ngực Tiểu Trúc , dùng hết sức bóp mạnh khiến cặp tuyết nhũ biến dạng không ngừng .

" Ngươi không phải rất thích xoa sao , ta sẽ xoa cho ngươi "

Tiểu Trúc đau đến cả người rung rẩy , nước mắt cũng không thể kiềm hãm mà lăn dài trên má , nàng đau , đau từ thể xác đến trái tim , đau vì tiểu thư , vì bản thân nàng .

Tề Vân nhìn cặp tuyết nhũ đỏ ửng trong tay mà phấn khích một cách lạ thường , hấn luôn phải tỏ ra nhã nhặn trước mặt Lạc Thiên Nhi , mỗi lần ân ái cũng chưa bao giờ dám dùng quá sức , lần này hấn có thể làm bất cứ điều gì hấn muốn . Mỗi Tề Vân cắn lên da thịt trắng mịn của Tiểu Trúc để lại một vết nước bọt phía trên dấu răng , hấn vừa cắn vừa liếm từ cổ đến ngực rồi bụng của nàng , mỗi nơi hấn hôn qua đều nồng đậm từng dấu hồng ngân .

" Đau ? Nếu ngươi cầu xin ta , ta sẽ nhẹ nhàng , không phải ngươi rất thích cầu xin hấn (Lạc Thanh Phong) sao ? Cầu xin ta đi "

Nói xong Tề Vân đưa tay lấy ra miếng vải bịt kín miệng Tiểu Trúc nhưng nàng lại nói ra từng câu khiến hấn càng thêm điên tiết .

" Loại người như ngươi có điểm nào giống một nam nhân . Tự tay dâng nương tử cho người khác còn bản thân thì hành động như một tên điên , Tề Vân , ta nói cho ngươi biết , Lạc Thanh Phong còn không để tiện bằng ngươi . A...a.aa..."

Tiểu huyết còn đang khô khốc đột nhiên bị nhục bồng của Tề Vân thúc mạnh khiến cả gương mặt Tiểu Trúc đều nhả lại vì đau đớn .

Tề Vân thúc từng nhát vào người nàng , lần sau lại mạnh hơn lần trước , tất cả căm hận của hấn chỉ có thể phát tiết lên người nữ nhân này . Là do nàng ta , tất cả là do nàng ta hại hấn ra nông nỗi ngày hôm nay .

Hấn giữ chặt lấy eo nàng để nhục bồng đâm thật sâu vào bên trong hoa huyết không ngừng nghi khiến Tiểu Trúc đau đớn , hai mắt nàng vô hồn để yên cho Tề Vân muốn làm gì thì làm , nàng đâu còn gì để mất nữa .

" Tiểu Trúc , tỷ có trong phòng không ? "

Tiếng nói nhẹ nhàng của Yên Chi lúc này như ngàn lưỡi đao bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào người Tề Vân , hấn hoảng sợ lấy tay bịt chặt miệng Tiểu Trúc sau đó rút ra nhục bồng vẫn còn thô to ra khỏi tiểu huyết .

" Nếu ngươi dám nói chuyện này ra ngoài , thì tất cả chúng ta cùng chết , Thiên Nhi cũng như vậy , hiểu không ? "

Tề Vân nhanh chóng mặc lại y phục , rồi cởi ra dây trói hai tay Tiểu Trúc , sau đó hấn mở cửa sổ leo ra ngoài phòng , để mặc Tiểu Trúc nằm im trên giường với đầy thương tích trên người .

Một lúc lâu sau , Yên Chi đẩy cửa bước vào , nhìn một màn trên giường cũng không lấy làm hoảng sợ mà chỉ lấy chăn che lên người Tiểu Trúc .

" Tuy lần trước ngươi hại ta nhưng lại báo cho Thanh Trần đến cứu ta xem ra cũng có ơn với ta , bây giờ ta trả lại cho ngươi "

Yên Chi bình tĩnh nhớ lại , nàng quả thật muốn tìm đến Tiểu Trúc , chỉ là đứng bên ngoài nghe được tiếng thở dốc của nam nhân thì dừng lại , nàng cũng

không giấu chuyện đã đẩy nhẹ cửa mà nhìn lên vào trong , nếu không cũng chẳng cứu được nàng ta , bây giờ nàng và nàng ta xem như hòa nhau , chẳng ai nợ ai . Nàng cũng không tò mò hỏi han chuyện của Tề Vân mà nhẹ nhàng an ủi Tiểu Trúc .

" Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì , có đau đớn như thế nào cũng vẫn phải tiếp tục sống , sống một cách ngẩng cao đầu để những kẻ ức hiếp người phải tức chết "

Tiểu Trúc giương đôi mắt đầy nước nhìn Yên Chi , đôi môi khô khốc mấp máy .

" Yên Chi tiểu thư , xin lỗi người , xin người ... "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 3_J

Yên Chi hai tay chống cằm nhìn theo từng cử động của Lạc Thanh Trần , hết múc com rồi lại lấy canh ... nàng không quản chuyện hán ăn uống nhưng tại sao cứ phải ăn ở phòng của nàng.

" Lạc Thanh Trần , hiện tại là người mời ta đến đây chứ không phải là bao trợn ta phải không ? "

Lạc Thanh Trần dừng lại động tác cầm đầu cầm cổ ăn của mình ,ngẩng đầu lên nhìn Yên Chi sau đó hán nuốt vội thức ăn trong miệng , ngồi thẳng người , hai tay đặt lên đùi .

" Phải "

" Vậy tại sao ngày nào người cũng ở đây ? Vậy ta có khác gì với trước , lúc nào cũng phải tiếp chuyện người "

Lạc Thanh Trần nhìn một bàn đồ ăn rồi lại nhìn Yên Chi trước mặt , bộ dáng rụt rè .

" Chúng ta ... chúng ta dù sao cũng đã thân mật như vậy , lại là lần đầu tiên của nàng , nếu ta không quan tâm nàng nhiều một chút , nàng sẽ rất uất ức ... "

" Ngưng ! " ... " Nói ý chính đi ! "

" Yên Chi ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng , chúng ta thành thân đi "

Mặt Yên Chi ngó ra một cách đáng thương , trách nhiệm , a , nàng là quên nam nhân cô đại rất có tinh thần trách nhiệm , chỉ là lỡ với ai thì trách nhiệm với người đó , một đồng , một bảy thê thê thiếp thiếp cứ như vậy ngày càng đông , nàng là một người hiện đại , không thể bơi lồm ngồm giữa bảy thê thiếp mà tranh thủ tình cảm của nam nhân , khi được ban chút mưa móc sẽ vẫy vẫy đuôi mà cười đến phát điên .

" Người biết ta là ai không ? "

" Yên Chi "

Đúng , tên nàng là Yên Chi , hán nói không sai nhưng nàng không muốn hỏi điều đó .

" Ý ta là người biết gia cảnh ta như thế nào không ? Lỡ ta đã có tướng công thì sao ? "

" Nàng vẫn còn trinh tiết , đương nhiên chưa có tướng công "

Thông minh , tên ngọc này cũng có chút thông minh.

" Nếu ta có ý trung nhân rồi thì sao ? "

" Ý trung nhân của nàng chấp nhận được chuyện của nàng và ta đêm đó sao ? Hán sẽ điên lên mà đánh nàng ! "

Yên Chi hít một hơi thật sâu , cô đại , nàng quên nơi đây nam nhân xem trong nhất chính là thứ gì của nữ nhân , một nữ nhân không còn trinh tiết đương nhiên sẽ không ai muốn cưới , à khoan mà nàng cũng đâu cần ai cưới .

" Vậy còn biểu muội của người thì sao ? Người có thể quên nàng ta sao ? "

Lạc Thanh Trần lại cúi đầu suy tư không trực tiếp trả lời khiến Yên Chi cảm thấy có chút chột dạ , cầu hôn người mới mà vẫn không quên được người cũ sao , hẳn xem nàng là gì chứ .

" Thanh Trần , ta không phải nữ nhân hiền hậu đoan trang có đủ tứ đức, tướng công của ta tuyệt đối lòng hẩn chỉ được phép có một mình ta, ta nghĩ ... "

" Nàng không muốn thành thân với ta phải không ? Việc đủ lý do như vậy vì không muốn gả cho một kẻ vô dụng như ta phải không ? Đêm đó ... ta khiến nàng rất thất vọng phải không ? "

" Người nghĩ đi đâu vậy , ta chưa bao giờ nói người vô dụng , người luôn là bằng hữu tốt nhất của ta "

" Ta chưa bao giờ xem nàng là bằng hữu , ta nói cho nàng nhiều chuyện như vậy , kể cho nàng về Thiên Nhi là vì muốn nàng hiểu ta , muốn nàng ... "

Hai mắt Yên Chi ngơ ngác như người trên mây , bộ não nàng vẫn chưa hoàn toàn tiếp thu được những gì Lạc Thanh Trần nói , miệng còn chưa kịp hỏi thêm gì đã thấy hẩn tức giận bỏ đi , nàng làm sai gì sao ? Thái độ của hẩn như vậy là muốn gì ?

...Tại hạ là đường phân cách vài ngày sau

Yên Chi như người không xương dựa hết vào lòng Lạc Thanh Phong , đầu nàng cọ vào lòng ngực hẩn , hai ngón tay đang đi bộ chậm rãi trên cánh tay đang ôm lấy eo nàng của hẩn .

" Nhị công tử mấy hôm nay đã quên mất Yên Chi rồi sao ? "

Người Lạc Thanh Phong nóng rực , tay hẩn bóp lấy eo nhỏ của Yên Chi , đầu hẩn cúi thấp hôn lên đỉnh đầu nàng .

" Chuyện đó làm sao có thể xảy ra chứ "

Ngón tay của Yên Chi từ từ di chuyển lên cao chạm lên cổ Lạc Thanh Phong , bàn tay choàng lên ôm lấy cổ hẩn , giọng dịu dàng .

" Vậy chúng ta về phòng công tử tiếp tục chuyện hôm đó đi "

" Chuyện hôm đó là chuyện gì chứ ? "

" Về phòng công tử, Yên Chi sẽ nhắc "

" Không thể nhắc ở đây sao ? "

" Nhắc ở đây nếu công tử không kiềm chế được thì sao ? Yên Chi rất sợ lạnh đó "

Tay Lạc Thanh Phong càng thêm siết chặt ôm lấy Yên Chi vào lòng .

" Ta ôm chặt như vậy làm sao có thể để nàng lạnh được "

Yên Chi càng thêm nũng nịu , đầu nàng cọ qua lại trên ngực Lạc Thanh Phong . Hai tay vòng qua ôm lấy eo hẩn .

" Ôm trong chăn chẳng phải sẽ ấm hơn sao ? "

Lạc Thanh Phong nuốt lấy một ngụm nước bọt , thở ra một cách nặng nề .

" Vậy thì về phòng đi ! "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 3_K

Vừa ôm ấp nhau xong , quay lưng lại đã đánh tới tới tấp mặt mũi , trở mặt nhanh như vậy chỉ có thể là nữ nhân ...

Lạc Thanh Phong tâm trạng phôi phối ôm lấy mỹ nhân , vừa vào đến phòng còn chưa kịp mần ăn đã bị một gậy đập thẳng vào đầu , cả người nằm dài trên đất , mà người đánh hẩn thì vẫn tiếp tục nện từng gậy vào người hẩn .

" Tiểu Trúc , hẩn đã bất tỉnh nhân sự rồi ... " . Còn đánh nữa không chừng hẩn sẽ ngổm luôn mất .

Lúc này Tiểu Trúc mới ngừng lại động tác,tay chống lấy eo thở hổn hển .

" Yên Chi cô nương không phải chúng ta dạy cho bọn hán một bài học xong mới bỏ đi sao ? "

" A ! Tỷ nghĩ đánh một trận là coi như cho qua bọn hán sao ? ... Dễ vậy ! " . Nụ cười trên khóe miệng Yên Chi giương cao , cặp mắt lộ rõ sự nham hiểm , chỉ đánh một trận là xong , nàng đâu phải là giang hồ , nàng là một người có tri thức , tri thức mà trả thù thì đâu có dễ vậy .

" Lôi tên kia ra đây luôn , chúng ta sẽ cho bọn hán khỏi ngẩng mặt nhìn đời " .

Hai nữ nhân cổ hết sức lời Tề Vân cũng đang bất tỉnh ra khỏi tù , hán bị đánh còn nhiều hơn cả Lạc Thanh Phong .

" Bây giờ chúng ta phải làm gì ? "

Tiểu Trúc có chút không hiểu , không phải kế hoạch là khiến bọn hán ngất xỉu xong sẽ đánh một trận xả giận rồi mới bỏ đi hay sao ?

" Không phải bọn hán rất háo sắc sao , lần này chúng ta cho bọn chúng hưởng thụ nam sắc "

Nói xong nàng cùng Tiểu Trúc lôi hai tên nam nhân đang bất tỉnh như chết lên giường , cởi bỏ hết y phục trên người bọn họ ra , giúp họ ôm lấy nhau , trán kề trán , môi kề môi , chân gác lên nhau .

Tiểu Trúc lúc này mới hiểu rõ , cách này cũng thật tàn nhẫn quá đi .

" Còn nhìn , chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây , nếu bọn hán tỉnh dậy , chúng ta chết chắc "

Sau đó nàng cùng Tiểu Trúc xách theo hai tay nải đã chuẩn bị từ trước chạy vội ra cửa , trước khi đi còn lịch sự mở rộng cửa phòng , đốt trụ hàng bông trước phòng cửa Lạc Thanh Phong , để gia nhân có thể nhìn thấy một màn nóng bỏng bên trong .

Sau khi đã yên vị bên trong thuyền , hai tiểu cô nương mới đưa mắt nhìn nhau cười lớn , thật không thể hình dung ra mặt của hai tên đó khi bao nhiêu cặp mắt nhìn bọn họ quần quýt như vậy .

Một lúc sau , hai mắt Tiểu Trúc nhắm lại , giọng nói có phần nghẹn ngào .

" Yên Chi cô nương , cảm ơn người ! "

" Đã bảo gọi ta là Yên Chi được rồi "

Trong thuyền bỗng nhiên im lặng , chỉ có tiếng sóng vỗ bên ngoài vẫn rì rầm . Yên Chi và Tiểu Trúc đều đưa mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó mà hai nàng cũng không biết được .

" Yên Chi , muội có thể không cần bỏ trốn như vậy , đại thiếu gia nhất định bảo vệ được muội "

Ánh mắt Yên Chi vẫn nhìn về phía vô định , nàng mỉm cười nhẹ nhàng nói với Tiểu Trúc .

" Muội là vì hán nên mới phải đi " . Sau lần trước hán tức giận bỏ đi cũng chưa gặp lại nàng một lần , rõ ràng cũng chẳng phải xem trọng nàng , biểu muội hán thành thân lâu như vậy hán vẫn âm ức mà kể với nàng bao nhiêu lần vậy mà ... Hải , nam nhân , khi có được rồi thì chẳng cần xem trọng nữa , dù là cô đại hay hiện đại , đều như nhau .

" Không phải muội làm tất cả chuyện này là vì đại thiếu gia sao ? " ... Yên Chi đối với Lạc Thanh Phong và Tề Vân như vậy , còn không phải là đẹp hết chương ngại cho đại thiếu gia sao ? Sau chuyện này chỗ đứng của hai người bọn hán chắc chắn không còn , không chừng tiểu thư cũng sẽ nghĩ lại mà chọn đại thiếu gia , dù sao đại thiếu gia cũng rất yêu tiểu thư , sẽ không chấp nhặt chuyện cũ .

" Hán chỉ là người ban ân còn muội là người trả ân... "

" Đại thiếu gia rất tốt với muội "

" Người tốt với muội trên đời này cũng không chỉ một mình hán , người hán tốt cũng không phải chỉ một mình muội " . Yên Chi cười chua xót , tìm một nam nhân ở cổ đại , muốn hán nhất kiến chung tình là điều khó hơn lên trời , mà nàng cũng chỉ cần tìm được tỷ tỷ sau đó hoặc quay về được hoặc không quay về được thì cùng nhau an ổn sống , Lạc Thanh Trần , nàng sẽ đẹp hán ra phía sau .

" Chỉ cần nam nhân chịu tốt với mình đã là quá đủ rồi "

Yên Chi rút từ trong tay nải ra một xấp ngân phiếu vừa chôm được ở chỗ Tề Vân và Lạc Thanh Phong ra phe phẩy .

" Tại sao phải cần nam nhân , chúng ta tự tốt với bản thân mình không phải tốt hơn sao , có thể tìm một kỹ viện , bao một đám nam kỹ , ở đó hoa thơm cỏ lạ không thiếu , việc gì phải chôn mình bên một bông hoa lúc nào cũng hướng về người khác " . Yên Chi vừa nói vừa bày ra vẻ mặt háo sắc , thật giống một lãng đồ từ .

" Được ! chúng ta sẽ tìm được bông hoa cho riêng mình "

"Được ! thuyền phu nhanh lên a ,chúng ta cần đi hái hoa "

" Hai vị cô nương , thuyền chỉ mới đi được một chút , còn rất lâu mới đến bờ , mà lão phu cũng là một bông hoa chưa có chủ a "

Bên trong thuyền truyền ra tiếng cười lớn , dọa cho lũ cá không dám đến gần .

Ngày hôm ấy trời rất trong và biển rất xanh , mọi vật đều tươi mới cũng như hai tiểu cô nương cũng sẽ có một cuộc sống mới cho riêng mình .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 3_ L

Trong vương phủ !

Tại hoa viên !

Trên bàn đá !

Hai tiểu cô nương dung mạo như hoa đang cùng từng ly rượu đưa lên miệng , một người là Yên Chi vừa trốn khỏi Lạc gia vào một tháng trước , một người là vương phi được sủng đến tận trời của tam vương gia _ Lan Chi .

" Chị yêu , chúng ta không thể trốn đi nữa sao ? "

" Nếu trốn đi nữa , chúng ta ngay cả vườn cũng không thể ra , chỉ có thể ở trong phòng mà chờ chết già thôi "

" Tại sao em lại có một ông anh rề khó chịu đến như vậy chứ ? "

Nàng đã làm gì nào , khó khăn lắm mới tìm được người chị yêu dấu , chỉ là lượn một vòng ngoài phố , thu hút một đám ong bướm đi theo về phủ thôi mà , có gì quá đáng đâu chứ , vậy mà bị nhốt không cho ra ngoài luôn , hải , ai bảo anh rề nàng là vương gia quyền cao chức trọng , chỉ có dưới hoàng thượng còn lại trên tất cả kia chứ .

" Vui quá nhi , hai người lại bàn chuyện đi chơi sao ? "

Hiên Viên Hạo nở ra nụ cười đến mang tai , đầy tính đe dọa bước từ từ đến bên cạnh Lan Chi vương tay ôm lấy nàng vào lòng , hắn vừa về đến phủ đã không thể kiềm chế mà tìm đến nương tử ngay , chỉ là vị muội muội của nương tử hắn đây hình như chán ghét hắn đến cực điểm , nàng ta luôn tìm cách quần lấy nương tử hắn , ngăn cản đôi phu thê hắn nặn nong .

Lan Chi e thẹn dựa vào lòng Hiên Viên Hạo , hưởng thụ sự ấm áp trong lòng tướng công .

" Yên Chi chỉ là có chút buồn thôi tướng công , muội ấy ... "

" Ta biết muội muội của nàng rất buồn , dù sao nữ nhân cũng cần tìm một nam nhân bên cạnh chăm sóc ... "

Nghe đến đây hai tai của Yên Chi giật giật , dự cảm vô cùng không lành .

" ... cho nên mừng 8 tháng sau , ta sẽ tuyển phu quân cho muội ấy "

Hai nữ nhân với bốn cặp mắt tròn trắng đồng thời nhìn Hiên Viên Hạo , tuyển phu quân ? Tức là cầm trái cầu màu đỏ thấy thấy , hên xui bóc được ai thì lượm người đó phải không ?

Yên Chi rụt rề , bộ dáng vô cùng đau lòng lùi vài bước ra sau , nàng cũng rất muốn đập cho tên tỷ phu này một trận chỉ là đánh không có lại nha , hắn là nhân vật cao thủ trong truyền thuyết , không chỉ biết bay còn biết chường .

" Không lẽ hạnh phúc của muội phải do một quả cầu vô tri định đoạt sao ? "

Hiên Viên Hạo tỏ vẻ đau khổ , tay đặt lên ngực như rất đau lòng .

" Muội là tâm can bảo bối của Lan Chi , khác nào là tâm can bảo bối của ta , ta đương nhiên phải tuyển chọn găt gao , phải là nhân tài trăm năm khó gặp , vừa thi vừa đấu mới có thể làm tướng công của muội , sao có thể do một quả cầu định đoạt "

" Tướng công , thiếp chỉ vừa gặp lại muội muội ... "

" Sau khi muội ấy thành thân , ta vẫn sẽ sắp xếp cho nàng gặp muội ấy thường xuyên "

Tin không ? Tin được mới sợ , một tên cuồng thế lại tốt bụng như vậy sao ? Nhưng nàng vẫn còn một chiêu cuối nha . Nàng đưa tay lên mắt chậm chậm ra về đau khổ .

" Nhưng Yên Chi chỉ là một nữ thân thân thể không còn trong sạch , làm sao có thể gả đi , đến khi động phòng để lộ ra chuyện này , lúc đó mọi người sẽ trách tỷ phụ lừa người "

Nghe đến đây , hai mắt Lan Chi đầm lệ , em gái yêu dấu bị người ta đối xử như vậy , nàng làm chị thật vô dụng .

Hiên Viên Hạo đau lòng ôm lấy nương tử , giọng điệu vô cùng kiên định .

" Tiểu Trúc không phải cũng có Lãnh Phong quan tâm chăm sóc đây sao ? Yên Chi , muội phải tin tưởng tỷ phụ , người mà tỷ phụ tuyển chọn sẽ khiến muội không thất vọng "

... ..

Mùng 8 !

Không thất vọng ! Quả thật không thể thất vọng , nhìn bốn cặp mắt hình viên đạn đang bắn tới mình , Yên Chi chỉ có thể nghiêng đầu nói nhỏ với Tiểu Trúc bên cạnh .

" Tiểu trúc , bốn người kia nhìn cũng quen quá ! "

Tiểu Trúc từ lúc xuất hiện hoàn toàn chưa dám ngẩng đầu lên một lần , hai tay nàng rung rẩy nắm chặt lấy nhau .

Nhìn về phía chị gái yêu quý , hoàn toàn không có biểu cảm gì , được , tỷ ấy không có liên hệ trong chuyện này , nhìn về phía anh rể , tốt , cặp hần hần , nụ cười hần , nguyên cái mặt hần đều đang nói cho nàng biết _ Đây là âm mưu của ta , ha ha ha . Hối hận , Yên Chi nàng vô cùng hối hận , sao có thể tin cái tên vô lại này chứ , chuyện giả diễn hần còn dám làm kia mà .

Ngồi ở phía bên kia , bốn người Lạc gia đều có suy nghĩ riêng .

Lạc Thanh Phong nắm chặt tay , nghiêng rằng không hề che giấu sự tức giận trong lòng , cứ tưởng nàng ta sau khi hãm hại hần thì sẽ cao chạy xa bay , không ngờ lại còn dám xuất hiện chiêu phụ , xem hần là trò đùa sao ? Tuy chuyện lần trước không loan truyền ra ngoài nhưng trong phủ không ai không biết , nàng ta dám vu cho hần đoạn tụ , hay lắm , lần này hần nhất định cưới nàng ta về hành hạ một phen .

Tề Vân cặp mắt u ám nhìn về phía Tiểu Trúc , nha đầu chết tiệt dám lập bẫy với hần , bây giờ lại còn không biết sống chết xuất hiện ở đây . Nhưng chuyện hần thấy lạ là tại sao lại chọn hần tuyển phụ ? Là ý của Yên Chi sao ? Nàng ta có ý gì với hần chứ . Dù sao hần cũng ở rể một cách thấp hèn ở Lạc gia , chỉ bằng thứ vận tại đây , dù sao nương tử hần từ sau lần đó khinh thường hần đến cực hạn , hần cũng không còn chút lưu luyến .

Lạc Thanh trần cảm xúc vô cùng ngổn ngang , hần đã tìm nàng lâu như vậy cũng không có tung tích , bây giờ người lại bình an xuất hiện trước mặt hần thật khiến hần mừng phát điên nhưng nhìn đám nam nhân xung quanh , nhiều người như vậy đều đến để cầu thân với nàng sao ? Hần tranh thế nào ? Giành thế nào ?

Lạc Thiên Nhi vốn không hiểu tại sao mình lại phải đến đây nhưng bây giờ nàng đã hiểu , nha đầu Tiểu Trúc thấp kém , bay được lên cảnh cao thì muốn cho mọi người được mở rộng tầm mắt chứ gì . Chỉ là nhìn biểu hiện ba nam nhân bên cạnh , nàng vô cùng khó chịu , có sao một người thích nàng , một người nàng thích , một người vốn thuộc về nàng lại phải ở đây tham gia tuyển phụ cho á kỹ nữ kia chứ , vị vương gia đó có lẽ vốn không biết thân phận kỹ nữ của nàng ta , nên mới bày ra chuyện này , chắc chắn như vậy , nàng sẽ khiến nàng ta mất hết mặt mũi tại đây . Nghĩ vậy Lạc Thiên Nhi bất chấp ánh nhìn tò mò của mọi người xung quanh nói lên một sự thật mà nàng cho rằng ai cũng muốn giấu đi .

" Vương gia đây vốn dĩ có lẽ không biết vị muội muội của vương phi người chỉ là một kỹ nữ ở Ý Xuân Lâu , làm sao có thể ở đây giống trống chiêu phụ , có khác gì làm trò cười cho mọi người "

Về mặt mọi người lúc này đều ngưng đọng , vài nam nhân bắt đầu bàn tán , có người còn tỏ vẻ tức giận chất vấn lại Hiên Viên Hạo . Chỉ thấy vị vương gia dường như không có vẻ gì là kinh ngạc , hần chỉ ôn nhu vỗ về nương tử đang buồn rười rượi bên cạnh mình .

Nhìn chị gái đau lòng như vậy Yên Chi chỉ có thể mặt dày mà dùng giọng nói nhàn nhạt nói với mọi người xung quanh .

" Quả thật trước đây Yên Chi thân phận thấp hèn ... nhưng hiện tại tỷ tỷ của ta là vương phi , tỷ phụ của ta là vương gia , ca ca ruột của tỷ phụ ta là đương kim hoàng thượng "

Nói xong Yên Chi quay đầu qua lại nhìn một lượt mọi người xung quanh chớp chớp mắt . Không khí im lặng trong giây lát , sau đó lại sôi nổi nhộn nhịp như chưa xảy ra điều gì . Bọn họ đến đây là vì nể Hiên Viên Hạo , quan tâm làm gì chuyện khác chứ .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 3_M

Từ trên ghế chủ vị, Hiên Viên Hạo nhìn xuống từ một cách ôn nhu, hờ hững nói ra một câu.

"Nếu không ai ý kiến gì nữa, thì thi văn trước đi, người đầu!"

Gia nhân đem lên một sấp giấy bắt đầu phân phát cho mọi người, sau khi nhìn những chữ trong giấy mặt ai cũng không trắng thì đỏ, màu sắc thật đa dạng... sau đó thì chính là bị loại gần hết.

Trên đó viết cái gì nhỉ, ai cũng không trả lời được, Yên Chi chỉ tò mò nhìn Hiên Viên Hạo một cái, hẳn đã hiểu ngay mà cho người đem cho nàng một tờ, cầm tờ giấy trên tay, Yên Chi cảm thấy vô cùng hối hận, tại sao nàng không xuyên đến đây sớm vài năm, có thể học võ công mà giết tên đề tiện này rồi. Trên giấy là dòng chữ rồng bay phượng múa do chính Hiên Viên Hạo đề bút _ Kỳ viện nơi Yên Chi cô nương làm kỹ nữ tên là gì?

Tiên sư thật chứ, hỏi như vậy ai có thể trả lời, nếu bọn họ biết đến đây phải lấy một kỹ nữ thì có ai thêm đến, bọn họ chẳng qua lỡ đến rồi nên phải lỡ đi tiếp, vậy mà tên đề tiện này còn bồi thêm một nhát dao chí mạng như vậy, khác nào muốn chọc tức người.

Kết quả là toàn bộ nhân tài trăm năm khó gặp đến cầu thân chỉ còn lại gần chục người lọt vào vòng đi võ. Mà thi võ còn vui hơn thi văn, luật đấu vô cùng đơn giản, đánh tới khi nào trên đài chỉ còn lại người cuối cùng, bắt chấp thủ đoạn, bắt chấp luật lệ.

Nhìn một lượt những người đang đứng trên đài, ba tên kia nàng không ý kiến nhưng những tên còn lại quả thật rất quen mặt, cả tháng sống trong phủ ngày nào nàng cũng gặp, chính là thủ vệ của vương phủ mà, Lãnh Phong còn đang mang theo ngọc bội thân tín của Hiên Viên Hạo trên người kia kia. Trả thù, đây chính là trả thù một cách công khai, đúng chất vô sỉ của Hiên Viên Hạo nhưng tại sao lại cả Lạc Thanh Trần vào chứ.

Trong lúc Yên Chi còn đang vô tư suy nghĩ, Hiên Viên Hạo đã cho vòng thi võ bắt đầu, vừa bắt đầu tình cảnh chính là Lạc Thanh Trần bị đẩy ra khỏi vòng ngoài, Lạc Thanh Phong được một đám người bu lấy, thượng chân hạ tay không chút thương xót. Còn Tề Vân, đây chính là nhân vật được chăm sóc kỹ nhất, bằng chứng chính là Lãnh Phong, người giỏi nhất trong đám thủ vệ đang chính tay chăm sóc hắn, có lúc Lãnh Phong ra tay quá mạnh khiến hắn bay khỏi đài, lập tức xuất hiện một đám người lôi hắn lên lại, vô sỉ, quả thật vô sỉ.

Sau khi đánh Tề Vân gần như mất mạng, Lãnh Phong nắm lấy áo hắn lôi đi trên đất, từ từ đến trước mặt Yên Chi, à không, là đến trước mặt Tiểu Trúc đang ngồi kế bên Yên Chi. Ánh mắt thâm tình, giọng nói nhẹ nhàng.

"Tiểu Trúc, bất cứ người nào dám ức hiếp nàng, ta cũng sẽ khiến người đó sống dớ chết dờ, tin ta, ta yêu nàng". Sau đó Lãnh Phong nắm lấy Tề Vân đưa lên trước mặt Tiểu Trúc, bộ dáng nghiêm túc cứ như trao vật đính ước.

Cả Lan Chi và Yên Chi đều lắc đầu nhìn trời, những kẻ đi theo Hiên Viên Hạo đều dường như không được bình thường, càng gần gũi càng không bình thường.

Nhưng Tiểu Trúc lại e thẹn, nước mắt rơi đầy trên mặt, nàng rất cảm động, vẫn có nam nhân muốn bảo vệ nàng, chăm sóc nàng, nàng còn cầu điều gì?

Lúc này trên đài, Lạc Thanh Phong vẫn bị người tiếp tục đánh, tuy không nặng như Tề Vân nhưng cũng thoi thóp tới nơi rồi, bên dưới đài Lạc Thiên Nhi đứng ngồi không yên nhìn người trên đài, đến tướng công nàng cũng không buồn lo lắng.

"Các người thật hiếp người quá đáng! Tại sao lại đánh một mình biểu ca ta như vậy, có còn thiên lý hay không?"

Lúc này Hiên Viên Hạo mới chịu mở lời nhưng những lời hắn nói Yên Chi chỉ cảm thấy thà hắn im lặng, cảm miệng còn hơn.

"Đúng đúng, các người có còn thiên lý hay không? Đánh luôn tên kia cho ta!"

Đánh luôn cả Lạc Thanh Trần, tên anh rể này rõ ràng muốn làm khó nàng mà.

"Chạy xuống mau lên! Người muốn bị đánh phải không?"

Lạc Thanh Trần không những không nghe theo lời Yên Chi còn làm một bộ thế võ công nhìn đám người trước mặt, ý là các người lên hết đây. Hay lắm, lúc người ta lên hết thì người bị đánh bầm dập chính là hắn, người nghĩ đám người kia là gì, thủ vệ của vương phủ, không phải tinh anh trong tinh anh thì cũng chính là tinh anh hiểu chưa?

Hiên Viên Hạo bày ra bộ dáng vô cùng thất vọng, một tay hắn ôm lấy Lan Chi, một tay ta hiệu cho những người bên dưới.

"Ném hắn xuống đài, trong các người ai trụ lại cuối cùng thì sẽ là muội phu của bổn vương!"

Chỉ là Lạc Thanh Trần sống chết ôm lấy cây trụ trên đài, mặc cho người ta đánh đập thế nào cũng không chịu buông. Đây chính là ăn vạ, đánh không lại thì ăn vạ, hôm nay Yên Chi nàng quả thật gặp được rất nhiều quái nhân.

Nhưng ăn vạ thì được gì ? Lãnh Phong chỉ túm một cái Lạc Thanh Trần đã bị nhấc ra ném xuống đài không thương tiếc .

Phút chốc Yên Chi cảm thấy nàng ghét tên Lãnh Phong này ghê gớm . Nhưng cái tên cố chấp đi còn không nổi mà lại cố bò lên đài kia nàng còn ghét hơn .

" Bò bò cái gì , Lạc Thanh Trần nguoi mau đi về đi ! "

Lạc Thanh Trần trung ra khuôn mặt bị đánh bầm dập của hấn nhìn Yên Chi một lát rồi lại lom khom bò như một con rùa về phía đài cao . Bên trên đài , cả một đám người đứng yên , dường như chỉ đợi hấn bò lên sẽ lập tức đập xuống ngay .

Yên Chi lúc này tức giận đến cả gương mặt đều đỏ bừng , nàng rời khỏi ghế chạy đến bên cạnh Lạc Thanh Trần muốn lôi hấn ra . Chi thấy tên cố chấp này thế nhưng dám đẩy nàng ra , tiếp tục bò .

" Lạc Thanh Trần , nguoi muốn bị đánh chết có phải không ? "

" Ta thà chết cũng không cho nàng lấy nam nhân khác "

Sao trước đây nàng không biết hấn cố chấp như vậy kia chứ , nhìn bộ dáng bò như rùa con như vậy thật khó coi , không chịu được Yên Chi đành phải khom người khó khăn đỡ lấy Lạc Thanh Trần .

Lan Chi ngồi bên cạnh Hiên Viên Hạo nhìn một màn như vậy cũng cảm thấy vui vẻ , vừa muốn chạy xuống đỡ phụ em gái đã bị vị vương gia bên cạnh lườm nguýt .

" Nàng dám chạm vào nam nhân khác, dù có là ai ,ta cũng giết ! "

"..."

Thôi được , nàng vì không khí trong lành không dám chua mà ngoan ngoãn ngồi ở đây vậy .

Chật vật lắm Yên Chi mới đỡ được Lạc Thanh Trần lên đài ,lúc này đám người khi nãy cũng rất biết điều mà rút lui , Yên Chi tức giận hét lớn với ông anh rể khó ưa đang ngồi xem kịch vui phía trên .

" Còn không tuyên bố sao , TỶ PHU ? "

" Hấn đã thắng đâu ? "

Hiên Viên Hạo hai mắt tròn to nhưng cũng không to bằng Yên Chi lúc này .

" Vậy còn không thắng , trên đài còn có ai sao ? "

" Còn muội mà ! "

Được , rất tốt , đến phút này cũng không quên chinh nàng , vậy nàng đi xuống cho hấn vừa lòng .

Đến lúc này Hiên Viên Hạo mới nở nụ cười điên đảo chứng sinh nói một câu nhàn nhạt mà ai cũng biết rồi .

" Lạc công tử , Lạc Thanh Trần chiến thắng cuối cùng , có thể ôm nương tử về nhà rồi ! "

...Ta là đường phân cách từ hôm đó đến ngày cử hành hôn lễ "

" Thiên Nhi , nàng là nương tử của ta lại suốt ngày đi tìm tên điên kia là thế nào ? "

" Tề Vân , nguoi không nhìn lại bộ dáng của mình sao ? Cho dù biểu ca bị nguoi ta đánh tới điên vẫn hơn một tên tàn phế như nguoi "

Lạc lão gia lúc này lom khom bước vào , trên mặt không hề che giấu sự đau lòng .

" Thiên Nhi , cậu đã chuẩn bị một biệt viện cho phu thê cháu trông coi , sau hôn lễ ngày hôm nay , cháu có thể đi rồi "

" Cậu ...cậu đuổi Thiên Nhi đi sao ? "

Lạc lão gia hai tay chấp ra sau lưng , không nói thêm một câu nào mà đi ra cửa ,đứa cháu này là ông đã chiều đến hư , chuyện không giữ phụ đạo cũng có thể làm , tuy là lỗi của Thanh Phong nhưng bây giờ nó đã điên xem như cũng bị trừng phạt rồi , ông cũng không thể để cháu mình tiếp tục làm đường , chỉ có thể đuổi nó đi thật xa .

" Cậu ... cậu..."

Lạc Thiên Nhi không ngừng khóc lóc bỏ chạy một mạch về phía phòng của Lạc Thanh Phong nhưng chỉ thấy hấn đang chăm chú ngồi nhìn vào một cái chậu nhỏ , miệng thì thầm nói chuyện với con cá vàng bên trong , nàng kêu như thế nào hấn cũng không để ý .

...Ta là đường phân cách đẹp qua tất cả mà đi thẳng đến đêm tân hôn

Trong tân phòng , hai bóng dáng một nam một nữ , chính là tân lang và tân nương của ngày hôm nay .

" Thanh Trần , chàng đang làm cái gì vậy ? "

Yên Chi khó hiểu nhìn Lạc Thanh Trần lôi ra một cái bọc , bên trong bọc là một đồng sách , hay lắm là kỹ năng phòng the , đông cung đồ , xuân cung đồ , hợp âm dương ...

" Yên Chi , từ sau lần trước giận dỗi bỏ đi , ta ngẫm nghĩ vẫn thấy mình rất tệ , vì vậy đã học thuộc hết tất cả đồng sách này , ta hy vọng sẽ khiến nàng hạnh phúc, tin ta, kinh nghiệm của ta bây giờ rất phong phú "

" Chàng bỏ mặc ta mấy ngày là vì học thuộc đồng này sao ? "

Lạc Thanh Trần gật gật đầu .

Yên Chi thật không biết nàng nên cười hay nói hấn ngược đây . Hai tay Yên Chi vòng qua ôm lấy cổ Lạc Thanh Trần . "Vậy chàng trả bài cho ta đi "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 4 _ A

Hàm Châu , thủ phủ Đỗ gia !

" Phụ thân ! Không phải hôn sự này đã sớm giải trừ rồi sao , hà có gì người còn muốn chúng con phải lấy tên háo sắc đó "

" Đại tỷ nói đúng a , tên Lạc Thanh Phong kia là một tên chẳng ra gì , người đành lòng để nữ nhi chịu khổ sao ? "

" ... "

Đỗ lão gia ngồi trên ghế chủ vị , vẻ mặt u sầu nhìn xuống hai nữ nhi bảo bối , ông làm sao không biết tên nhạc tể này không ra gì cho nên mới sống chết với Lạc lão gia bên kia từ hôn , mà Lạc lão gia chắc cũng biết thành tích của nhi tử mình nên cũng gật đầu chấp nhận . Chỉ là ... chỉ là ... dù sao Đỗ gia cũng chịu ơn của Lạc gia , trước đây hấn bình thường thì không nói , bây giờ nghe nói là điên điên khùng khùng nên Lạc lão gia mới bất chấp mặt mũi nhắc đến chuyện xưa với ông, không lẽ ông lại bất chấp mặt mũi nói không với ân nhân ?

" Lạc công tử bây giờ đã ... không còn háo sắc nữa ... "

" Phụ thân , không phải hấn đã bị khùng rồi sao ? "

" Người muốn gạt chúng con sao phụ thân , chuyện hôm qua chúng con đều nghe lén hết rồi "

Hai vị tiểu thư Đỗ gia quyết cùng chiến tuyến chết cũng không muốn gả đi , nhìn lão phụ quân ánh mắt chỉ một chút nữa sẽ lập tức ngập nước .

" Lạc gia vốn có ơn với chúng ta ... ta ... mong các con thay ta báo ân tình này , nếu không lão nhân gia này chết đi cũng không được nhắm mắt "

Vừa nói Lạc lão gia vừa đưa tay chậm chậm hai bên mắt , khiến hai nữ nhi đang đứng phía dưới vô cùng cảm thán _ A ! Phụ thân , người như vậy lại sử dụng chiêu này trước cả nữ nhi .

Thấy nước mắt cũng không có tác dụng , Đỗ lão gia đành phải quay qua phương án hai , nhỏ nhẹ không được thì chỉ còn uy hiếp . Tay ông giơ lên cao sau đó đập mạnh xuống bàn , lấy thế từ từ đứng dậy , bước xuống phía dưới . " Miễn cưỡng dù sao cũng không tốt bằng tự giác "

Nhìn khí thế chèn ép một cách quá đáng của phụ thân , hai vị tiểu thư chỉ có thể cắn môi lùi từ từ về phía sau nhưng càng lùi Đỗ lão gia càng bước tới .

" Không lẽ các con không muốn thay phụ thân báo ơn tình này sao ? "

Về mặt uy hiếp , khí thế uy hiếp , giọng nói cũng uy hiếp .

" Phụ thân ! Nữ nhi sẽ gả "

Tam tiểu thư , Đổ Ngọc Sương đưa nốt miếng táo nhỏ vào miệng vừa nhai vừa nói nhưng vị phụ thân đáng kính của nàng nhìn cũng không nhìn tới nàng , tiếp tục uy hiếp hai vị tỷ tỷ đang run rẩy của nàng lùi từng bước về phía sau .

" Không có Lạc gia , Đổ gia chúng ta cũng không có ngày hôm nay , các con không thể vô ơn như vậy ! "

" Phụ thân , nữ nhi nói sẽ gả mà "

Đổ lão gia dừng lại bước chân , cố nhìn xuống suy nghĩ trong lòng sau đó tiếp tục nhìn hai nữ nhi trước mặt .

" Phụ thân không muốn phải trói ai mang đi , tốt nhất các con hãy tự nguyện "

" Phụ thân , nữ nhi gả mà ! "

" Một trong hai đứa , quyết định nhanh đi "

Đổ Ngọc Sương tức giận , vội đứng dậy khỏi ghế chen lên phía trước Đổ lão gia ,ngăn tầm mắt ông.

" Phụ thân , nữ nhi ..."

Đổ lão gia lại như không nghe thấy lách người bước qua nàng .

" Tuy hẳn bây giờ không giống người bình thường nhưng đó không phải lý do để chúng ta quên đi ân nghĩa của người khác ... Ta đã dạy các con như thế nào ! "

Lúc này Đổ Ngọc Sương nắm chặt cánh tay ông , kéo ông quay lại nhìn mình .

" Phụ thân ! Nữ nhi sẽ gả mà "

" Con không được ! "

" Tại sao a , nữ nhi cũng là người của Đổ gia mà "

Đổ lão gia hít một hơi thật sâu nhìn vào nữ nhi trước mặt , cố nờ ra một nụ cười an ủi .

" Sương Nhi ,phụ thân là muốn báo ân , không phải muốn báo thù "

" Nữ nhi sẽ thay phụ thân báo ân "

Nhìn hai mắt tỏa sáng của nữ nhi , Đổ lão gia cố hồi tưởng lại những gì đã xảy ra , nếu ông đem gả nữ nhi này qua đó , dám chắc Lạc lão gia sẽ ghiền răng ghiền lợi mà mắng ông vong ân phụ nghĩa , lấy oán báo ân . Không được , tuyệt đối không được , nữ nhi này chỉ có thể trói lại nhốt trong nhà , vừa không đoan trang vừa không hiểu nữ tắc , việc nàng có thể làm từ trước đến nay cũng chỉ có phá hoại và phá hoại . Nghĩ đến đây , Đổ lão gia vuốt vệt mồ hôi trên trán , bước qua nàng , tiếp tục nhìn hai nữ nhi phía sau .

" Ta mong các con tự "

" Ô ô ô phụ thân , người lại đem chúng con đẩy vào biển lửa , mẫu thân , người ra đi sớm như vậy , chúng nữ nhi rất khổ a "

Vừa nói hai vị tiểu thư đã xoay người bỏ chạy , các nàng không muốn gả , các nàng đều có người trong lòng rồi a .

Trong sảnh chỉ còn lại hai người !

" Phụ thân , nữ nhi sẽ gả mà ! "

" Nhưng ta muốn báo ân , không phải muốn báo thù ! "

... ..

Sáng hôm sau , Đổ lão gia hai tay rung rung cầm lấy bức thư chỉ có vài dòng trên tay , mắt và miệng đều há to .

" Phụ thân , lúc người đọc được bức thư này , nữ nhi đã đi rồi !

Suy đi nghĩ lại tên Lạc Thanh Phong đó làm sao có thể điên như vậy !

Chắc chắn là hắn ta bày trò , nữ nhi sẽ vạch mặt hắn !

Phụ thân , vài ngày sau nữ nhi chắc chắn quay lại , tuyệt không để tỷ tỷ gả cho hắn !

Tin tưởng nữ nhi , nữ nhi sẽ không làm mất mặt Đổ gia ! "

Tin , ta thà tin tên Lạc Thanh Phong kia bị điên chứ không thể tin người sẽ không làm mất mặt Đỗ gia a a aaaaaa .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 4_B

" Thanh Phong ngoan , há miệng ra nào ! "

Đỗ Ngọc Sương nâng lên ánh mắt trêu mến nhìn nam nhân đang ngồi trước mặt mình , nụ cười ngọt ngào như hoa ... chỉ là thứ nàng đang đưa tới trước miệng nam nhân là một trái ớt vừa to vừa đỏ .

Nam nhân ngập ngừng một lúc nhưng cũng há to miệng cắn lấy hơn một nửa trái ớt , cố gắng nhai rồi nuốt xuống , cả gương mặt hần đều đỏ bừng , nước mắt mũi không ngừng trào ra . Đỗ Ngọc Sương bị một màn này làm cho chết trân , hần ăn thật , cứ nghĩ hần ngập ngừng thì sẽ không ăn chứ , là hần khùng thật hay là đóng kịch quá giỏi đây .

" Người ăn thật , người không biết nó rất khó ăn hả ? "

Lạc Thanh Phong lấy tay gỡ lên tóc , làm rối lên một đoạn sau đó cúi đầu e thẹn , bộ dáng ủy khuất .

" Là Sương Sương dứt , Thanh Phong đều ăn , ca ca nói Sương Sương mai này là nương tử của Thanh Phong , nương tử nói gì đều phải nghe "

Ca ca ? Lạc Thanh Trần ? Trong trí nhớ của Đỗ Ngọc Sương đây đúng thật là mẫu người có thể nói ra điều này , nhớ ngày đầu tiên nàng đến đây , hần chỉ đứng một bên gật gật còn lại mọi chuyện đều do nương tử hần quyết định , phải , một tên cuồng thế .

" Nhưng nó rất khó ăn "

" Trước đây Tiểu Phúc bỏ nó vào thức ăn của Thanh Phong còn nhiều hơn , Thanh Phong đều ăn hết được "

Đỗ Ngọc Sương không biết phải nói gì , hóa ra có người cho hần ăn trước nàng rồi a , xét ra tên này cũng được nhiều người căm ghét đấy chứ , nhìn bộ dáng hần còn tươi cười như vậy rõ ràng không biết bị người ta chỉnh , không biết nên tội nghiệp hần hay nói hần đáng đời đây .

" Ăn com đi ! "

" Ồ "

Lạc Thanh Phong lấy tay lau đi nước mũi trên mặt vội vàng cầm lấy chén com lên ăn một cách ngon lành như chưa có chuyện gì xảy ra . Mấy hôm nay ăn com chung với Sương Sương , thức ăn không còn khó ăn như trước , đều rất ngon miệng nha .

Nhìn cách ăn của hần , Đỗ Ngọc Sương vô cùng nghi ngờ hần chính là giả điên , canh thì hần không ăn , rau thì không chạm tới nhưng thịt thì ăn liên tục , nàng vừa giờ đưa hần đã nhanh tay gấp trước , có tên điên nào khôn như vậy không ? Nàng miễn cưỡng sắm vai trao đổi tình cảm với hần nên mới phải ăn cùng bàn với hần nhưng có phải nàng làm rồi không ? Nghĩ đến là tức giận , Đỗ Ngọc Sương liếc nhìn mày , giọng nói cũng pha chút tức giận .

" Sao người không ăn rau đi hả ? "

Lạc Thanh Phong đặt lấy chén com xuống bàn , cả người hần không nhúc nhích lấy một cái nhưng nét mặt rõ ràng là vô cùng ủy khuất , còn cắn cắn môi nữa chứ . Thái độ này là sao , nàng chỉ nói hần có một câu , sao giống nàng như tên ác bá thích đang bắt nạt hần vậy ? Được , nàng quên , hần bây giờ không được bình thường , nàng không nên quá hung dữ .

" Thanh Phong ngoan , chẳng sao không ăn rau a "

Lúc này Lạc Thanh Phong mới nhìn một bàn đồ ăn trước mặt , có chút tự tin nói ra những gì trong đầu hần suy nghĩ được .

" Thanh Phong ăn hết màu đen nhường cho Sương Sương màu xanh , màu vàng và màu đỏ " . Ý hần là hần rất tốt , hần nhường nhưng thứ đẹp nhất cho nương tử của hần , hần sẽ là một tướng công rất tốt .

Nhưng người đối diện thì chỉ muốn đánh hần một trận , hần là khùng hay là khôn đây , vậy cũng nghĩ ra cho được , một người bình thường cũng chưa biết đồ ngọt người ta như hần nha . Chỉ là hần giỏi , hần đồ ngọt được nàng . Đỗ Ngọc Sương cố nén cười nhìn về ủy khuất của Lạc Thanh Phong sau đó gấp vào chén hần mỗi màu một thứ . Vừa cười vừa nói với hần .

" Sương Sương muốn cùng ăn với Thanh Phong , màu nào cũng ăn "

" Sương Sương cười rất đẹp ". Lạc Thanh Phong nhìn theo nụ cười hiếm có trên mặt nương tử tương lai cảm thấy vô cùng vui vẻ .

" Sương Sương là đẹp nhất ! "

... ..

Vài ngày sau , Đỗ Ngọc Sương vừa bước vào phòng đã thấy ai đó cúi mặt nhìn chăm chăm vào chậu cá nhỏ của hắn , tay không ngừng chọt chọt lên mặt nước nhưng tiểu bảo bối của hắn chỉ nằm im giữa bụng lên trời , hắn lật cái bụng nho nhỏ xuống , một lúc lại ngửa lên , cứ lật qua lật lại như vậy cho đến khi Đỗ Ngọc Sương chịu hết nổi .

" Thanh Phong ngoan , Sương Sương tìm cho Thanh Phong con khác nha "

Lạc Thanh Phong im lặng không nói gì , tay vẫn tiếp tục lật lại con cá nhỏ , môi hắn rung rung , mi tâm nhíu lại một cách cố chấp còn vành mắt có chút ửng đỏ .

Nhìn thấy như vậy tâm tình Đỗ Ngọc Sương cảm thấy thật sự khó chịu , nàng đi vòng qua sau lưng Lạc Thanh Phong giương cao hai tay ôm lấy hắn vào lòng , ngón tay xoa lên mi tâm đang nhíu lại của hắn , miệng nhẹ nhàng dỗ dành .

" Chúng ta đem Tiểu Kim đi trồng , vài ngày sau sẽ mọc lên một Tiểu Kim mới được không ? "

" Trồng ? "

Đỗ Ngọc Sương buông Lạc Thanh Phong ra , sau đó cúi người xuống nhìn hắn gật đầu .

" Phải a , đem trồng , vài ngày sau Tiểu Kim mới sẽ mọc ra nha "

"..."

" Thanh Phong không tin Sương Sương sao ? "

Lạc Thanh Phong vội xua xua tay ra về không phải .

" Thanh Phong không biết trồng "

" Đưa cho Sương Sương là được , khi nào Tiểu Kim mọc sẽ đem đến cho Thanh Phong nha ... nhưng không được buồn nữa "

Lạc Thanh Phong gật đầu không hề nghi ngờ , sau đó hắn cười , chính xác là vừa cười vừa khóc .

" Còn không đi rửa tay đi a , lát Sương Sương quay lại dùng cơm với Thanh Phong "

Nói xong , Đỗ Ngọc Sương ôm lấy chậu cá đi nhanh ra khỏi phòng , phi tan, nàng phải phi tan con cá này .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 4_C

" Cậu ! Thiên Nhi về thăm cậu "

Trong sảnh chính , Lạc lão gia ngồi trên ghế chủ vị ánh mắt hiền hòa nhìn về phía dưới , sau đó giọng tay ý bảo cháu gái Lạc Thiên Nhi cùng phu quân của nàng Tề Vân đang khom người bên dưới đứng dậy .

" Biểu ca , lâu rồi không gặp "

Đứng thì đứng đi , còn nhún một cái không biết làm gì , chào thì cứ chào , có gì vừa chào lại còn vừa cười với tướng công người ta như vậy. Đó chính là suy nghĩ của đại thiếu phu nhân Yên Chi đang đứng bên cạnh đại thiếu gia Lạc Thanh Trần .

" Tướng công , chàng xem biểu muội quên mất chàng đã cưới một biểu tẩu về cho muội ấy rồi "

Nụ cười trên mặt Lạc Thiên Nhi cứng đờ sau đó làm ra bộ dáng cúi người .

" Biểu tẩu , lâu rồi không gặp "

" Cũng không lâu lắm , tầm nửa tháng trước không phải muội đã về rồi sao ? "

Trong sảnh chính nhất thời im lặng , chỉ nghe thấy tiếng ho của Lạc lão gia bên trên .

" Thiên Nhi vẫn luôn nhớ đến cậu và mọi người nên mới ... "

Mọi người ? Không phải nhớ đến biểu ca Thanh Phong của ngươi sao , nghĩ ta không biết chắc , khỏe môi Yên Chi giương cao , tiếp theo đó là ý cười hiện rõ trong mắt .

" Nghĩ cũng thật lạ , nhị đệ sao mãi vẫn không thấy ra , Tiểu Đào , mau vào trong báo lại cho nhị thiếu gia một tiếng đi "

Sảnh chính lại rơi vào trầm mặc , lần này Lạc lão gia cũng không còn ho nổi , con dâu ông lại muốn náo cái gì đây .

... ..

Chỉ một lát đã nghe thấy giọng nói vừa giận vừa nũng nịu của người bên ngoài truyền vào .

" Lạc gia họp mặt , ta đến đó làm gì , Thanh Phong , ngươi đi một mình đi "

" Không đi , đại tẩu rất hung dữ , nương tử "

Về đặc ý trên mặt Yên Chi bỗng chốc biến mất , hung dữ ? Hẳn dám nói nàng hung dữ .

Lúc này mọi người đều nhìn hai bóng dáng nín nín kéo kéo trước cửa , chỉ đến đi Lạc Thanh Trần gắng giọng nhắc nhở mới chịu thôi .

" Lạc bá bá , Lạc đại ca , Lạc đại tẩu " . Đỗ Ngọc Sương cúi người chào từng người đang đứng trong sảnh , đến khi nhìn thấy hai người nàng không biết là ai mới cười nhẹ mà gạt đầu một cái , sau đó kéo Lạc Thanh Phong qua một bên .

Lạc Thiên Nhi cũng không hiểu vị cô nương này là ai ? Nhưng thấy cánh tay nàng bị biểu ca giữ chặt thì đâm ra khó chịu . Nàng tiến lên vài bước đến trước mặt Lạc Thanh Phong .

" Biểu ca , vị cô nương đây là ... "

Lạc Thanh Phong nhìn lướt qua nàng sau đó lại nhìn nương tử tương lai cười tươi .

" Là nương tử của ta nha "

Lúc này Lạc Thiên Nhi làm gì còn để ý đến ai , nàng giờ tay nắm lấy y phục của Lạc Thanh Phong , trong mắt đầy nỗi bi ai cùng chất vấn , biểu ca sao có thể ...

Nhìn một màn như vậy ai cũng lấy làm khó xử , chỉ có Yên Chi vẫn mang tâm trạng vui vẻ từ nãy tới giờ để nhìn hai người mà nàng ghét nhất .

" Biểu muội , đây là Ngọc Sương cô nương , nàng ấy là nương tử tương lai của Thanh Phong , tính đi tính lại cũng là biểu tẩu tương lai của muội đấy ! "

Muốn khóc sao ? Vậy ta giúp ngươi khóc luôn .

Cặp mắt Lạc Thiên Nhi đã ngập một lần nước nhưng đúng lúc này tiếng nạng gõ cọc cọc trên đất , cùng với bàn tay siết chặt lấy cánh tay nàng kéo ra sau của Tề Vân đã ngăn nước mắt nàng rơi xuống .

" Nương tử vẫn là đã mệt rồi , chúng ta về phòng thôi "

Tề Vân cúi người cáo từ với Lạc lão gia sau đó nắm lấy cánh tay Lạc Thiên Nhi vừa lôi vừa kéo ra ngoài , chỉ để lại ánh mắt khó hiểu của Đỗ Ngọc Sương , nàng có làm gì sao ? Ánh mắt khi nãy của người đó sao có vẻ hình như rất căm hận nàng . Thật không muốn gặp lại hai người này chút nào , không có thiên ý gì cả .

Nhưng mà không phải nàng nói không muốn gặp lại thì có thể không cần gặp lại , còn gặp lại trong hoàn cảnh tay bị trói như bây giờ chứ . Nhìn qua Lạc Thanh Phong hẳn cũng không hơn gì nàng , tay cũng bị trói chặt .

Chuyện này là sao chứ , nàng thật không nên lôi Lạc Thanh Phong ra ngoài đi dạo cùng nàng , để bây giờ bị người ta vừa bắt vừa trói .

" Ngươi là tướng công của biểu muội Thanh Phong phải không ? Tại sao lại trói chúng ta như vậy ? "

" Hừ ! Biểu muội ? Có biểu ca nào như hần , ngay đến biểu muội cũng muốn chiếm chứ ! "

" Hà ? " . Có gì hiểu lầm không ? Lần trước ánh mắt của nương tử ngươi mới là muốn chiếm Thanh Phong của ta đó .

" Vậy là ngươi không biết chuyện tốt hần đã làm ! " . Tề Vân đưa ly rượu lên môi uống cạn sau đó dùng tất cả những lời cay độc kể những chuyện Lạc Thanh Phong đã đối với hần , càng kể ánh mắt hần càng thêm những tia máu màu đỏ .

Lòng của Đỗ Ngọc Sương phút chốc chùng xuống , nàng vẫn biết trước đây Lạc Thanh Phong ti tiện nhưng không nghĩ những chuyện hắn làm có thể như vậy , chỉ là trước đây như vậy nhưng bây giờ hắn là Thanh Phong của nàng , một Thanh Phong vừa tốt vừa ngoan ngoãn chưa bao giờ tổn hại đến nàng .

" Bây giờ hắn đã như vậy , ngươi còn muốn gì chứ ? "

" Muốn gì ? Hắn bị khủng không những mọi người đều tha thứ cho hắn còn đối với hắn tốt hơn xưa , còn ta thì sao ? Nương tử thì không để trong mắt , chân thì bị đánh gãy , bây giờ hắn lại còn muốn có nương tử . Xứng ! Hắn xứng sao ? "

Tề Vân giờ cao cây nặng đánh mạnh vào người Lạc Thanh Phong , từng nhát giờ lên hạ xuống đều là cô hết sức , khiến cho Lạc Thanh Phong chỉ biết rung rẩy lui vào trong góc , vừa lui vừa khóc , miệng thốt ra từng tiếng la tắt nghẹn .

" Đau ... đau ... u... "

" Ngươi làm gì vậy , không được đánh nữa "

Đỗ Ngọc Sương muốn lao đến chắn trước người Lạc Thanh Phong đang rung rẩy trên đất nhưng chưa kịp đến đã bị hai tên hán tử giữ chặt , mặt mũi cả hai đều rất hung tợn .

" Cản ta ? Ngươi thích hắn sao ? Thằng khủng này xem ra cũng rất tốt số ... nhưng chỉ tốt tới đây thôi "

Nói xong Tề Vân quay lại nhìn Đỗ Ngọc Sương , tay đặt lên mũi nhỏ của nàng bóp mạnh .

" Ném nàng ta lên giường cho ta "

Hán tử lời Đỗ Ngọc Sương đang sợ hãi từ từ đến chiếc giường bên góc phòng nhưng chưa kịp ném lên đã bị Tề Vân ngăn cản , mặt hắn mang ý cười nhạt .

" Không , không , trên bàn đi , Lạc thiếu gia thích nhất là trên bàn ... "

Bạn đang đọc truyện *Hờ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 4_D

Hán tử lời Đỗ Ngọc Sương đặt lên bàn , đầu nàng ngửa ra sau , lọt thõm dưới cạnh bàn để lộ ra chiếc cổ trắng mịn .

" Ngươi dám làm gì ta , cha ta sẽ không tha cho ngươi "

Tề Vân dùng một tay nâng đầu Đỗ Ngọc Sương lên nhìn từ trên xuống một lượt , sau đó hắn vương đầu lưỡi liếm khắp một lượt lên mặt lên cổ nàng , giọng điệu không chút nao núng .

" Nàng nói với cha nàng chuyện gì ? Chuyện nàng bị ta làm nhục trở thành nữ nhân của ta , ông ấy sẽ làm gì ta ? Đỗ tiểu thư , Đỗ lão gia không phải xem trọng nhất chính là danh dự sao ? Ta không đòi hỏi gì nhiều , chỉ là muốn ném thử nữ nhân của tên khốn kia trước hắn mà thôi , dù sao hắn cũng là một tên điên , biết gì chứ , chỉ là ... nếu nàng làm ta không vừa lòng thì sẽ không phải chỉ phục vụ một mình ta thôi đâu "

Nói xong , Tề Vân buông tay đang đỡ lấy Đỗ Ngọc Sương ra , đưa tay lần lên cổ áo nàng kéo mạnh , lộ ra đôi gò bồng đảo nhấp nhô bị che khuất bên dưới chiếc yếm màu tử sa . Đầu hắn vùi sâu vào giữa khe ngực ma sát một cách thô bạo , hai tay cũng tóm chặt lấy hai bên ngực nàng , ép chúng sát lại vào mặt mạnh bạo đun đũa .

" Thật mềm , tên khốn đó điên rồi cũng biết chọn hàng lắm "

Nói xong Tề Vân đưa tay lần lên thắt lưng trước bụng Đỗ Ngọc Sương gỡ ra từng mối lại từng mối đến khi vạt áo che chắn trước người nàng buông lỏng một cách dễ dàng , tay hắn luồn vào trong chiếc yếm nhỏ , bóp mạnh lấy một bên nhũ hoa , vừa bóp vừa nhìn Lạc Thanh Phong đang nằm co ro dưới đất .

" Lôi hắn dậy , ta muốn hắn nhìn "

" Cạn bã , ngươi là tên súc sinh "

Đỗ Ngọc Sương nước mắt rơi đầy trên mặt , nhìn hán tử dùng sức lôi Lạc Thanh Phong dậy , kéo hắn một cách thô bạo , còn Thanh Phong của nàng , vừa rung vừa cúi đầu , mắt cũng khóc đến sưng đỏ .

" Súc sinh ? Vậy ta cho nàng biết súc sinh thì làm gì ? "

Tề Văn dùng tay kéo mạnh chiếc yếm nhỏ xuống , cặp nhũ hoa vừa được phóng thích nảy mạnh ra ,sau đó đung đưa vài cái mới chịu yên , hân nhàn chăm chăm cặp nhũ hoa của Đỗ Ngọc Sương sau đó đưa tay véo thật mạnh lên đó .

" A.....aaa..."

" Đau sao ? Không phải chỉ ở đây thôi đâu "

Một tay Tề Văn bóp lấy một bên nhũ hoa nhào nặn , một tay hấn véo lên từng lớp da mềm mịn của Đỗ Ngọc Sương đến khi từng mảng da thịt cứ như vậy bị dầy vò đỏ tươi dưới tay hấn .

Hai hán tử nhìn một màn như vậy cũng nuốt nước bọt không ngừng , tay cũng đưa vào bên trong quần cầm lấy vật nam tính mà vuốt ve , hoàn toàn không để ý ánh mắt hân lên từng tia máu của Lạc Thanh Phong cho đến khi người đáng lẽ bị bọn chúng giữ lấy lại vuột mất lao về phía Tề Văn hất hấn té nhào xuống đất .

" Không được làm đau Sương Sương ! Không được ! ..."

" Dám đánh ta ! Các nguoi đứng đó làm gì , đánh hấn cho ta "

" Ngừng lại đi , các nguoi không được đánh nữa "

Đỗ Ngọc Sương nắm lấy vật áo trước ngực lao đến muốn ngăn lại đám nguoi đang dùng hết sức tay nắm chân đá vào nguoi Lạc Thanh Phong khiến hấn nằm dưới đất chỉ biết co lại như con tôm luộc , ngoài thu mình lại thì chẳng thể làm gì hơn . Nhưng điều đó chỉ khiến nàng cũng bị đánh như hấn cho đến khi cửa phòng bị vài nguoi dùng sức đẩy ra .

" Các nguoi làm cái gì đây ! "

Lạc Thanh Trần dẫn theo vài nguoi lập tức lao vào nhưng chỉ thấy hai nguoi nằm trên đất đã hoàn toàn không còn biết gì .

" Tề Văn , nguoi thật giỏi ! "

Lúc này Tề Văn và hai tên hán tử mặt đã không còn chút máu bị nguoi lôi đi ra ngoài , lúc ra đến bên ngoài nhìn thấy Lạc Thiên Nhi nhếch môi cười với hấn , Tề Văn lúc này mới hiểu ra , nữ nhân chết tiết là muốn gài bẫy hấn , nếu không phải nàng ta bóng gió nói cho hấn biết hai nguoi họ hôm nay ra khỏi phủ thì hấn sao phải lên kế hoạch như vậy , Lạc Thiên Nhi , à đám phụ này là muốn đuổi hấn đi .

Chuyện sau đó đúng như Tề Văn đã đoán được , Lạc lão gia vô cùng tức giận ra lệnh đuổi hấn đi còn ép hấn viết thư hòa ly trả tự do cho Lạc Thiên Nhi , sau đó là bộ dáng đau lòng đón nàng về , đường đường chính chính trở lại là Lạc tiểu thư được nuông chiều của Lạc gia .

... ..

" Tiểu thư , Lạc công tử tỉnh rồi ! "

Nha hoàn bên cạnh Đỗ Ngọc Sương vừa thông báo tin tức xong đã thấy tiểu thư mình bỏ dờ chén cháo đang ăn lao nhanh ra cửa , Thanh Phong của nàng hôn mê đã hai ngày , cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi .

Lúc này trong phòng Lạc Thanh Phong đã đông đủ mọi nguoi , đại phu cũng đang xem bệnh cho hấn , một bên là Lạc Thiên Nhi đang đứng bên cạnh , tay nàng đặt lên vai Lạc Thanh Phong , ánh mắt nhìn theo từng cái nhửu mày của đại phu . Khung cảnh này thật khiến cho tâm Đỗ Ngọc Sương có chút khó chịu .

" Công tử , nguoi đã không sao , chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có việc gì "

Nói xong đại phu cầm theo hộp gỗ bước ra cửa , lúc này mọi nguoi mới nhìn thấy Đỗ Ngọc Sương đang đứng thất thần ngoài cửa , nhận thấy ánh mắt mọi nguoi , nàng cười gượng một cái sau đó bước đến bên cạnh Lạc Thanh Phong cúi nguoi cười thật tươi .

" Thanh Phong , không sao rồi ! "

Lạc Thanh Phong nhướng mày nhìn nàng một cái , ánh mắt mang nhiều suy nghĩ .

" Nguoi là ai ? "

Câu hỏi khiến Đỗ Ngọc Sương hoàn toàn mất đi ý cười trên mặt , nàng ngờ ngác nhìn về khó chịu trong mắt Lạc Thanh Phong sau đó hấn cũng không đợi câu trả lời của nàng đã ra lệnh đuổi mọi nguoi ra ngoài , chỉ giữ lại Lạc Thiên Nhi .

Cánh cửa vừa được khép lại sau lưng , Yên Chi đã khó chịu nắm lấy tay Lạc Thanh Trần .

" Tướng công ! Sao lại biến thành tên khó ưa trước đây rồi , hay là thiếp nói tỷ phu đánh hấn một trận như lúc trước nha , bộ dáng này nhìn thật đáng

ghét "

Lạc Thanh Trần chỉ cười trừ sau đó xoay người nhìn về phía Đỗ Ngọc Sương , muốn nói gì đó nhưng lại thôi . Thấy vậy ,Yên Chi lại tốt bụng giúp tướng công nhà mình .

" Ngọc Sương , muội vẫn là quay về Đỗ gia thì hơn , đệ đệ ta như bây giờ nếu gả cho hần chỉ khiến muội chịu khổ , ta tin lão gia sẽ không đến cầu tình với Đỗ bá bá nữa , muội mau đi khỏi đây trước khi hần lên cơn thú tính với muội , lúc đó chạy cũng không kịp ... Thiếp nói vậy đúng không tướng công "

Nói xong Yên Chi còn không quên nhìn Lạc Thanh Trần , bộ dáng chờ được khen ngợi , chỉ thấy tướng công nàng đầu cúi xuống đất, nắm lấy tay nàng kéo đi , nói thì không sai nhưng thẳng thắn như vậy thật khiến người khác đau lòng .

Những ngày sau đó Lạc Thanh Phong hoàn toàn chỉ tịnh dưỡng trong phòng , tuyệt không ra ngoài , trừ nha hoàn hầu hạ cơm nước , người duy nhất có thể ra vào cũng chỉ có Lạc Thiên Nhi , còn về làm việc gì thì không ai biết , cũng không phải ai cũng dám tò mò , nhị thiếu gia không còn điên điên khùng khùng , chọc vào cũng chỉ rước họa vào thân .

Đỗ Ngọc Sương ngày nào cũng viện cớ đi qua trước cửa phòng hần nhưng cửa phòng ngoài đóng lại thì cũng chính là đóng lại , lần duy nhất nàng nhìn thấy hần là sáng hôm nay , hần cùng biểu muội Lạc Thiên Nhi của hần ngồi uống trà trong vườn ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 4_E

Sắc trời vừa tối , Lạc thiên Nhi đã mang theo một bát canh nhỏ thẳng hướng phòng Lạc Thanh Phong đi tới , tâm trạng tốt đẹp tới mức không biết có người đang đi phía sau mình .

" Biểu ca ! "

Lạc Thanh Phong nhìn cũng không nhìn ,cả người vẫn ngồi yên trên ghế , tay đặt nhẹ lên bàn lười biếng nhìn quyển sách đang cầm trên tay . Thấy vậy , Lạc Thiên Nhi cũng không lấy làm ngại , tiến đến bên cạnh hần .

" Biểu ca, thương thể huynh cũng đã khỏi, chỉ bằng chúng ta ... "

Vừa đặt khay đựng canh lên bàn , cả người Lạc Thiên Nhi đã dựa hần vào lòng Lạc Thanh Phong , bờ ngực cố tình một cách vô ý cọ sát lấy ngực hần lên xuống .

" Biểu muội là không muốn làm Lạc tiểu thư nữa mà muốn làm Lạc phu nhân phải không ? "

Lạc Thanh Phong cúi người nhìn thẳng vào mắt người trong lòng , ánh mắt lạnh băng không lấy một nửa điểm dục vọng , thấy Lạc Thiên Nhi vẫn không nói gì mới tiếp lời .

" Đừng tưởng ta không biết mấy hôm nay ngươi điều nói ra nói vào bên tai phụ thân ta , ngươi đừng cho rằng phụ thân ta thương yêu ngươi thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm đó , ta sẽ không thủ nữ nhân như ngươi, tốt nhất vẫn là biết điều một chút , bổn thiếu gia cho ngươi tiếp tục được làm Lạc tiểu thư của ngươi , còn không ... hừ ta cũng muốn biết khi người cậu đáng kính của ngươi biết được cháu gái bảo bối sau khi bị tống ra ngoài đêm đêm vẫn kéo bọn gia đình vào phòng ân ái thì sẽ như thế nào ? "

" Huynh đừng ngậm máu phun người "

" Vậy chúng ta cho gọi bọn gia đình kia đến đây cùng nhau đến gặp phụ thân đi "

Lạc Thiên Nhi nắm chặt hai tay , tức giận đứng dậy nhìn vào mắt Lạc Thanh Phong chật vắn .

" Hôm đó không phải muội báo cho đại biểu ca tới cứu thì bây giờ huynh còn có thể ở đây sao ? Bây giờ ngược lại lấy oán báo ân "

" Ân ? Chuyện trùng hợp như vậy , ngươi nghĩ ta sẽ tin sao ? " ... " Ngươi hại ta và Sương Sương như vậy , ta chưa tính với ngươi mà ngươi lại còn chưa biết ăn phần lui qua một bên ... là muốn biểu ca phải làm thế nào ?"

" Lạc Thanh Phong , trước đây là do ngươi hại ta "

" Vậy ngươi nghĩ không phải vì chuyện trước đây ta còn có thể cho ngươi trở về Lạc gia sao ? Sau này vẫn là cút xa ra một chút nếu không ... chuyện ngươi thất thân với ngươi khác trước khi thành thân , ta sợ mình sẽ không giữ kín được "

" Ngươi ... ngươi ... "

"Ta vẫn luôn khó hiểu , sao người chịu gả cho một người không quyền không thế như Tề Văn , thì ra biểu muội muội của ta cũng không vừa , bảo sao khi ta đưa yêu cầu cho Tề Văn , sắc mặt hẳn dành cho người còn vô cảm hơn cả ở nhà hoàn kia "

"Người im ngay cho ta "

"Người dứt ngay cho ta "

Lạc Thiên Nhi ôm lấy một bụng bức tức quay người , vừa mở cửa đã thấy Đỗ Ngọc Sương đang đứng bên ngoài , ánh mắt vô cùng ngờ ngàng , chạm mặt như vậy thật khiến người thêm ngại ngùng , nàng chỉ thấy Lạc Thiên Nhi lách người bước qua nàng sau đó bỏ đi , còn Thanh Phong thì tiếp tục cúi đầu đọc sách không quản thêm bất cứ việc gì .

Đỗ Ngọc Sương lấy hết cam đảm bước vào phòng sau đó đóng cửa lại , nàng bước đến bên cạnh Lạc Thanh Phong nhìn hẩn một lúc .

" Thanh Phong vẫn nhớ Sương Sương là ai phải không ? "

"... "

" Rõ ràng là người vẫn không quên ta , tại sao phải làm như không quen biết "

"... "

" Cho dù trước đây Thanh Phong có xấu xa như thế nào Sương Sương vẫn không để ý "

Lúc này Lạc Thanh Phong mới nâng lên ánh mắt nhìn Đỗ Ngọc Sương , sau đó hẩn tiếp tục nhìn vào quyển sách trên tay .

" Đỗ tiểu thư là đang tự đánh giá mình quá cao "

" Vậy tại sao người phải giả vờ không quen biết ta "

" Ta không muốn thành thân với người ... Đỗ tiểu thư , nàng nghĩ ta không muốn nhận biết nàng vì lý do gì , đơn giản ta không muốn thành thân , không muốn sự tự do của ta bị bất cứ ai quản lý , rất phiền phức ! "

" Thanh Phong không phải như vậy "

Đỗ Ngọc Sương hai mắt đỏ ửng , nắm lấy tay áo của Lạc Thanh Phong kéo nhẹ nhưng lại bị hẩn lạnh lùng giật ra .

" Ta chính là như vậy , còn nữa , từ nay đừng có gọi ta thân mật như vậy , Đỗ tiểu thư , chúng ta cũng không thân thiết gì mấy " ... " Nếu không còn việc gì , người có thể ra ngoài "

Đỗ Ngọc Sương chỉ có thể đứng im , từ trên nhìn xuống đỉnh đầu của Lạc Thanh Phong , trong lòng không biết nghĩ gì chỉ biết một lúc sau , y phục trên người cứ như vậy rơi trên mặt đất .

Lúc này Lạc Thanh Phong nhú mày ngẩng đầu lên , chỉ thấy người trước mặt , da thịt đã lộ ra gần hết , hai mắt nàng nhìn thẳng vào hẩn , tay đưa ra phía sau cời nốt dây buộc cuối cùng giữ lấy chiếc yếm nhỏ màu đỏ khiến nó cũng rơi xuống .

" Người nghĩ mình đang làm cái gì ? Không nghĩ là lên rồi bắt ta chịu trách nhiệm chứ "

" Lạc thiếu gia vốn đa tình , sẽ không từ chối ta phải không ? Trách nhiệm ta không cần , chỉ cần người lấy đi trong sạch giúp ta là được "

Nói xong Đỗ Ngọc Sương cầm lấy quyển sách trên tay Lạc Thanh Phong ném đi chỗ khác , hai tay vòng qua cổ hẩn , áp một nụ hôn thật sâu lên làn môi lạnh lẽo sau đó thuận thế ngồi vào lòng , hai chân kẹp chặt lấy eo Lạc Thanh Phong .

Lạc Thanh Phong cũng không có vẻ từ chối , tay rất tự nhiên đỡ lấy lưng Đỗ Ngọc Sương .

" Vậy Đỗ tiểu thư phải xem lại cách hôn của mình "

Nói xong Lạc Thanh Phong nâng lên đôi môi nhỏ xinh của Đỗ Ngọc Sương lên , in lên đó một nụ hôn không chút ôn nhu , đầu lưỡi nhanh chóng thẳng tiến vào bên trong quần lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh vừa ngâm vừa cắn , đến khi Đỗ Ngọc Sương phải nhú mày vì đau mới được buông ra .

Nhìn nữ nhân thờ hẩn hẩn vì sợ thô bạo của mình cũng không khiến ai đó khó chịu , môi cùng đầu lưỡi vùi sâu vào cổ nữ nhân lên lên xuống xuống , lại xoay vòng đủ kiểu khiến Đỗ Ngọc Sương vì nhột mà co rút lại .

" Che lại như vậy , hôn làm thế nào đây ? Đỗ tiểu thư "

Nghe vậy hai tay Đỗ Ngọc Sương đặt lên vai Lạc Thanh Phong , cả người thêm dán sát vào người hẩn , cổ cũng ngửa ra sau tự động nâng lên kề sát đến môi nam nhân , vẻ mặt vô cùng uất ức khó chịu , cứ nghĩ như vậy hẩn sẽ ngừng lại , không ngờ môi và lưỡi tiếp tục vờn quanh cổ nàng , thỉnh thoảng cắn lên vành tai rồi xương quai xanh khiến nàng càng thêm rung rẩy .

Cùng lúc đó đôi tay của Lạc Thanh Phong đặt lên hai cái bánh bao trước ngực Đỗ Ngọc Sương, cực lực chơi đùa, nhào nặn đủ kiểu, bốn ngón tay ôm chặt lấy ngực nàng trong khi ngón cái chà sát lên hai hột đậu nhỏ màu hồng vừa non vừa mềm.

"A...ân..aa.."

Tiếng rên rĩ làm mặt Đỗ Ngọc Sương lập tức đỏ lên, nàng nhanh chóng cắn chặt răng né tránh ánh nhìn vô cùng hà hê của Lạc Thanh Phong. Nhưng sau đó cả người đều được nhắc bổng lên, Lạc Thanh Phong hai tay ôm chặt lấy hông nàng, từ từ đứng dậy bước về phía giường, trong lúc đó môi vẫn dán chặt lên môi nàng, không ngừng mút lấy mật dịch thơm tho từ lưỡi nàng.

Sau đó lưng nàng tiếp xúc với lớp chăn mềm mại, ánh mắt không chút khuất phục nhìn nam nhân đang cúi đầu nhìn mình.

"Lạc công tử, sao không tiếp tục?"

"Ta chỉ muốn nhắc Đỗ tiểu thư nhớ cho kỹ, ta sẽ tuyệt không lấy người!"

"Ta cũng nói cho người biết, ta, Đỗ Ngọc Sương, tuyệt không hối hận!"

"Tốt"

Lạc Thanh Phong nhanh chóng nằm lên người Đỗ Ngọc Sương, đầu hấn vùi vào nhũ hoa trước ngực nàng, đầu lưỡi mang đầy nước bọt liếm lên hạt đậu nhỏ bên trên, khiến nó từ từ cứng lại sau đó là một loạt hành động điên cuồng vừa mút vừa bóp cho đến khi hai cái bánh bao từ từ chuyển sang màu hồng, hấn mới hài lòng ngồi dậy nhìn xuống người bên người. Chỉ thấy vài giọt nước mắt đã rơi xuống lớp chăn tạo thành những đốm tròn nhỏ xíu, hai tay nàng cũng đang nắm chặt lấy lớp chăn khiến nó nhăn nhúm lại một cách khó coi.

"Hối hận?"

"Bốn tiểu thư nói được thì làm được, trong lúc ân ái, Lạc công tử vẫn luôn để ý đến cảm xúc của nữ nhân như vậy sao?"

Lạc Thanh Phong không nói thêm gì, hai mắt híp dần lại sau đó kéo ra hai chân của Đỗ Ngọc Sương, cúi người hôn lên đóa hoa ẩm ướt bên dưới, răng hấn cắn nhẹ lên hạch châu nhỏ màu hồng phía trên hoa huyết, khiến bụng Đỗ Ngọc Sương co rút, hai chiếc bánh bao vì thờ gấp mà lên xuống không ngừng.

Thanh âm rên rĩ hòa với những tiếng nức dứ khoảng trần ngập khắp phòng Lạc Thanh Phong, lưỡi hấn mút lấy hoa nguyệt, khiến cho mật dịch tràn ra thấm ướt lên lớp chăn bên dưới, sau đó hấn buông tha cho hoa huyết đang sưng đỏ, tiến từ từ lên trên, hôn xuống cánh môi đang cắn chặt của Đỗ Ngọc Sương, hai bàn tay thô to nắm lấy hai bàn tay nàng đang túm lấy chăn, đan xem vào nhau, nụ hôn vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng. Cuối cùng hấn ngồi dậy, chỉnh trang lại quần áo trên người, đem quần áo của Đỗ Ngọc Sương đến trước mặt nàng.

"Cứng ngắt như vậy, thật không gọi cho ta chút tình thú, Đỗ tiểu thư, vẫn nên đi thi hơn!"

Nói xong Lạc Thanh Phong quay người bước ra khỏi phòng, hấn không ngờ sau đêm đó Đỗ Ngọc Sương thật sự bỏ đi, không để lại bất cứ câu nói nào, cứ như vậy rời khỏi Lạc gia.

Cho đến gần một tháng sau, một lão nhân già mặt mũi khó coi đứng trên sân chính Lạc gia đòi lại con gái thì hấn mới biết được Sương Sương của hấn không ở Lạc gia cũng không quay về Đỗ gia. Suốt một tháng như vậy nàng ở đâu? Trong lòng Lạc Thanh Phong tràn ngập cảm giác hoang mang, sẽ không phải Tề Văn lại...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 4_F

"Lạc huynh, cho dù tiểu nữ có làm ra chuyện gì, huynh cũng xem như nể mặt ân tình bao nhiêu năm của chúng ta ... thả nó ra được không?"

"Đỗ huynh, thật sự là không có mà!"

"Lạc huynh, tiểu nữ vẫn còn nhỏ dại, có gì cũng thả nó ra, nó phá hư cái gì, lão già này sẽ đền cái đó được không?"

"Đỗ huynh, ta đã cho người tìm kiếm khắp nơi, thật sự là oan quá mà"

"Lạc huynh..."

"Đỗ huynh..."

Trong phòng của Lạc lão gia ngày nào cũng nghe âm thanh hai lão già khom suốt ngày huynh huynh huynh thật làm người khác chán đến không thể chán hơn đến tận bốn ngày sau mới có tin tức truyền tới .

" Lão gia , lão gia , thiếu phu nhân tìm được Đổ tiểu thư rồi ! "

" Có phải nó phá hoại cái gì bị người ta giam lại không ? ". Đổ lão gia lập tức đứng dậy , ánh mắt vô cùng hoang mang

" Đổ huynh , huynh bình tĩnh , Sương Nhi vẫn luôn ngoan ngoãn , ta nghĩ con bé chỉ là đi chơi một chút , còn không mau truyền thiếu phu nhân đưa Đổ tiểu thư đến đây "

" Lão gia , thiếu phu nhân nói tiểu thư mệt mỏi nên cần nghỉ ngơi , chỉ muốn báo bình an với hai vị mà thôi "

" Bình an ? Lão gia ta đã mấy tháng không gặp mặt nữ nhi rồi a , người mau dẫn ta đến đó "

" Nhưng ... nhưng ... thiếu phu nhân ... "

" Mau đưa chúng ta đi , người quên mất ai mới là gia chủ rồi có phải không ? ". Lạc lão gia đứng một bên cũng lo lắng không yên , ông thật lo sợ chuyện cũ lại tiếp diễn , nếu như thật có chuyện gì ông cũng không biết làm sao nhìn mặt ông bạn già này .

Hai người còn chưa đến nơi đã nghe thấy từ xa tiếng cãi vã truyền đến .

" Tại sao ta không được vào , nương tử huynh là lớn nhất ở đây sao , ai cũng phải nghe theo nàng ta "

" Đây là ý của Ngọc Sương , muội ấy muốn nghỉ ngơi "

" Ta vào cũng chẳng làm phiền nàng ấy nghỉ ngơi "

Lạc Thanh Trần nhất quyết đứng ngay trước cửa phòng , không cho bất cứ ai tiến vào , đây là ý của nương tử hần , phục tùng chính là ý của hần .

Thấy một màn như vậy Lạc lão gia không khỏi nhú mày , bước chân cũng nhanh hơn một chút .

" Thanh Trần , dù cho Sương Nhi có mệt như thế nào cũng phải để mọi người vào thăm một chút , Đổ huynh cũng đang rất lo lắng "

" Phải a , nữ nhi của ta sao lại không muốn gặp ta a "

" Phụ thân , muội ấy ... "

Lúc này Yên Chi mới hé ra cánh cửa , ngón tay đặt lên miệng ra hiệu cho mọi người im lặng , sau đó bước ra ngoài khép cửa lại .

" Sương Sương muội ấy ngủ rồi ! "

Đổ lão gia nhìn tiểu cô nương trước mặt , nói bằng giọng hơi , một cách thều thào . " Ngủ cũng phải cho lão nhìn một cái chứ "

" Chỉ được nhìn không có được nói chuyện đó nha "

Yên Chi cũng bất chước nói một cách thều thào , sau đó bộ dáng lăm lét bước nhẹ vào phòng . Mọi người cũng học theo động tác của nàng , vừa cẩn thận vừa chậm chạp bước vào , chỉ nhìn thấy Đổ Ngọc Sương đang quay mặt vào trong , hơi thở đều đều , quả thật là đang ngủ .

" Nó quả thật là đang ngủ "

" Thật mà Đổ bá bá người cũng ra ngoài cho muội ấy nghỉ ngơi ... nói kiểu này mệt quá ... "

"Ồ.ồ.ồ...."

Sau khi tiễn hai lão nhân ra ngoài , Yên Chi mới xoay người vào trong , thấy một bức tượng đang đứng im nhìn người trên giường , ánh mắt dao động sau đó liếc sang nàng một cái , khiến nàng có chút giật mình .

" Sao người còn không ra ngoài? "

" Người muốn đưa đến khi nào ? "

Lạc Thanh Phong tiến nhanh đến bên giường , kéo lấy cánh tay Đổ Ngọc Sương , bắt nàng quay người lại , đối diện với hần là gương mặt xanh xao không chút huyết sắc .

" Như thế này gọi là ngủ ? "

Đổ Ngọc Sương nâng lên ánh mắt đau khổ nhìn Lạc Thanh Phong sau đó giựt lại cánh tay đang bị nắm trong lòng bàn tay , tiếp tục nằm xuống giường .

"Nàng như vậy là muốn gì ? "

"..."

"Ta hỏi nàng như vậy là muốn gì ? Bỏ đi bao nhiêu lâu như vậy ? "

"..."

"Mau trả lời ta "

"..."

Lạc Thanh Phong nghiêng rằng sau đó nắm mạnh lấy người Đỗ Ngọc Sương , kéo nàng ngồi dậy .

Thấy một màn như vậy khiến Yên Chi hốt hoảng , vội tiến đến kéo Lạc Thanh Phong ra , còn không khách khí đánh lên người hắn .

"Muội ấy không phải bỏ đi , là bị người ta bắt đi "

"Bắt đi ? Bắt đi đâu ? "

"Ta không biết , người mau đi ra ngoài đi "

Lạc Thanh Phong bóp chặt cổ tay Yên Chi , đến mức bàn tay nổi đầy gân xanh .

"Người là không tin ta có thể bề gãy tay người ? "

"Là kỹ viện được chưa , bao nhiêu lâu nay muội ấy đều bị nhốt ở kỹ viện , người là vừa ý chưa ? "

Tay đang dùng sức của Lạc Thanh Phong từ từ nói lỏng , cặp mắt chỉ còn là một khoảng mơ hồ , hắn thậm chí không dám nhìn lấy người đang nằm trên giường , kỹ viện là nơi nào chứ , là nơi mỗi cô nương bị bắt đến đều không bị đánh thì chính là bỏ thuốc , là nơi nam nhân bọn hắn phát tiết , là nơi trước đây hắn thích nhất .

"Tại sao lại ở đó ? "

"Nơi đây muội ấy không có kẻ thù , nhị thiếu gia , còn không phải ân đức của người ? " ... "Người đi đâu ? "

Lạc Thanh Phong lao ra khỏi phòng , hắn không dám nhìn Sương Sương của hắn , hắn kìm chế bản thân giữ gìn cho nàng , lại đẩy nàng đi như vậy , nếu đêm đó hắn không bỏ đi , nếu đêm đó nàng vẫn ở yên trong phủ , nếu ...

... Ta là đường phân cách tới khuya

Đỗ Ngọc Sương vẫn giữ tư thế nằm quay đầu vào trong , nàng không buồn muốn biết là ai đang tiến vào phòng , cứ như vậy nhìn bức tường màu trắng đã chuyển thành màu xanh đen . Bóng đen tiến đến bên giường , sau đó nằm xuống bên cạnh nàng , giơ lên cánh tay ôm lấy bụng nàng kéo nàng về phía hắn .

"Sương Sương , chúng ta thành thân đi "

"..."

Cầm Lạc Thanh Phong vươn lên đỉnh đầu Đỗ Ngọc Sương cạo vài cái sau đó giữ chặt lại .

"Ta biết nàng không ngủ , Sương Sương "

"..."

"Thành thân với ta , được không ? "

"Còn có thể sao ? "

Bàn tay đang ôm lấy eo Đỗ Ngọc Sương cứng lại sau đó ôm siết nàng vào lòng .

"Chỉ cần nàng đồng ý , chuyện gì cũng có thể "

Thân mình Đỗ Ngọc Sương có chút run rẩy , nằm nhích ra xa .

"Ta không muốn ở đây , Lạc Thanh Phong , ta muốn về Đỗ gia , người chịu sao ? "

"..."

Quả thật đây là chuyện không phải nam nhân nào cũng chịu được , ở rể ? Nỗi nhục của nam nhân chính là như vậy , cam tâm sống kiếp nhu nhược và hèn kém , ăn không dám ăn , nói không dám nói như Tề Văn. Huống chi Lạc Thanh Phong ,hắn còn là nhị thiếu gia Lạc gia , tiền tài , địa vị có thứ nào là không phải cao hơn người khác .

" Lạc thiếu gia nếu không chịu được , ta không ép ngươi , ngươi ra ngoài đi , ta muốn được ngủ "

" Ta ôm nàng ngủ "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 4_G

" Chẳng thật không hối hận ? "

" Bây giờ có hối hận cũng không được nữa "

Lạc Thanh Phong một thân hi bảo màu đỏ ôm chầm lấy Đỗ Ngọc Sương đang khoát trên người giả y lông lẩy.Vâng ! Lạc Thanh Phong bắt chắp nét mặt không vui của Lạc lão gia , sự khó chịu của Đỗ lão gia mà quỳ suốt một ngày một đêm để mong được ở rể và hắn đã thành công .

(E hèm , tác giả xin có lời giải thích nét mặt của hai ông lão

_ Lạc lão gia thì không khỏi nói rồi , nhi tử của mình chịu đi ở rể nhà người ta , có ai làm phụ thân mà lại nguyện ý đúng không ?

_ Đỗ lão gia thì lý do thực tế hơn , nữ nhi của ông ... tổng đi không được còn rước thêm một tên , mà tên này lại tiếng xấu đầy mình , chàng rể như vậy , ai mà dám rước chứ)

Tay Lạc Thanh Phong đặt lên vai Đỗ Ngọc Sương , ghi chặt vào lòng , khung cảnh lãng mạn xen lẫn câu nói đầy tính chất động phòng .

" Sương Sương , chúng ta cởi áo ... "

Đỗ Ngọc Sương e thẹn , thân thể cũng không nhúc nhích mà để mặc Lạc Thanh Phong cởi đi y phục của hắn và nàng , sau đó từ từ nằm xuống giường , hai mắt nhắm chặt , bắt đầu chờ đợi , chỉ là câu nói kế tiếp của tân lang thật biết sát phòng cảnh .

" Nương tử , chúng ta ngủ ! "

Có trời mới biết , lúc nói ra câu này Lạc Thanh Phong có bao nhiêu đắn đo , hắn thật lo cho nàng vẫn chưa quên được chuyện cũ , hắn muốn từ từ chờ nàng , hắn muốn nàng trong lúc vui vẻ nhất chấp nhận hắn...nhưng có lẽ hắn hơi lo xa vì lúc này Đỗ Ngọc Sương đang trọn to hai mắt nhìn hắn không nói nên lời , giọng nói thốt ra chỉ như tiếng muỗi vo ve .

" Thanh... Phong... chàng không... được... sao ? "

Trong đầu Đỗ Ngọc Sương hồi tưởng rất nhiều chuyện , trong đó chuyện ấn tượng nhất chính là đêm đó , hắn tất cả đều làm , chỉ một chuyện không làm được , không lẽ ...

" Thanh Phong ... chàng đừng buồn , ta... "

" Nàng đang nói gì vậy ? "

Sắc mặt Lạc Thanh Phong tối sầm , tự tôn hắn có thể vứt , cam tâm tình nguyện làm rể Đỗ gia nhưng đây là vấn đề khác , nói hắn không được ? Là ý gì chứ , là hắn cần rằng nhận xuống chứ không phải không được nha . Nhưng Sương Sương của hắn thì không nghĩ vậy .

" Bệnh có thể chữa , Thanh Phong , chàng đừng buồn ... "

" Sương Sương , là muốn động phòng ? " . Thân hình Lạc Thanh Phong chồm lên trước , đỉnh đầu hắn dán chặt lên đỉnh đầu nàng , hai cánh môi càng lúc càng gần . " Vậy chúng ta động phòng ... " . Hai cánh môi tìm đúng chỗ đáp , bắt đầu tàn sát .

Chỗ nào cần hôn thì hôn !

Chỗ nào cần rờ thì rờ !

Ai cần cần thì cần mà ai cần cào thì cào !

Nơi nào cần nhét vào thì nhét vào ... !

Chỉ là vừa nhét vào ... nam nhân thì nhăn mặt khó coi , nữ nhân thì la hét phát khóc .

" Đau quá aaaa "

Lạc Thanh Phong giật mạnh khoe môi , nhanh chóng rút ra vật nam tính chôn sâu trong tiểu huyết vẫn còn dính lấy một chút máu , lúc này hắn là không nghĩ đến vấn đề này , vấn đề không thể xảy ra này , Sương Sương vẫn còn là ...

" Nàng , nàng vẫn còn trong sạch "

Đỗ Ngọc Sương khép chặt hai chân vô cùng khó chịu , thật sự là đau quá a . Sau đó nàng nhìn Lạc Thanh Phong , tỏ vẻ rất đau buồn .

" À , lúc này thì đúng là như vậy , bây giờ thì hết rồi "

Tay Lạc Thanh Phong đặt lên ngực , có chút hít thở không thông . Hắn cảm thấy mình chính là bị gạt đi .

" Vậy một tháng kia nàng ở đâu ? "

" Kỹ viện ! " . Đỗ Ngọc Sương vừa nói vừa gạt đầu thật mạnh với Lạc Thanh Phong , nàng rất khẳng định lời nói của mình nha .

" Kỹ viện ? Lại có thể ... " . Trong đầu Lạc Thanh Phong hiện lên hình ảnh một người , chắc chắn là nữ nhân kia , tại sao hắn không nghĩ ra chứ , tẩu tẩu đáng kính của hắn chính là người hô mưa gọi gió ở kỹ viện . " Là nàng và đại tẩu gạt ta ? "

" Thế chàng muốn thế nào ? Là thật mới chịu phải không ? "

Thái độ gì đây , đã gạt hắn còn trách hắn ? Lúc này gương mặt Lạc Thanh Phong ngơ ngác , thân hình bất động không thể nhúc nhích nhìn Đỗ Ngọc Sương nheo lại hai mắt cười vô cùng mỉa mai , sau đó nàng vùi cả người vào lòng hắn , nũng nịu .

" Ai bảo vùi vào lòng chàng lại thích như vậy ? Ôm chàng lại dễ chịu như vậy ? " . Sau đó Đỗ Ngọc Sương giơ tay nhéo lên một bên mặt Lạc Thanh Phong . " Cả gương mặt cũng đáng yêu như vậy ? "

Lạc Thanh Phong vội giữ chặt lấy bàn tay đang đặt lên mặt mình .

" Ta không tốt như nàng nghĩ , ta đã làm rất nhiều chuyện sai lầm "

" Chỉ cần chàng không sai lầm với ta là đủ , Thanh Phong , Đỗ gia không phải rất tốt sao ? Nơi đây không ai ghét chàng cũng không ai hận chàng "

" Vậy nên nàng mới nhất quyết muốn ta ở đây ? "

Đỗ Ngọc Sương ngập ngừng một lúc , sau đó gạt đầu .

" Yên Chi tỷ cũng không hận chàng , nếu không tỷ ấy sẽ không giúp ta " . Thật ra nàng rất muốn nói khi đó Yên Chi tỷ không phải là không hận , nguyên văn câu nói của tỷ ấy chính là _ Ta ghét nhất chính là bộ dáng của hắn bây giờ , hắn đi ở rề ròi thì cả đời cũng không cần gặp lại hắn , thật tốt . Nhưng nàng tuyệt sẽ không nói điều này .

" Thật ? "

" Thật ! "

" Sương Sương , ta không còn là Thanh Phong ngốc nghếch của nàng , đáng sao ? "

" Đêm đó khi chàng dừng lại , ta biết là đáng ! Thanh Phong cho dù ngốc nghếch hay không cũng sẽ không tổn thương đến Sương Sương "

Lạc Thanh Phong vuốt nhẹ lấy mái tóc Đỗ Ngọc Sương sau đó ôm lấy nàng thật chặt .

" Đời này kiếp này cũng không tổn thương nàng "

" Nhưng ta thích chàng cần nha ... "

" Vậy ta cần tiếp được không ? "

Dưới ánh nến long phượng đang cháy đến sắp tàn là hai bóng dáng quấn quýt ôm chặt lấy nhau không một khe hở , từng tiếng rên khẽ khiến ai nghe cũng đỏ mặt phát ra khắp phòng .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 5 Giới Thiệu

Khung cảnh thơ mộng , non xanh nước biếc , hoang sơ như vậy chính là mơ ước của dân đi phượt chuyên nghiệp nhưng đối với một cô gái nhỏ , chỉ biết vào siêu thị tóm một gói thức ăn nhanh về nhà bỏ vào lò vi sóng thật sự là ác mộng .

Nhưng trời không phụ người, để cô thể mà cũng lụm được một người , có thể bắt thú , có thể nhóm lửa , quan trọng nhất là có thể ngồi trên bờ canh chừng khi cô tắm ... thật quá tốt nha .

Chỉ là ... Chỉ là sau khi nhìn cô tắm xong người này lại như càng ngày càng suy yếu . Vào một đêm trăng thanh gió mát còn đứng dưới gốc cây mà vuốt trụi nữa chứ . Không sao , cô là một người hiện đại , đây cũng là sinh lý bình thường của đàn ông , nghĩ đi tính lại hẳn cũng xem như giúp cô không ít vậy cô cũng nên có chút báo đáp .

Nhưng ý của cô là dùng tay giải quyết giúp hẳn , phút sau vì quá mỏi tay mới chuyển qua dùng miệng một tí , hoàn toàn không có ý gọi là cho phép hẳn kéo hai chân cô ra mà nhét vào như vậy nha .

... ..

Hắn thân là vương gia , nghĩa vụ của hắn chính là phò trợ hoàng huynh , sở thích của hắn chính là giết người , thứ hắn chán ghét nhất chính là đám nữ nhân suốt ngày ọ ọ xung quanh hắn lấy lòng . Nhưng từ khi gặp nàng , nghĩa vụ của hắn chính là giết gà , sở thích của hắn chính là nhìn nàng ngủ mà không mặc quần , điều hắn chán ghét nhất chính là nàng luôn muốn tìm thấy muối muối mà rời khỏi hắn .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 34: Chương 5_A

A , người tình rồi sao ? "

Ánh sáng chói mắt làm Hiên Viên Hạo có chút khó chịu nhắm lại cặp mắt vừa hờ ra khe khẽ .

" Đây là đâu ? "

" Ta không biết , ta lạc ở đây rất lâu , người là người đầu tiên ta gặp đó "

" Là người cứu ta ? "

" Phải ! "

Đôi mắt từ từ quen dần với ánh sáng khiến Hiên Viên Hạo có thể nhìn thấy rõ được người đang nhìn mình chăm chăm , một đầu tóc rối bời , một gương mặt đen xì , dã nhân ? Trên người lại chỉ khoác một lớp vải vừa thô vừa dày nhưng nghe giọng nói nghe ra có lẽ là nữ .

" Đa tạ "

Đa tạ ??? Ta nghĩ rồi , nhìn quần áo trên người , thêm cây kiếm bén ngót bên cạnh , trăm phần trăm là ta đã xuyên không rồi , Lan Chi nàng chỉ là đang chiến game hào hứng ở nhà , chớp một cái lại xuất hiện ở nơi không một bóng người , may mắn gặp được một người thì lại là một người cổ đại kia chứ . Ta không muốn , ta còn đang ôm hy vọng có trục thăng tới cứu , phi công là một chàng trai đẹp đến lộng lẫy , hẳn tuy cũng có phần lộng lẫy nhưng không biết lái máy bay , không biết cứu ta mà còn đợi ta cứu .

" Ta nhất định báo đáp người "

Về ù dột trên mặt dã nhân khiến Hiên Viên Hạo có chút khó hiểu , có lẽ nàng ta cũng không hiểu mình đã cứu được một vương gia , tiền tài sau này sẽ vô hạn đi . Bọn thích khách chết tiệt dám cả gan đánh lên hắn , nếu hắn không liều mình nhảy xuống vực có lẽ đã không được toàn thân , xem ra chỉ vài ngày nữa đám thuộc hạ sẽ tìm được đến đây , hẳn vẫn là nên nhờ vả dã nhân này một chút .

Chỉ là vấn đề này hần hoàn toàn đã làm, đã nhân ngay cả thú cũng không biết bắt , chỉ biết lượm trái cây cho hần ăn , hại hần ôm một thân nội thương phải đi rình bắt gà rừng , bắt xong còn phải tự nhóm lửa , tự làm lông , tự nướng cho nàng ta ăn , trước đây hần đã bao giờ phải hầu hạ ai như vậy , bây giờ cư nhiên lại hầu hạ một dã nhân . Vậy mà dã nhân này còn không biết an phận , đòi hần ngồi trên bờ canh cho nàng ta tắm , được cho dù là nàng ta sợ có thú dữ đi nữa thì không lẽ để một nam nhân nhìn mình tắm thì là an toàn à , mà có lẽ nàng ta cũng không sợ , bộ dáng này , đúng là có thể không cần sợ .

Nếu Lan Chi biết được suy nghĩ này trong lòng Hiên Viên Hạo tin chắc nàng sẽ giết hần luôn từ khi mới gặp , nàng chỉ là đã lâu rồi không tắm , rất khó chịu nha , quần áo cũng dính đầy bùn đất đen xì , nàng muốn giặt áo , muốn tắm lắm nhưng chỉ cần nhìn thấy mặt hồ mênh mông , dòng nước xanh mát rồi liền tưởng bên dưới có đủ loại cá , thậm chí là quái vật nha , trong phim đều nói cổ đại có nhiều thứ rất nguy hiểm , nàng không trông mong hần đủ mạnh để cứu nàng nhưng ít nhất lúc nàng chết cũng có người biết đi .

" A Hạo , ta dù sao cũng là ân nhân của ngươi "

" Xin lỗi , ta nghĩ mình đã trả đủ ân của ngươi rồi "

" Chỉ cần ngồi ở đó xem như hóng mát thôi mà , ngươi có phải nam nhân không ? "

" Chính vì ta là nam nhân mới không làm chuyện ngồi đó mà trông chừng một cô nương tắm được "

" Hạo Hạo ... "

...

" Nhưng ta chỉ ngồi , không có nhìn ngươi đâu "

" Ta cũng chỉ muốn ngươi ngồi chứ có kêu ngươi nhìn đâu "

Cuối cùng ai đó cũng vì bảo vệ bộ quần áo màu trắng duy nhất trên người hần tránh khỏi những vệt nước mắt nước mũi mà phải gật đầu đồng ý .

Nhìn dòng sông xanh mát trước mặt , Lan Chi cảm thấy phần khởi vô cùng , trước đây khi đến đây , nàng chỉ dám uống nước đọng lại trên các hốc cây , từ khi gặp Hiên Viên Hạo thì hần chỉ ghét bỏ mà tự tìm đến sông lấy nước , nước hần lấy về cho nàng uống còn không đủ chứ đừng nói rửa mặt hay tắm nha , bây giờ thì nước bao la luôn a .

" Ngươi ngồi đó không được nhìn đó nha "

" Ngươi còn không tắm , ta sẽ đi đó "

Sau khi chắc chắn Hiên Viên Hạo sẽ không nhìn mình , Lan Chi mới bước nhanh đến bên sông bắt đầu cởi chiếc áo choàng tắm bằng lông đã không còn nhận ra hình dáng trên đó bởi lớp đất bám vào vừa khô vừa cứng , hần chỉ hần không tin nàng là một người hiện đại , nhìn bộ quần áo toàn đất là đất , khác gì một người rừng kia chứ , nàng sẽ giặt sạch nó cho hần biết , đây là vải lông , loại vải hiện đại đó .

Quay đầu nhìn lại , thấy người trên bờ vẫn không có dấu hiệu nhìn về phía nàng , Lan Chi mới an tâm lên bờ treo chiếc áo lên cây , nàng cũng không đại dột mà mặc ướt , sẽ bệnh đó nhưng bây giờ nàng muốn ướt hết toàn thân nha , a nước a , tắm a.

Lan Chi vui cả thân người xuống sông , mái tóc khô cứng cũng mềm mại bồng bềnh trong nước , cánh tay , đôi chân dài cũng được trả về màu sắc vốn có , vừa trắng lại vừa mịn , lâu rồi không dễ chịu như vậy nha .

" Ngươi xong chưa vậy ? ". Tiếng nói khó chịu của Hiên Viên Hạo vang lên đầy vẻ hối thúc khiến niềm vui nho nhỏ của cô gái phút chốc biến mất .

" Ta lên ngay a "

Khó lắm mới được tắm một lần , hần lại không biết galang lấy một chút nào a.

" Ngươi không được nhìn đó nha "

" Ngươi có lên không ? "

" Lên ngay mà "

Dưới ánh mặt trời không quá gay gắt là một thân hình khiến nam nhân nào cũng nóng rực , làn da trắng mịn không tí vết , mái tóc đen dài dính sát vào sau lưng , vài sợi vẫn còn dính lại trên đôi gò bồng vừa to vừa tròn , dung đưa theo từng bước chân tiến đến bên chiếc áo lông treo trên cây bây giờ đã gần khô . Lan Chi vận nhẹ mái tóc cho rũ bớt nước sau đó mặc chiếc áo choàng lên người , chiếc áo ngắn quá gối , lại chỉ được cột hờ bởi một cọng dây nhỏ , quả thật đối với bất cứ một tên đàn ông nào chỉ cần nhìn thấy đều muốn lột nó ra ... chưa tính màu đen của nó lại hoàn toàn tôn lên làn da trắng bên trong , đây chính là lý do loại áo này chỉ nên mặc khi vừa tắm xong và nơi đó không có đàn ông , hoặc có cũng là một gã đàn ông mình cần lên giường ...

Bàn tay với các ngón tay sạch bong vồ mạnh lên vai Hiên Viên Hạo .

" Xong rồi , chúng ta về ! "

" Ta tắm đến hai lần cũng không lâu như ngươi ... ". Ánh mắt Hiên Viên Hạo khó tin nhìn nữ nhân trên người tỏa ra đầy dụ hoặc trước mặt , mái tóc , ánh mắt , đôi môi , chiếc cổ vừa cao vừa mịn , cặp chân vừa dài vừa trắng , cặp ngực lấp ló lúc ẩn lúc hiện theo từng nhịp thở ... điểm nào cũng đang kêu gọi hấn phạm tội . " Ngươi ... là ... ai ? "

" Ngươi đã tin ta không phải người rừng chưa ? " Nói xong nàng còn kéo lên một lớp của áo choàng lên , để lộ thêm một mảng da thịt trên đùi . " Đây cũng không phải vải bố , là vải lông đỏ , vừa thấm nước , lại mịn "

Lan Chi chỉ lo trách móc Hiên Viên Hạo , hoàn toàn không để ý đến hắn đang nhìn chăm chăm lên đùi nàng , còn có một góc hình tam giác nhỏ xíu cũng màu đen bên trong .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 5_B

" Nhìn đã quá ha ? "

" Không phải ngươi kéo lên kêu ta nhìn sao ? "

" Ngươi là tên háo sắc còn giả bộ thanh cao ". Vô lại , có tên dê xồm nào như hắn không chứ , lại còn đồ thừa nàng bắt hắn dê nàng . Lan Chi ôm lấy một bụng tức giận vừa định xoay người bỏ đi , đã thấy tên dê xồm phía sau đặt một tay lên đùi nàng , thuận thế nhấc nàng lên nằm gọn trong lòng hắn . " Ngươi làm gì vậy hả ? "

" Chân ngươi không mang hài "

" Thế trước đây có mang sao ? Ngươi còn không nhận mình háo sắc "

" Vậy ý là ngươi muốn đi bộ tiếp đúng không ? ". Hiên Viên Hạo bày ra bộ dáng muốn đặt nàng xuống nhưng Lan Chi lại vòng tay qua cổ hắn ôm lấy , khiến mặt ai đó thoáng đỏ ửng .

" Không nha , có người không sợ nặng thì ta cũng không ngại ". Cho ngươi ăn một chút đậu hủ , đổi lại được khỏe thân , tính ra cũng không tệ . " Nhanh đi , ta đói rồi ! "

Hiên Viên Hạo vẫn giữ thái độ lạnh băng ... nhưng bước đi rõ ràng chậm hơn mọi khi rất nhiều ...

Hai ngày sau đó Hiên Viên Hạo đi đâu cũng xách Lan Chi theo bên cạnh , bình thường hắn đều bế nàng , đến khi bắt gà thì lại để nàng đu trên lưng hắn khiến đôi núi , hang động gì đó đều dán sát lên lưng hắn , thỉnh thoảng còn thuận tay nâng mông tròn nàng lên , cái gì mà sợ tuyệt , rõ ràng là thả dê mà , hắn nghĩ Lan Chi nàng mà mèo con ngơ ngác chắc , nàng là một sắc nữ , trời nổi , bơi qua bao nhiêu truyen sắc mà luyện thành tinh rồi đây , luyện thêm vài năm nữa không chừng sẽ phong thần luôn ấy chứ . Trước đây thì bỏ nàng trong hang đi mất biệt , bây giờ đi tới đâu tha theo tới đó , còn không nhận mình háo sắc ... nàng khinh , nàng khinh ...

Nhưng có một chuyện nàng rất vừa ý , hắn mỗi ngày đều ngồi canh cho nàng tắm , chỉ là đừng tưởng nàng không biết , hắn rõ ràng có quay đầu lại nhìn nha , nàng cũng không vạch trần làm gì , suy cho cùng ... nhìn được mà không ăn được , mới khiến người ta tức chết .

Trong lúc nữ nhân thả mình trong hồ đang hả hê thì nam nhân ngồi trên bờ đang ngửa mặt lên trời , không phải trời trong xanh quá đẹp cũng không phải chim bay trên trời đủ màu sắc hấp dẫn hắn ... Mà hắn chính là đang ngăn chất lỏng ấm nóng chảy ra từ mũi , Hiên Viên Hạo , ngươi thật không có tiền đồ , thiên kim tiểu thư tự động dâng hiến , ngươi không cần , lại tìm đủ cách ăn đậu hủ của nữ nhân này là sao chứ ? Nhìn xuống tiểu đệ đệ đang giương cao ... lại nữa sao ? Một ngày mấy lần , không chết vì thích khách , lại chết vì nữ nhân này , trời thật là ... Không nghĩ nữa , giải quyết trước tính sau .

Hắn len lén quay đầu lại , phải nói không nhìn thì thôi , nhìn rồi càng muốn chết hơn , một cặp mông tròn vo đang quay về phía hắn , tròn thiệt là tròn nha , Hiên Viên Hạo vội đưa tay lên bịt mũi , sau đó ngửa mặt lên trời mà chạy về phía trước , rừng cây quen thuộc của hắn .

Hiên Viên Hạo chống một tay lên thân cây , tay còn lại lúi túi trong quần vật nam tính đang cứng như sắt ra ngoài , tay hắn không ngừng ma sát rồi lại ma sát , ai bảo tự làm thì cũng được , vừa khô vừa rất ấy chứ , nghĩ đi nghĩ lại nếu được chôn sâu trong hang động ngày nào cũng dán lên người hắn kia thì cảm giác chắc sẽ rất mê người ... Còn cặp mông tròn tròn kia nữa , nếu không cách một lớp quần áo mà xoa lên đó ... Cặp ngực kia nếu vừa xoa vừa ngậm ... Cặp chân thon dài lại trắng mịn lúc hắn đưa đẩy vòng chặt lấy eo hắn ... Hai tay nâng ôm lấy lưng hắn để mặc hạ thân cho hắn lấp đầy , cùng nhau trải qua cảm giác nguyên thủy nhất , chân thật nhất chứ không phải như bây giờ , vừa đau lại vừa rất .

Một lúc sau , Hiên Viên Hạo khẽ rên , tay càng ma sát nhanh hơn đến khi một dòng chất lỏng màu trắng đục bắn hết lên thân cây mới dừng lại một cách mệt mỏi .

" Hạo Hạo cũng thật là lâu nha "

Hiên Viên Hạo cảm thấy da đầu hoàn toàn tê rần , nhất là sau khi quay lưng lại thấy Lan Chi đang nhìn hấn cười một cách gian tà , mắt nàng vẫn như có như không nhìn vật nam tính vẫn còn đang giật giật của hấn , nữ nhân này , ngay cả e thẹn cũng không cần sao .

" Công tử thật khiến tiểu nữ mở rộng tầm mắt "

" Người muốn mở rộng thêm không ? Ta coi hết ra cho người "

Nếu nữ tử cổ đại mà nghe như vậy không ngất thì cũng khóc lóc bỏ chạy nhưng Lan Chi nàng là ai ? Một sắc nữ hiện đại , chỉ cần mở đại một trang web vô hại cũng nhìn thấy đủ loại soái ca coi trần , thậm chí trên người chỉ có cái quần bơi cũng có ... Sợ hấn sao ?

" Coi thì không cần , ta đây nhìn cũng không ít , chỉ là Hạo Hạo ... trụ cũng lâu ghê "

Hiên Viên Hạo chỉ đành nghẹn họng , nhưng câu nói của nàng khiến hấn khó chịu , nhìn cũng không ít , không lẽ nàng sống phóng túng như vậy sao ? Hấn chưa gặp nữ nhân nào không biết sợ như nàng , đám nữ nhân trước đây vây quanh hấn , ai cũng muốn được hấn sủng hạnh nhưng lúc nào cũng tỏ vẻ đức hạnh ngồi ngồi , chỉ có nàng khiến hấn động tâm tư thì lại chẳng phải thuộc về một mình hấn , trời thật khéo đùa với hấn .

Về mặt không còn mang chút ý đùa khiến Lan Chi có chút không thông , hấn là thẹn quá hoá giận sao ? Nhưng hấn chịu bẽ nàng về thì xem ra cũng không phải là tức giận nàng đâu nhỉ ? Không lẽ da mặt hấn mỏng vậy sao ?

Sau khi ăn xong một con gà nướng ngon lành , về mặt ai đó vẫn không tươi lên chút nào , hằm hằm hừ hừ thật muốn khiến người khác khó chịu theo hấn sao ?

" Thật ra đó cũng là sinh lý bình thường của nam nhân , người không cần e thẹn như vậy "

"... .."

Về mặt ai đó vẫn lăm lăm ... Nhưng câu sau của nàng khiến hấn hoàn toàn bất động .

" Hạo , đừng giận nữa mà , bằng không ta giúp người một chút "

" Giúp ? " ... " Người không sợ nam nhân của người biết sao ? "

Nam nhân của nàng ? Haizz , chỉ cần chữa lại cho hấn cái màng là được , bọn đàn ông hiện đại vừa muốn một trinh nữ , lại muốn một người đàn bà sành sỏi biết chiều chuộng , không phải nàng chính là tốt nhất sao ? Không cần phải e thẹn mới là hay , trước mặt mọi người phải vừa ngoan vừa hiền , trước mặt chồng thì phải vút hết , thậm chí còn phải hơn cả một con điểm chính hiệu . Tại sao bọn đàn ông phải lên lút tìm vui bên ngoài , ngại tiền dư không có chỗ xài hay sợ chuyện lộ ra mặt họ không có ai cười , họ chính là muốn có người chiều chuộng mình chứ không phải cứ nằm ngay đơ đợi họ chiều chuộng . Cho nên kinh nghiệm của nàng phải dứt kết từ từ , hiện nay lại có một người cho nàng thử nghiệm mà vật thí nghiệm lại vượt cả tiêu chuẩn như vậy a .

" Có rất nhiều cách khiến người ra nha , còn ta đương nhiên người không được chạm vào rồi "

Hiên Viên Hạo còn đang muốn cười lạnh vì ý tưởng ngu ngốc của nữ nhân này , đã vậy nàng xem hấn là gì , là người lên lút cùng nàng sau lưng nam nhân khác ? Lại còn không được chạm vào nàng , vậy thì không chạm , hấn cũng không ngại hưởng thụ . Nghĩ vậy , Hiên Viên Hạo nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé của Lan Chi nâng lên , nhìn thẳng vào cặp mắt vừa to vừa tròn .

" Vậy cởi áo cho ta đi "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 5_C

" Cởi áo? ... Ở đây ? ... Bây giờ ? ... " . Khóe môi Lan Chi lấp ló , nàng có nên rút lại lời nói không a , suy đi tính lại sao khi không lại cho tên này được hưởng lợi như vậy chứ ?

" Cởi áo ! Ở đây ! Bây giờ ! " . Hiên Viên Hạo lặp lại y như lời Lan Chi , chỉ khác là hấn không phải mang ý hỏi , hấn là trả lời khẳng định với nàng , phải , hấn muốn ở đây , ngay bây giờ .

Lúc này hỏi hận liệu có muộn rồi không ? Nàng là một nữ nhân hiện đại , chuyện này ... chuyện này ... tiền sư chứ chuyện này cũng rất là quan trọng mà , hiện đại hay cổ đại thì khác gì nhau . " Người sẽ không chạm vào ta ? "

" Phải ! "

" Vậy ... vậy ... vậy người đi tắm đi , đừng tưởng ta không biết mấy hôm nay người đã tắm đâu "

Vàng trán Hiên Viên Hạo như có hàng trăm con quạ đang bay qua , hắn không tắm khi nào ? Đều là lúc nàng ngủ mới bỏ đi tắm đấy . " Người không phải là sợ rồi chứ ? Nếu sợ thì cứ nói ra , ta cũng không ép buộc , đến lúc đó không dám lại khóc lóc ỉ ôi , ta không muốn mang tiếng chút nào "

" Đương nhiên là dám rồi , chỉ sợ công tử đây nhện không nổi mà thôi "

" Vậy sao ? " . Hiên Viên Hạo chỉ nhếch môi khinh thường , sao đó hắn vòng tay ôm lấy nàng , được , hắn là muốn xem khi hắn tắm xong rồi nàng còn lấy lý do gì khác .

Hiên Viên Hạo đặt Lan Chi ngồi trên nền cỏ xanh mượt sau đó ngay trước mặt nàng cỡi đi nam trang bên ngoài , từng lớp rồi từng lớp , đến khi tiết khó cuối cùng bảo vệ lấy nhục bồng cũng được ném xuống đất để lộ ra một khúc côn băng thật vừa to vừa dài , mới cúi xuống nhìn nàng cười một cái .

" Cười cái gì chứ , ta còn chưa làm gì em trai người đã thẳng đứng như vậy , còn không phải háo sắc "

" Ta là một nam nhân bình thường , nghe có người tự dưng hiến thỏa mãn làm sao không có phản ứng đây ? " ... " Hy vọng ta tắm xong , người đừng bỏ chạy đó " . Nói xong Hiên Viên Hạo xoay người bước xuống làn nước mát lạnh , trời lúc này đã ngã về chiều , không khí vô cùng mát mẻ .

Nhưng cả gương mặt Lan Chi đều nóng bừng , nàng đưa tay không ngừng vò lấy mái tóc dài , hồi hận ... hồi hận thật rồi ... Nhưng bây giờ bỏ chạy cũng không được , nàng dường như đã quen lệ thuộc vào hắn , bây giờ bỏ chạy , không lẽ tiếp tục làm người rùng sao ? Chết thì chết , cùng lắm thì coi như ăn đậu hũ của hắn đi . Trong đầu cố suy nghĩ lại những gì trong trí nhớ , xem nào , đầu tiên là vuốt ve , vuốt ve xong thì hôn ... những nơi nhạy cảm của bọn đàn ông chính là cổ , tai , cánh tay , lưng , eo , em trai ... Thế thì có khác gì là hôn hết đâu ? A aaaa bọn tác giả viết truyện thật ác nha , mỗi người tả một chỗ như vậy là sao .

Nhìn dáng vẻ của người trên bờ khiến Hiên Viên Hạo không nhịn được cười , nàng càng như vậy hắn càng muốn trêu chọc nàng . " Người không phải là sợ đến chạy không nổi chứ , ta sắp tắm xong rồi đó "

Câu nói của Hiên Viên Hạo hoàn toàn kích thích sự ngạo mạn trong lòng Lan Chi , cái gì mà sợ , nàng mà sợ hắn , nàng sẽ cho hắn biết thế nào là rung rẩy , thế nào là nổi cả da gà da vịt . Nhân lúc Hiên Viên Hạo không để ý , Lan Chi cỡi đi chiếc áo lông trên người ra khoát vội chiếc áo của hắn vào , sau đó bước xuống nước , muốn kích thích , thì lúc tắm chẳng phải là nhất rồi sao , nàng đương nhiên phải dùng áo của hắn nhúng ướt rồi , không lẽ lại để áo của nàng sao (Nhưng đây mới là điểm chết người , áo của Hiên Viên Hạo vừa trắng vừa mỏng , khô thì không nói gì , nhưng ướt thì ... ai , hấp dẫn lắm nha)

Hiên Viên Hạo bị một màn này làm cho hóa đá , nàng ta đúng là dám làm thật , nhìn người đang vênh váo rẽ nước bước đến bên cạnh , hắn có cảm giác ... muốn bỏ chạy . Nhưng lưng vừa xoay đã bị ôm chặt .

" Cục cưng à , muốn đi hả ? " . Cả người Lan Chi đều nhào lên khỏi mặt nước ôm lấy tấm lưng vừa rộng vừa chắc của Hiên Viên Hạo , hai bàn tay nàng vô tình hay cố ý thì không rõ nhưng rõ ràng là đặt lên hai bên ngực hắn .

" Có nhiều chuyện , không có hồi hận được ! " . Hiên Viên Hạo động cũng không dám động chỉ biết như một khúc gỗ để nàng vừa sờ vừa vuốt lên ngực hắn .

Lan Chi không buồn trả lời câu nói lấp lửng của Hiên Viên Hạo , miệng nàng đang bận rộn hôn lên phía sau gáy hắn , càng hôn lại càng không muốn dừng lại , nàng nghĩ mình có lẽ sẽ rung nhưng tại sao trong lòng nàng lại có một cảm giác kỳ lạ , nàng thật sự muốn khiến hắn phấn khích , tay nàng đặt trên ngực hắn , cảm nhận nhịp tim hắn đang đập nhanh vì nàng , lồng ngực vì sự trêu ghẹo của nàng mà nhấp nhô lên xuống không ngừng , không hiểu sao nàng lại cảm thấy vui vì điều này .

Tay nàng dâng lên vuốt ve lên chiếc cổ hắn , ép hắn quay đầu , bờ môi căng mọng của nàng vờn quanh cổ hắn , hôn lên hai cánh môi lạnh băng , hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau sau đó thăm dò khắp nơi trong miệng đối phương .

Ánh mắt Hiên Viên Hạo nhìn chăm chăm vào đôi mắt khê mờ của nàng , thuận thế xoay một cái đã khiến hai người đối diện nhau . Nước hồ chỉ cao chưa đến ngực hắn nhưng lại lấp ló che đi hết ngực nàng , Lan Chi vòng hai cánh tay lên vai hắn , lấy thế chồm hết cả thân người lên trên , hai chân quấn chặt lấy hông hắn , há hê nhìn hắn từ trên cao , sau đó nàng cúi đầu ngậm lấy tai hắn , chiếc lưỡi ấm nóng thăm dò vành tai hắn , khiến hắn rung lên từng hồi , đầu không ngừng chuyển động vừa muốn tránh lại vừa muốn được nhiều hơn .

Lan Chi thả ra hai chân đang ôm lấy hông Hiên Viên Hạo , thân mình từ từ trượt xuống nước , chân vừa đặt xuống lớp cát dưới lòng hồ , môi nàng đã hôn lên ngực hắn , không mềm mại , ngực hắn săn chắc , hai hạt đậu lại nhỏ xíu , không giống như ngực nàng vừa mềm vừa mịn , hôn không thấy thích chút nào nhưng cảm giác cả người hắn căng cứng , tay đặt lên lưng nàng cũng thêm siết chặt thì nàng lại muốn hôn càng nhiều hơn , lưỡi nàng đưa đẩy lấy hạt đậu nhỏ trên ngực hắn , khiến hắn thở càng thêm gấp .

" Đủ rồi , Lan Chi , đủ rồi , ... ha...aa... ân... "

" Đủ ? Hạo , tay người ôm chặt như vậy ... "

Lan Chi làm ra vẻ mặt như ta đây đã chiến thắng nhìn Hiên Viên Hạo , nàng thích khiến hắn khó xử như vậy , thích hắn nhìn nàng như vậy . Hai tay nàng lại vòng qua vai hắn , chân ôm chặt lấy hông hắn . " Hạo , bồng ta lên bờ "

Hiên Viên Hạo chỉ biết hoàn toàn nghe theo , chân hần khó khăn bước từng bước lên bờ , không phải vì bông nằng như vậy khó đi mà là vì nằng đang liếm lấy cổ hần , trêu đùa trái cổ đang lên xuống của hần

" Hạo ! Thích như vậy không ? "

" Thích , Lan Chi , ta rất thích "

" Còn có thể thích hơn thế nữa "

Nằng bắt Hiên Viên Hạo vừa bước dưới nước lên đứng thẳng đón gió nhưng từng cơn gió tấp lên người hần lúc này ngược lại không khiến hần lạnh mà chỉ khiến hần bớt nóng . Nhìn xuống dưới , chỉ thấy mái đầu đang nhấp nhô của ai đó đang nhìn thẳng nhục bông giương cao của hần .

Yên Chi quỳ gối giữa hai chân Hiên Viên Hạo , cô hít một hơi thật sâu ,sau đó từ từ đưa lưỡi liếm lên hai quả trứng nhỏ bên dưới nhục bông , khiến lớp da nơi đó săn lại , sau đó là sờn sùi một cách kỳ cục .

" A aa... ân....nn..â "

Hiên Viên Hạo đặt một tay lên vai nằng , một tay còn lại giữ lấy cầm nằng .

" Đủ rồi , Lan Chi , thật sự là đủ rồi , dừng lại "

Nhưng ai đó cố tình phớt lờ đi , nằng thích hần như vậy nha , mắt Lan Chi càng thêm tỏa sáng , tay nằng cầm lấy nhục bông Hiên Viên Hạo , kéo nó xuống ngang miệng mình , đầu lưỡi liếm lên phía trên đỉnh nậm , đảo một vòng lại một vòng , cảm nhận thấy một thứ nước mặn mặn chảy ra mới ngừng đầu lên nhìn mặt hần , chỉ thấy hần hai mắt lúc này đã nhắm chặt , không còn biết gì .

Miệng nằng há to , cố gắng ngậm lấy hết nhục bông nhưng chỉ được một nửa , đành vậy , được bao nhiêu thì chấp nhận thôi a , ai bảo hần to như vậy , đầu nằng không ngừng vận động , mót ra ngậm vào nhục bông thô to , càng ngày càng thêm nhanh , hai bàn tay nằng đặt lên mông Hiên Viên Hạo , ngón tay thỉnh thoảng men theo khe mông mà vuốt ve khiến hần càng thêm rên rì .

" Lan Chi ! được rồi ! "

" Nhưng người chưa ra ! "

Hiên Viên Hạo hít một hơi thật sâu , nhìn xuống lớp áo dính chặt trên người nằng , lộ ra một cặp ngực vừa to vừa tròn , ở giữa còn được nhấn mạnh bởi hai chấm tròn thì nuốt xuống một ngụm nước bọt .

" Nằng muốn ta ra thật sao ? "

" Đương nhiên rồi , Hạo , ta đã nói thì sẽ làm "

" Nhưng ta lại là người nói mà không làm được "

Lan Chi chưa kịp tiếp thu hết câu nói của hần , đã thấy hần nắm lấy lớp áo trên người càng kéo xuống , để lộ ra hết cơ thể với những đường cong của nữ nhân hiện ra , lúc này mới tiếp thu có phải là muộn rồi không ?

Hiên Viên Hạo bế lấy nằng đặt lên đồng quần áo ngổn ngang trên đất , sau đó hần vùi đầu ngậm lấy nhũ hoa của nằng , điên cuồng mót lấy , mặc cho tay nằng đang đánh lên ngực hần .

" Hạo ! Người đã nói sẽ không chạm vào ta "

" Lời nói của nam nhân ! Tuyệt đối không thể tin "

Nói xong Hiên Viên Hạo tiếp tục cúi xuống hôn lên thân thể ướt lạnh của người dưới thân , lưỡi hần tìm tòi , khám phá khắp nơi trên cơ thể nằng , khiến Lan Chi không ngừng thờ gấp ,tay đánh lên người hần ngày một yếu dần .

" Hạo ! Không được , ngừng lại đi , ta xin người "

Hiên Viên Hạo hôn lên cánh môi đang rung rẩy , sau đó ôn nhu nhìn nằng , hần có lẽ nghĩ nằng lo sợ chuyện này bị nam nhân kia biết được , có lẽ chỉ như vậy .

" Lan Chi ! Tất cả mọi chuyện đều có ta , cho dù xảy ra chuyện gì , ta cũng sẽ che chở cho nằng "

" Không được , thật không được "

Mặc kệ những lời chối từ những câu nói van xin hòa lẫn trong tiếng rên rì , Hiên Viên Hạo vẫn dang ra hai chân nằng , cầm lấy vật nam tính mà đâm sâu vào tiểu huyết , đến khi nhục bông hoàn toàn chôn sâu vào bên trong .

" Á.....aaa...A.....Á aaaa.... "

Cả người Lan Chi co lại, nước mắt nàng tràn ra khỏi khóe mắt nhìn Hiên Viên Hạo, hắn cũng đang nhìn nàng, hắn cúi đầu hôn lên trán nàng, an ủi nàng, sau đó đầu hắn vùi sâu vào cổ nàng, hai tay gì chặt lấy vai nàng, ra sức rút ra đâm vào nhục bông thô to, khiến tiểu huyết ma sát không ngừng với côn thịt, hai tay nàng cũng ôm chặt lấy lưng hắn, gì chặt hắn vào mình, hai người giữ nguyên tư thế như vậy, ôm chặt lấy nhau chỉ còn khe hở bên dưới thỉnh thoảng tách ra khi Hiên Viên Hạo rút ra nhục bông nhưng lại nhanh chóng khít chặt, mồ hôi hắn rơi trên người nàng hòa lẫn với những giọt mồ hôi đọng trên đó của nàng.

Trải qua một lúc Hiên Viên Hạo đột nhiên gia tăng tốc độ thân dưới, sau đó hắn thêm gì chặt nàng vào người mình, gầm lên một tiếng, nhục bông chen sâu vào trong tiểu huyết phóng thích ra tất cả vào bên trong. Nhìn nàng suy yếu nằm dưới thân mình, hai mắt vô hồn, hắn thật có nhiều xót xa, chuyện hôm nay hắn tuyệt đối sẽ bảo vệ nàng, cho dù nam nhân kia có như thế nào, cho dù nàng có cần hắn hay không cần hắn nữa, hắn cũng không hối hận chuyện đã làm ngày hôm nay. Nhưng khi bế nàng lên khỏi đồng quần áo hỗn độn, hắn mới cảm thấy hối hận vô cùng, trên nền áo màu trắng đọng lại một chất màu trắng sền sệt hòa với màu đỏ vô cùng chói mắt.

" Xin lỗi ! Ta không biết, nàng chưa từng ... ! "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 5_D

Thấy người trong lòng vẫn im thin thít, không một chút phản ứng, Hiên Viên Hạo càng thêm bất an, hắn ôm lấy Lan Chi về lại trong hang nhỏ, bây giờ thì chỉ dám ngồi ôm không dám nhúc nhích, nếu bây giờ một cử động nào của hắn khiến nàng chán ghét cũng không thể được nhưng hắn không biết thì ra người hắn lo sợ đã ngủ trong lòng hắn ngon lành.

Mãi đến khi qua bữa tối một lúc, người trong lòng hắn mới cựa mình tỉnh lại vì đói. Nếu như lúc nàng ngủ hắn không dám nhúc nhích thì khi nàng thức hắn càng thêm bất động, nàng dùng gương mặt vẫn còn say ngủ nhìn hắn, không tức giận, không khóc cũng không điên cuồng đánh hắn, đây không giống biểu hiện của các cô nương bình thường chút nào ... Chính là chỗ không giống này mới đáng sợ, nàng đưa tay lên cổ hắn, kéo xuống hôn lên môi hắn ... ngọt ngào ... vui mừng ... nhưng vẫn đáng sợ ...

" Hạo ! Ngủ thật ngon ! "

" À..."

" Hà ? "

" Ta ... chuyện khi nãy ... ta ... "

" Hạo ! Ta không phải trẻ con ... những gì ta làm, đương nhiên đã biết kết quả sẽ xảy ra chuyện gì ". Lan Chi lười biếng vùi đầu vào lòng Hiên Viên Hạo khiến hắn không thể nhìn ra biểu hiện lúc này của nàng, thật ra cũng có một chút không vui vẻ. " Hạo ! Ta cảm thấy bản thân có chút thích người ... "

Hai mắt Hiên Viên Hạo mở to khiến đôi lông mày theo đó nhướng lên thật cao, không lẽ trời cao thương hắn vậy sao ? Đương nhiên là không ! Bởi vì khi hắn nói với nàng. " Lan Chi, khi nào ra khỏi đây ta sẽ lấy nàng "

" Là làm thế ? Hay làm thiệp ? "

" ... "

" Hạo ! Ở nơi của ta, nam nhân chỉ có thể lấy một nữ nhân cùng nhau sống đến già, người có thể làm được sao ? "

" Ta ... "

Lan Chi đưa vội ngón tay lên che lấy miệng Hiên Viên Hạo, ngăn hắn muốn nói điều gì đó.

" Hạo ! Không cần hứa những gì mình không thể làm được " ... " Người không biết đâu, bọn nam nhân ở nơi của ta, bọn họ từ nhỏ đã được dạy bảo phải chân thật trong tình cảm, chung thủy trong tình yêu nhưng những người làm được như vậy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, còn lại ... chính là luật pháp và xã hội bắt họ phải sống như vậy, họ về nhà, nhìn thể tử chán đến tận cổ nhưng không dám ý kiến gì, có quá nhiều ràng buộc bắt họ không thể cứ muốn làm gì thì làm. Còn nam nhân các người ở đây, xã hội ủng hộ việc các người lập thể chọn thiệp, hoàng đế còn có tận hậu cung 3000, 3000 người, thậm chí có lẽ ông ta cũng không nhớ được mặt người đã ở bên cạnh mình đêm qua. Thật ra bọn nam nhân ở chỗ ai ta cũng ngưỡng mộ các người, ai cũng muốn được quay về đây sống đây "

" Đương kim thiên tử hiện nay hậu cung không có một ai cả "

" Vậy có lẽ hắn là đoạn tụ cũng nên ". Lan Chi bật khỏi lòng Hiên Viên Hạo nhìn hắn một cách kinh ngạc, nàng chưa nghe qua hoàng đế nào mà từ bỏ

quyền lợi lớn nhất của mình bao giờ .

" Không phải ! "

" Ta không tin đâu ! "

" Nhưng nàng phải tin ta , Hiên Viên Hạo ta , sẽ chỉ có một mình nàng "

" Hạo ! Ta đã nói , đừng hứa những gì mình không làm được , hiện tại có lẽ như vậy nhưng sau này , sẽ không như vậy nữa "

" Ta không phải loại người dễ thay đổi như vậy ! "

Lan Chi cúi đầu cười trộm một cái sau đó lại vui vào lòng hân cộ nhẹ . " Vậy công tử cho hỏi lúc mới gặp , công tử đối xử với ta ra sao a ? ... Còn không phải một trời một vực sao ? Nếu ta vẫn là một người rừng đơ bản , còn có thể dựa vào lòng công tử , ôm công tử như vậy ? Được ư ? "

Hiên Viên Hạo cảm thấy ghen hòng , sự thật quả đúng là như vậy nhưng hiện tại hân thích nàng , đây cũng là sự thật .

" Vậy nàng muốn như thế nào ? "

" Ta muốn tìm lại muối muối , ta muốn quay về , Hạo ! Người giúp ta được không ? "

" Nàng đã trở thành nữ nhân của ta "

" Nam nhân ở chỗ ta không phải ai cũng dễ dặt chuyện này , tuy là gần hết nhưng cũng phải lột lại vài người chứ , ta tin sẽ tìm được hân " . Lan Chi càng nói càng hào hứng , không để ý bàn tay ai đó đang siết lại bên hông nàng thật chặt , hân cả gân xanh . " Hạo ! Chúng ta cứ như thế này , không danh không phận sẽ không chán nhau , cho dù có chán ... "

" Sẽ không chán ! " .

Hiên Viên Hạo kiềm chế tức giận trong lòng , nhanh chóng tìm thấy cánh môi vừa nói những điều khiến hân buồn bực ra tàn sát , sự tàn sát tiến hành suốt đêm hôm đó , lưu lại trên người Lan Chi những vết đỏ ửng khắp người , cổ họng lại còn đau vì kêu nữa chứ .

... ..

Một đêm của bốn ngày sau đó , sau khi công cuộc tàn sát mới vừa kết thúc , Hiên Viên Hạo hài lòng ôm lấy Lan Chi đã hoàn toàn một mình vào lòng nhưng giấc ngủ còn chưa đến , một luồng khí tức mang theo nội lực đã tiến tới . Hân chỉ có thể mặc lấy quần áo rồi ra ngoài .

Cách một khoảng không xa là bốn người nam nhân , vẻ mặt ai cũng lạnh lùng nhưng vô cùng tôn kính đối với Hiên Viên Hạo , khi hân vừa xuất hiện , bốn người lập tức quỳ xuống hành lễ .

" Vương gia ! Hoàng thượng muốn người lập tức quay về "

Hiên Viên Hạo nhìn về phía hang động , đôi lông mày nhíu lại thật chặt , quay về , nếu nàng biết thân phận của hân , còn không sống chết bắt hân tìm muối muối dù nàng sao ?

Tìm sao ? Còn lâu hân mới tìm ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 5_E

Tối nay là trên giường ? Trên bàn ? Hay trong thùng tắm ? À ! Ta có thể nhân lúc đêm khuya ... trong vườn cũng được . Vừa nghĩ đến tối nay ở bên cạnh Lan Chi , Hiên Viên Hạo đã không kiềm chế được mà vừa chống tay vừa cười đến rạo rờ .

" Người đâu ! Mau truyền thái y cho vương gia " . Người này giờ ngồi yên bên cạnh nhìn đệ đệ như vậy cũng không khỏi lấy làm hoảng sợ . Hoàng đệ của hân có bao giờ bất bình thường như vậy ?

" Hoàng huynh , huynh lo phê duyệt tấu chương của huynh đi , đừng để ý đến đệ "

Hoàng đế , Hiên Viên Tuyệt lại trợn mắt một cái sau đó nhìn cũng không muốn mình nữa , tiếp tục nhìn đồng tấu chương trên bàn .

" Nữ nhân đó rất thú vị sao ? "

Không hỏi thì thôi , hỏi xong hấn càng thêm hối hận , hoàng đệ của hấn lại cười đến rạn rờ hơn , thái y , hấn cần thái y .

Không thể trách được Hiên Viên Hạo , hấn là không nghĩ đến nàng lại đáng yêu như vậy ? Hấn nói gì cũng tin , thậm chí chuyện vớ vẩn đến mức một toán người khi không xuất hiện mời hấn cùng nàng về ăn không ở không còn phục vụ chu đáo mà nàng cũng không hề thắc mắc , chỉ biết đi theo hấn , hỏi như vậy sao không yêu được chứ . (Ca oi , ca lậm quá rồi , đó gọi là giả mù sa mưa , nàng ấy thấy có hơi nên không từ chối thôi , haizzz , đúng là yêu thì mù mờ mà)

" Nàng không chỉ đơn giản là thú vị , hoàng huynh , đệ yêu nàng "

" Vậy thì cũng nên cho nàng ta một danh phận "

Nói đến danh phận , Hiên Viên Hạo chỉ biết lắc đầu , hấn khi nào đã không muốn cho nàng , chỉ là nàng không muốn nhận .

" Nàng ấy không muốn làm nương tử của đệ , chỉ muốn ở chung với đệ thôi "

" Một nữ nhân hiếm thấy ! " ... " Hay do nàng không biết đệ là ai ? ... Hạo , chuyện đệ dẫn theo một nữ nhân quay về , lại truyền khắp trong phủ bất ai cũng phải ngó lơ , thậm chí thân phận vương gia cũng không dám nhắc tới là ý gì ? "

Nét vui vẻ trong mắt Hiên Viên Hạo bỗng nhiên trở nên mù mịt , hấn che giấu hoàn toàn là có lý do , hấn không muốn nàng rời khỏi hấn , hấn muốn giữ nàng bên cạnh là có gì sai ?

Hiên Viên Tuyệt tự thấy mình đã không cần nói thêm , chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở vài câu .

" Hạo , thời gian đến rồi không phải là nên quay về rồi sao ? Ngày nào cũng lừa gạt người mình yêu , cũng không hấn là tốt "

Phải thời gian hấn nên quay về , từ khi quay về , hấn luôn phải tìm một nơi để đi từ sáng , chỉ đến khi gần tối mới quay về , là do hấn đã hứa sẽ giúp nàng tìm muối muối , chỉ là muối muối của nàng ...

... ..

" Hạo , ngươi có thể cho ta ăn hay không ? " . Lan Chi tức giận nhìn vệt nước canh đổ đầy trên bàn , rồi lại nhìn người đang ngậm lấy ngực mình . Tư thế hai người lúc này chính là nàng ngồi lên người hấn , hai chân ôm vòng lấy eo hấn , cố gắng gấp lấy thức ăn phía sau lưng hấn , còn hấn cố gắng ăn hai cái bánh bao trước ngực nàng . Hay thật , hấn thì ăn ngon miệng luôn , chỉ có nàng ăn không được gì , đến mức canh cũng không xong .

" Nàng cứ ăn , ta cũng đâu có không cho nàng ăn " . Hiên Viên Hạo vui cả gương mặt vào khe sâu trước ngực nàng , hai tay hấn nâng lên bầu ngực trắng nõn nà không ngừng chà sát hai bên má mình .

" Như vậy có thể ăn sao ? " . Lan Chi tức giận , cắn lên vai Hiên Viên Hạo , người không cho ta ăn thức ăn , ta sẽ ăn người .

" Ăn ta ? Ở đây hơi bất tiện ... trên giường tiện hơn " . Nói xong , không đợi người đối diện trả lời , hấn đã bế nàng lên đi nhanh về phía giường , chưa kịp đặt nàng xuống đã lo cắn đôi môi anh đào pha với chút nước canh , lưỡi hấn không ngừng treu đùa muốn nàng đáp trả . Hấn cứ bông nàng như vậy hôn khắp mặt nàng , cổ nàng , một tay hấn ôm lấy eo nàng , một tay cầm lấy nhục bông chà sát lên hoa viên tư mật đã sớm ướt đầm của nàng khiến chất dịch truyền qua thấm ướt cả nhục bông đang thô to .

" Hạo! Còn chưa lên giường " . Lan Chi không ngừng đưa thân người , để hai bầu ngực chèn ép lên phần ngực rắn chắc của hấn .

" Hôm nay ! Đồi tư thế vậy "

" Tư thế ? Tư thế gì ? "

Hiên Viên Hạo cười gian tà , hai bàn tay nắm chặt lấy cặp mông vừa tròn vừa mịn , ép sát vào người hấn , khiến nơi tư mật bị nhục bông cắm vào thật sâu .

" A ! Hạo , người ...a ... ân aa...â... "

Còn chưa kịp than trách hết câu , Lan Chi đã bị nhịp độ của ai đó khiến cho nói không nên lời , hai tay nàng ôm chặt lấy vai hấn , còn hai chân ôm chặt lấy hông hấn , cả thân người đều áp sát vào người hấn , nơi tư mật của nàng bị nhục bông va chạm đến mất đi lý trí , ngay cả té cũng không sợ .

" Thích không ? Lan Chi nàng thích không ? "

Vừa hỏi Hiên Viên Hạo vừa luận động nhanh hơn , tay đỡ lấy mông nàng càng thêm nhấp nhô lên xuống .

" Thích ! ... Thích đến sắp mệt chết rồi ... a.....aa...ân..."

Một lúc sau Lan Chi mệt mỏi như người vô lực dựa sát vào người Hiên Viên Hạo , khiến hấn càng thêm có ý cười ngạo nghễ , chỉ mới như vậy đã chịu không được sao ? Hấn không cho nàng dựa mà để lưng nàng dựa sát vào tường , nhìn hai bầu ngực vì động tác của hấn lên xuống càng khiến hấn thêm phần mãnh liệt , nhục bông đâm vào mỗi lần lại thêm sâu hơn , mạnh hơn . Mỗi một lúc sau hấn mới chịu ôm chặt nàng , phóng thích hết tất cả vào bên

trong hoa nguyệt , nhìn nàng suy yếu chỉ khiến hân hải lòng , nhục bỗng dù đã phóng thích hết nhưng vẫn đứng đưa ra vào không muốn buông tha .

Sau đó hân và nàng cùng ngã xuống giường ...

" Lan Chi , chúng ta dùng cơm đi "

" Không ăn , không muốn ăn nữa , ta mệt lắm rồi.. "

" Ta đút nàng..."

Hiên Viên Hạo lúc này dù cũng đang mệt lã vẫn ngồi dậy , tiến về phía bàn , vừa cầm lấy chén canh đã nghe thấy tiếng hỏi của nàng một cách vô lực .

" Hạo ! Thật không biết muối muối ta như thế nào , ta thật sự rất nhớ nó "

"..."

" Hạo ! Muối muối ta rất tài giỏi nhưng nơi đây , càng tài giỏi chỉ càng hại nó , ta thật sự rất sợ "

Hiên Viên Hạo cầm lấy chén canh , múc một muỗng đưa đến bên miệng nàng , hân không nói gì , chỉ cười một cách ôn nhu nghe nàng nói ...

... ..

Vài ngày sau ,Lan Chi đang nằm trên giường một cách buồn chán, bỗng nhiên cửa phòng bị bật mở , tiếp theo đó là hai người tướng như hộ pháp tiến đến giữ chặt lấy nàng .

" Hừ , ăn mặc như vậy , thật vô si , người dụ dỗ Hạo ca của ta như thế này sao ? "

Nữ tử một thân xiêm y lộng lẫy , vừa bước vào đã không cho ai chút mặt mũi , nhìn thấy Lan Chi trên người chỉ mặc một lớp lụa mỏng , theo kiểu áo choàng tắm của hiện đại nhưng mỏng như cánh ve , nhũ hoa đều như ẩn như hiện lộ ra ngoài , bộ đồ này là Hiên Viên Hạo y như chiếc áo cũ của nàng mà cho người làm , chỉ là mỏng hơn rất nhiều .

Đúng lúc này thì nam chính lại đang ở trong cung , còn bận giả vờ tìm người mới đau chứ ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 5_F

" Hoàng thượng , tổng quản trong phủ vương gia báo rằng Lan Chi cô nương đã bị người của thái hậu dẫn đi rồi "

Nghe được tin tức không mấy hài lòng như vậy , tâm trạng đang phơi phới của Hiên Viên Hạo lập tức chùng xuống , lão thái bà chết tiết lại muốn làm cái trò gì đây ? Nhưng nghĩ tới hoàng huynh của hân vẫn đang bên cạnh nên lời trong lòng chỉ có thể nghĩ không thể nói ra , chỉ là nét mặt thì tức giận đến cực hạn .

Hiên Viên Hạo lập tức đứng dậy mạnh đến mức chiếc ghế phía sau bị đẩy ra xa , hân không nói gì , chỉ nhìn chăm chăm vào long nhan phía trên .

Hiên Viên Tuyệt nét mặt cũng không khá hơn gì mấy , đầu lông mày đều đang nhíu lại thật chặt , chuyện đã đến hôm nay mà mẫu hậu vẫn nhất quyết không muốn buông tay , không lẽ bà thật muốn tuyệt hết đường sống của những người bên cạnh hân sao ?

" Chúng ta cùng đi gặp thái hậu ! "

... ..

" Cô cô , người xem ả ta ngay cả quý với người cũng không quý , thật không biết sống chết thế nào "

Nữ tử một thân phục sức lộng lẫy nhìn thôi cũng thấy có đôi nét giống với vị thái hậu đang ngồi trên cao , nàng đưa hai tay níu chặt lấy tay áo thái hậu , ánh mắt vừa tức vừa giận nhìn Lan Chi đang đứng bên dưới .

Thái hậu khẽ vỗ lên lòng bàn tay nàng , gương mặt từ ái nhưng chỉ có trong lòng bà hiểu rõ , cháu gái của bà , gả cho ai thì không biết , chỉ là Hiên Viên Hạo thì chắc chắn không được , cái mà bà muốn nhất lúc này ... chính là mạng của hân .

" Mẫn Mẫn ngoan , cô cô sẽ làm chủ cho con ! "

Nhìn một màn như vậy Lan Chi thật một chút cảm xúc cũng không có , trong lòng chỉ xoay đi quẩn lại năm chữ _ Hiên Viên Hạo chết tiết ...

Mà cũng hay thật , tâm niệm hán như vậy là thấy hán ngay lập tức đứng bên cạnh rồi , hán cũng không buồn quỳ xuống mà chỉ nhìn nàng , nhìn nhìn cái gì , lão nương thân với người lắm sao . Cho nên mặc kệ ai nhìn nàng tha thiết nàng vẫn ngó lơ hán . Mặc kệ hán .

" Hiên Vương từ khi nào đã quên hết lễ nghi trong cung rồi vậy ? " . Thái hậu thu lại nét dịu dàng dành cho Thanh Mẫn mà thay vào đó là sự uy nghi và lạnh lùng tốt độ khi đối diện với Hiên Viên Hạo , vì sao a , vì trong hoàng thất cũng chỉ còn một mình hán là mối đe dọa đối với hoàng nhi của bà .

" Người của bốn vương , chuyện của bốn vương đã khi nào phiền đến thái hậu người coi quản vậy ? "

" Hoàng thượng , người nhìn xem hán như vậy , mà vẫn còn bao che hay sao ? "

Hoàng đế Hiên Viên Tuyền chỉ có thể cúi đầu cười trừ . " Thái hậu , quận chúa Thanh Mẫn đang đứng bên cạnh người cũng chưa hành lễ với nhi thần đây , xét ra tội nàng ta cũng không nhỏ "

Thanh Mẫn đang đứng phía trên nghe vậy cũng không lấy làm rung sợ , cô cô đều luôn che chở nàng , hoàng thượng thì đã thế nào , vẫn luôn phải kính trọng cô cô thôi , quả đúng như nàng nghĩ , thái hậu ngay lập tức nắm chặt lấy tay nàng nhìn Hiên Viên Tuyền tỏ vẻ tức giận , hoàng nhi của bà vẫn luôn làm trái ý bà .

" Hạo , đệ có thể đưa người đi rồi "

Nhìn thấy Hiên Viên Hạo không hề để mình vào mắt , trong lòng thái hậu vô cùng tức giận nhưng điều làm bà khó chịu nhất chính là hoàng nhi của bà lại phụ hết tâm ý của bà mà che chở cho hán .

" Mẫn Mẫn , con cũng lui xuống đi , chuyện hôm nay cũng không cần nói lại nữa "

" Cô cô... "

" Lui xuống đi ! "

Sau khi hạ lệnh cho tất cả mọi người lui xuống , trong phòng lớn uy nghi chỉ còn lại thanh âm tức giận chất vấn của Thái hậu .

" Hoàng đế nguoi hết lần này đến lần khác làm trái ý mẫu hậu là như thế nào ? "

" Mẫu hậu đã biết nhi thần chắc chắn bảo vệ đệ ấy , hà tất phải cố chấp như vậy ? "

" Ta cố chấp là muốn củng cố địa vị cho ai chứ ? Còn không phải hoàng đế nguoi sao ... Trong hoàng thất này cũng chỉ còn một mình hán là mối nguy hiểm của nguoi "

" Cũng chỉ một mình đệ ấy bảo vệ cho nhi thần "

" Thời khắc bây giờ như vậy nhưng sau này thì sao ? Lòng nguoi có thể tin được bao nhiêu , hà có gì phải cho nguoi khác có cơ hội hãm hại mình ... "

" Chính vì suy nghĩ đó của nguoi nên phụ hoàng vốn có bốn nhi tử , một nguoi chết trong tay nguoi , một nguoi chết trong tay nhi thần , bây giờ chỉ còn lại Hạo , nhi thần tuyệt đối không để huyết mạch hoàng thất mất đi "

" Huyết mạch của tiên đế vẫn còn có nguoi "

" Nhi thần sẽ tuyệt không chạm vào bất cứ nữ nhân nào "

" Hồ đồ ! Nữ nhân kia thì như thế nào ? Chỉ một mình nguoi sao , còn không phải đêm đêm quẩn quýt hầu hạ nguoi khác , thân thể dơ bẩn , không biết đã bao nhiêu nguoi nhìn thấy , bao nhiêu nguoi chạm qua ... "

" Mẫu hậu ! "

Hai tiếng mẫu hậu chính là âm thanh cuối cùng có thể nghe được , sau đó trong điện lại hoàn toàn im lặng , một lúc sau Hiên Viên Tuyền về mặt mang đầy trầm tư bước ra ngoài , trong mắt lấp lánh một tầng nước mỏng rất nhanh đã không còn nhìn thấy .

Khi hán vừa đi đến một đình nhỏ không xa đã trợn mắt nhìn thấy hoàng đế hán một bộ dáng thê thảm , hai lỗ tai bị nhéo đến đỏ ửng nhưng vẫn nhất quyết ôm chặt lấy nữ nhân hung dữ kia .

" Buông ra ! " . Lan Chi nắm lấy lỗ tai Hiên Viên Hạo kéo ra thật mạnh , không hề nương tay , vâng , thật không hề nương tay , vừa kéo vừa vắn .

" Không buông , Lan Chi , không có buông đâu mà "

" Á à , v.ư.ơ.n.g.g.i.a biểu ca , hay thật mà , nguoi gạt ta cũng ít quá ha "

" Ta không muốn như vậy mà ... "

" Buông raa.....aaaaa... "

" Lan Chi ngoan , theo ta về phủ "

" Ngoan cái gì mà ngoan , nguoi mau cút đi cho ta "

" Không mà..... "

Cái gì mà lãnh khốc , cái gì mà vô tình , đây có còn là hoàng đế của Hiến Viên Tuyết hần không ? Khó khăn lắm vị hoàng đế mới có thể dẹp đi hết nghi vấn mà bước về phía đó . Vừa nhìn thấy hần , Lan Chi đã không biết sống chết mà rống lên cầu cứu .

" Hoàng thượng mau cứu dân nữ aaaa "

" Ta... "

" Hoàng huynh , nàng muốn bỏ đệ ... "

Khoé môi Hiến Viên Tuyền co giật , có lẽ hần nên quay lưng bỏ đi từ lâu mới đúng a .

" Cái gì mà bỏ , ta sẽ tố cáo nguoi cường bức , giam người trái phép , à , còn lừa đảo nữa chứ ! "

" Ta không phải muốn như vậy mà ! "

" Không muốn nhưng có làm đúng không ? "

" Là do hoàn cảnh "

" Ta phi "

" Đủ rồiiiiiiiii ! "

Hiến Viên Tuyết ôm lấy trán sau đó ra hiệu cho Tần công công phía sau .

" Mau đưa vương gia đi gặp người đó "

" Hoàng huynh đệ không muốn gặp ai lúc này ..."

" Mau lôi hần đi ! "

" Hoàng Huynhhhhhhhhh "

Lan Chi muốn đi theo Hiến Viên Hạo nhưng rất nhanh có hai thị vệ chặn lại bước chân của nàng . Nàng cũng là có Hiến Viên Hạo mới dám manh động nha , không có hần , ở nơi này nàng cũng chỉ là một người ... một người không có cái gì hết a . Quay đầu nhìn lại hoàng thượng phía sau , hần cũng đang nhìn nàng , xem nào , có lẽ hần cũng không quá hung tợn , sẽ không lôi nàng đi chém đầu phải không ?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 5_G

Quả thật vị hoàng thượng này không hề có ý muốn chém nàng , cũng không làm gì khó dễ nàng nhưng câu nào hần hỏi cũng khiến nàng á khẩu , đại ca à , câu nào cũng thẳng thắn như vậy làm sao người ta có thể đỡ đây .

" Lan Chi cô nương , lợi dụng cũng thật thích "

" Hoàng thượng có chút hiểu lầm ? Dân nữ là bị người ta lợi dụng mới phải "

Hiến Viên Tuyết làm ra bộ dáng như đã thông suốt , một tay y chống cằm , một tay gõ nhẹ nhẹ lên bàn .

" Vậy sao ? Trẫm chưa nhìn thấy ai bị lợi dụng là có lời nhiều như vậy ? "

" Lời hay lỗ , suy ra cũng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được "

" Vậy trăm có thể nói cho người biết , mắt của trăm nhìn thấy , tâm của trăm cảm nhận được , hoàng đệ của trăm chính là bị người lợi dụng ... Vừa hao tài , vừa tổn của , lại vừa mất tâm ... "

"... Nhưng hấn lừa gạt , hấn che giấu là sự thật "

" Không lẽ Lan Chi cô nương thật sự bị gạt ? Thật sự cho rằng , hoàng đệ trăm một chút thân phận cũng không có ? "

Đương nhiên là không ? Nàng đâu có nguốc như vậy ? Thật sự cho rằng có người giàu lòng nhân ái đến mức đón hai người rừng về cung phụng , nàng thừa nhận , nàng là giả ngu .

" Nhưng hấn lừa gạt là thật mà , mỗi ngày ta đều mong mỏi hấn quay về , hấn là hy vọng duy nhất của ta , mọi niềm tin của ta đều đặt vào hấn ... Vậy mà hấn lại đùa giỡn với ta , thân phận của hấn như vậy ? Tìm người là khó khăn sao ? "

" Rất dễ " ... " Nhưng nhốt người lại , còn dễ hơn "

"..."

" Vậy mà đệ ấy lại chọn cách phiền phức như vậy , mỗi ngày từ sáng đều phải tìm một chỗ mà đi , vừa ngồi vừa đợi , canh đúng giờ lại quay về , lại nghĩ ra bao nhiêu cách để gạt người , đồ dành người ... Lan Chi cô nương , thật sự không hiểu ? " ... " Vậy nhìn người đang đi tới chắc hiểu chứ ? Thật ra đệ ấy đã tìm được lâu rồi , còn chăm sóc rất chu đáo ấy chứ "

Lan Chi xoay người lại nhìn theo ánh mắt của Hiên Viên Tuyết , chỉ thấy Hiên Viên Hạo một bộ mặt không chút cam lòng , còn có hơi bức tức , theo sau hấn , còn không phải là em gái nàng sao ? Yên Chi , Yên Chi , á á . Lan Chi vội vàng đứng dậy , chạy lướt qua Hiên Viên Hạo , hai tay nàng đang rộng ôm chặt lấy em gái , bảo bối , bảo bối a .

Hiên Viên Hạo lúc này mặt mũi như phủ thêm vài tầng mây đen , tại sao hoàng huynh lại tìm nàng ta chứ , Lan Chi sẽ bỏ hấn lại có phải hay không ? Nhìn hai người đang ôm chặt lấy nhau , trong lòng hấn dấy lên một cảm xúc ghen tỵ không thể chịu nổi . Chi là sau đó hấn cũng được người ôm chặt nên tâm trạng mới dịu đi một chút .

" Tại sao người không chịu nói với ta , Hiên Viên Hạo đáng ghét "

" Chị hai , hấn là ... " . Yên Chi bị bỏ qua một bên cũng lấy làm tò mò , hoàng đệ Hiên Viên Tuyết thì nàng không xa lạ , hấn là người tìm nàng về đây , còn cái người này là ai ?

" Hấn là đệ đệ của trăm , chính hấn tìm nàng về đây "

" Há? ... " . Nàng vừa định hỏi _ Không phải hoàng thượng ngài tìm sao ? Thì đã thấy ánh mắt mang theo uy hiếp lẫn nguy hiểm của hai nam nhân không ngừng phóng về phía mình , được , ai tìm cũng được , miễn sao nàng ăn ngon mặc đẹp lại còn tìm được chị hai là đủ , không sao , không sao , kẻ thức thời là trang tuần kiệt .

Nhìn vẻ ngơ ngác của Yên Chi , người đang vui vào lòng Hiên Viên Hạo cũng không nói gì , lại giả ngu , miễn sao tất cả nàng đều có được là đủ , em gái , chồng cung ... Còn quay về ... aizzz , lấy chồng rồi có cái chơi vui hơn game nhiều , lại không hư mắt , chuyện tốt nha .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 6_A

Là có dính đến anh Hiên Viên Tuyết của chương 5 nha ... Sơ Sơ chính là :

Tâm tâm niệm niệm một nam nhân suốt 4 năm , cho nên khi hấn đoạt đi trong sạch của nàng , nàng không tiếng oán than , ngoan ngoãn về làm trắc phi của hấn .

Nhưng đêm động phòng của nàng và hấn , lại là huynh trưởng của hấn thay hấn cùng nàng trải miên ...

Nàng ngu ngốc , cố gắng che giấu đi chuyện do chính hấn sắp đặt , hết lần này đến lần khác cam chịu hạ mình hầu hạ huynh trưởng của hấn , chỉ mong đổi lại sự im lặng cho một bí mật mà nàng nghĩ rằng hấn không biết ...

Vì tìm cho hấn một con đường sống , nàng bắt chấp cời đi y phục , quyến rũ ám vệ ...

Vì hấn ... Nàng vì hấn trong sạch mất đi , tôn nghiêm mất đi , tất cả đều mất đi , đổi lại chính là trong tim hấn chỉ tồn tại hình bóng của tỷ tỷ nàng .

Nhưng điều ông trời trở trêu nhất với nàng chính là thì ra người nàng nên tâm tâm niệm niệm suốt 4 năm vốn không nên là hấn .

Ân nhân của nàng , nam nhân cứu nàng , đến cuối cùng , nàng lại không thể đền đáp gì cho hấn ...

" Thái tử , cung yến đã sắp bắt đầu , chi bằng chúng ta quay lại ... "

Nam nhân mang theo cái nhếch môi khinh thường , hoàn toàn không có ý gì muốn đứng dậy , tay luồn vào trong y phục của nữ tử hết xoa bên trái lại dờ qua bên phải , ngón tay thỉnh thoảng kẹp lấy đỉnh nhũ hoa , miết thật mạnh , khiến nữ tử kêu lên từng tiếng kêu rên rĩ , lưng dựa càng thêm sát vào lòng ngực rắn chắc , không ngừng đưa thân mình . Đầu nàng cố gắng quay ra sau , tìm tòi bờ môi nam tử nhưng cổ thể nào cũng không chạm đến được .

Một tay nam tử vẫn bóp chặt lấy ngực nữ tử , một tay tháo ra thắt lưng nàng , lần mò vào bên trong tiết khó nhưng hai tay nữ tử lại giữ chặt lấy tay hấn , tỏ ý chống cự .

" Thái tử , ta... ta còn chưa làm lễ cập kê "

Hiên Viên Triệt thu lại hai tay mình , gương mặt không mang theo một chút biểu cảm , sau đó y phất tay , cổ ý không muốn lưu lại nữ nhân kia trong lòng .

" Vậy nàng nên quay về yến hội thì hơn , vị trí thái tử phi , ta tự sẽ tìm được người thích hợp "

Đột ngột nghe được lời này , Diệp Uyển Thanh cảm thấy bối rối vô cùng , nàng quả thật chưa đến tuổi cập kê nhưng cũng chỉ còn vài tháng nữa thôi , mặc dù nàng được xưng tụng là mỹ nhân chốn kinh thành nhưng vị trí thái tử phi có bao nhiêu sức quyến rũ , bao nhiêu hấp dẫn , bao nhiêu người thèm khát , nàng biết rõ . Hai tay nàng vòng qua cổ Hiên Viên Triệt , đưa bầu ngực vẫn còn chưa phát triển hết vào lòng hấn , giọng điệu ní non .

" Thái tử điện hạ , lại đi chấp tính trẻ con của Uyển Thanh như vậy sao ? "

" Đứng dậy đi , bôn thái tử cảm thấy rất mất hứng "

" Vậy để Uyển Thanh hầu hạ người " . Vừa nói Diệp Uyển Thanh vừa đưa tay cời đi y phục trên người , da thịt trắng nõn cứ như vậy dán sát lên người Hiên Viên Triệt . Tay nàng lần theo cổ áo hấn nhưng lại bị hấn giữ chặt , ánh mắt hấn nhìn nàng , có một chút đáng sợ , một chút uy hiếp . Hấn kéo nàng đứng dậy , sau đó moi ra từ trong quần nhục bông vừa thô vừa to , tay hấn bắt đầu cầm lấy nhục bông vuốt ve sau đó là nhìn nàng .

" Vậy phải xem tiểu thư của phủ đại học sĩ hầu hạ như thế nào ? "

Diệp Uyển Thanh cảm thấy vô cùng xấu hổ , tay nàng cũng học theo cầm lấy nhục bông mà vuốt ve nhưng chưa được vài lần đã bị Hiên Viên Triệt tỏ ý chán ghét , hấn ngồi xuống chiếc ghế dài , một chân buông xuống đất , một chân co lên đặt trên ghế . " Hầu hạ như vậy , muốn làm thiếp xem ra cũng là hơi khó khăn so với nàng rồi ... Cái ta muốn là ngâm nó "

Diệp Uyển Thanh trên mặt hiện rõ nét phân vân , chuyện này vượt quá khả năng của một tiểu thư khuê cát như nàng nhưng nam nhân này nàng muốn , vị trí thái tử phi nàng càng muốn . Nghĩ đến đây , nàng chỉ có thể vứt bỏ tôn nghiêm quý xuống giữa hai chân Hiên Viên Triệt , há miệng ngậm lấy nhục bông của hấn , cảm giác đầu tiên chính là vừa khó chịu vừa buồn nôn nhưng hấn dường như không biết điều này , tay hấn nắm lấy phía sau gáy nàng ép sát vào nhục bông , khiến nhục bông như muốn đâm xuyên qua cổ họng nàng . Vậy mà bất chấp về khó chịu trên mặt nàng , tay hấn cứ loạn động bắt nàng ngậm vào nhả ra nhục bông cho đến khi một dòng chất lỏng nóng ấm phun thẳng vào miệng nàng , tràn ra khỏi khóe môi rơi từng giọt lên cổ lên ngực nàng .

Vội lau đi vệt lỏng trên khóe môi , Diệp Uyển Thanh ngẩng mặt lên nhìn Hiên Viên Triệt , chỉ thấy hấn hai mắt khép hờ , tỏ vẻ hài lòng .

" Thái tử , ngài như vậy vừa lòng chứ "

" Không tệ ! "

Còn chưa cảm thấy nhẹ nhõm một chút , Diệp Uyển Thanh đã bị Hiên Viên Triệt lôi dậy , hấn ép nàng quay người dựa vào một cây cột trong đình .

" Thái tử , ngài ... á.....á..aa... "

Hạ thân bị xé rách đột ngột khiến Diệp Uyển Thanh đau đớn vô cùng , một tay Hiên Viên Triệt giữ lấy vai nàng , ép nàng khom người , một tay hấn nắm chặt lấy hông nàng để mặc cho hạ thân hấn phóng túng đưa đẩy ra vào tiểu huyết . Nhục bông cọ sát lấy hai bên vách thịt khiến nàng không tự chủ mà rên rĩ không ngừng .

" A... ân ... nhanh nữa lên ... aa...aaaa... "

Hiên Viên Triệt không hề đáp lại lời nàng nhưng động tác thì ngày càng nhanh hơn như muốn đẩy mạnh nàng vào cây cột , tay hấn thỉnh thoảng vỗ lên cặp mông trắng như tuyết khiến nó từ từ đỏ ửng .

Đôi lúc Diệp Uyển Thanh lại muốn thẳng người , muốn giương tay chạm đến hấn đều bị hấn giữ chặt lại , hấn muốn nàng khom người , hấn không cảm thấy muốn nàng ngang hàng với hấn , dù là ân ái , nàng cũng chỉ là thứ để hấn phát tiết . Còn vì sao chọn nàng ? Buồn cười , còn không phải vì nàng được hoàng đế hấn đề ý đến sao , nữ nhân ngu ngốc , chỉ nói cho nàng vị trí thái tử phi là tôn nghiêm , si diện đều vứt sau đầu , đợi đến khi hấn chán rồi ,

sẽ vứt bỏ nàng thôi , còn ai lượm lại thì cứ lượm .

Động tác Hiền Viên Triệt mỗi lúc một nhanh , sau đó hần rút nhanh nhục bỗng ra khỏi tiểu huyết , tất cả mầm móng ấm nóng đều được hần phóng thích xuống đất , hần không dại dột gì mà để một nữ nhân như vậy có cơ hội mang thai với hần .

" Quay về yến hội đi " . Vừa nói Hiền Viên Triệt vừa chỉnh lại y phục trên người mình , hần cũng không hề cời ra , chỉ cần chỉnh trang lại là xong không như Diệp Uyển Thanh , giờ phút này nàng mệt mỏi ra rồi , cả người trượt dài xuống đất , nếu không phải cây cột trước mặt tạo điểm tựa cho nàng , tin chắc nàng chỉ có thể nằm dài trên đất . Nhưng hai mắt nàng phải mở to khi nhìn thấy muội muội nàng bị ngất đi , còn nằm gọn trong lòng một tên thị vệ của Hiền Viên Triệt . Nàng vội lấy quần áo che lên người sau đó nhìn tên thị vệ tỏ vẻ chất vấn .

" Uyển Vy , tại sao ? "

Thị vệ nhìn cũng không nhìn nàng , chỉ cúi người với Hiền Viên Triệt , âm điệu chỉ để cho một mình hần nghe thấy .

" Lúc này nàng ta một mình xuất hiện ở đây , nô tài vì sợ ảnh hưởng đến thái tử nên tự ý đánh ngất nàng ta " .

Nhìn nữ hài trong lòng thị vệ thân tín , Hiền Viên Triệt đưa tay khẽ chạm vào làn da trên mặt nàng , không tệ , rất mịn . " Đem nàng về cung thái tử " .

Diệp Uyển Thanh nhìn theo hướng rời đi của thị vệ , không khỏi lo lắng . " Thái tử , muội muội của Uyển Thanh chỉ mới 12 ... "

" Mặc lại y phục rồi quay về yến hội đi , bản thái tử không muốn nói lại lần nữa " .

Diệp Uyển Thanh còn muốn nói thêm gì nữa nhưng Hiền Viên Triệt không hề có kiên nhẫn đợi nàng nói , hần xoay người , rất nhanh đã rời khỏi đình , chỉ để lại nàng quần áo không chỉnh tề , ngồi trên mặt đất ...

Bạn đang đọc truyện *Hờ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 6_B

" Tiểu nha đầu ... Còn không tỉnh dậy ta sẽ ăn sạch ngươi " .

Hiền Viên Triệt dùng tay điểm nhẹ lên hai búi tóc trên đầu tiểu cô nương , đẩy rồi lại đẩy . Khiến Diệp Uyển Vy từ trong cơn mơ màng càng thêm tức giận , nàng nhăn mặt tỏ ý khó chịu , càng lúc càng khó chịu , nàng rất mệt , nàng muốn nghỉ ngơi .

" Tránh raaaaaa.....aa... " .

" Hầu hạ bản thái tử cho tốt , vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần nàng " .

" Thái tử... Ta không thèm đâu ... " .

" Tại sao ? " . Hiền Viên Triệt càng thêm ra sức , ngón tay đẩy mạnh lên đầu Diệp Uyển Vy .

" Hần già lắm ... " .

Về mặt Hiền Viên Triệt hoá thành màu xám , gân xanh ẩn bên dưới lớp da bắt đầu trỗi dậy , già , hần chỉ mới 25 , cho dù quả thật lớn hơn nha đầu này gần gấp đôi ... nhưng vẫn rất phong lưu , vẫn rất anh tuấn ...

" Già ? Vậy phải xem tiểu nha đầu như ngươi chịu nổi ta hay không ? " . Luyện đồng ? Sở thích này hần không có , một tiểu nha đầu chưa có gì , chỗ nào cũng bằng phẳng có gì là hấp dẫn nhưng dám khiến hần tức giận thì hần phải khiến tiểu nha đầu này đau đớn . " Tỉnh dậy cho ta " .

Không phản ứng , được , vậy ngươi cứ nằm im mà đợi ta ra tay . Hiền Viên Triệt cời đi hết y phục trên người Diệp Uyển Vy , nhìn bộ ngực sữa đã có đôi nét nhấp nhô cùng túm lông màu đen nho nhỏ che lấy một phần tiểu huyết , không hiểu sao hần cảm thấy cả người đều dâng trào , không tệ , sắc vóc này tuyệt đối không tệ .

Hiền Viên Triệt đưa bàn tay đặt lên ngực , nhưng vẫn còn nhỏ lắm , xoa không đủ tay mấy .

" Nhột quá... " .

Diệp Uyển Vy đặt bàn tay nhỏ áp lên tay hần , tuy hai mắt vẫn nhắm nhưng cả gương mặt đều phỉếm hồng , khoé môi Hiền Viên Triệt nhếch lên một chút , sau đó hần cúi đầu xuống , ngậm chặt lấy ngực nhỏ , mút mạnh .

" Ânmm " .

Đau quá , nhưng lại thích , Diệp Uyển Vy không hiểu cảm giác này là khó chịu hay dễ chịu , chỉ biết là nàng thích như vậy , hai bàn tay nhỏ bé đặt lên lưng rồi lên cổ Hiên Viên Triệt , muốn giữ chặt hắn lại , khiến cho cử động của hắn càng thêm bất chấp , mỗi lần rút lấy càng thêm mạnh cho đến khi Diệp Uyển Vy vì đau mà tỉnh lại trong cơn mê .

" Người làm gì vậy ? Buông ra " . Tay nàng từ đang ôm lấy cổ hắn chuyển thành kéo ra , tên này muốn làm gì nàng đây chứ .

" Tiểu nha đầu , thay đổi cũng thật mau , mới vừa nãy còn ôm chặt lấy ta "

" Không muốn , mau buông ta ra " . Diệp Uyển Vy càng thêm giãy giụa , nhưng người đang đè lên người nàng , rõ ràng không có dấu hiệu muốn rời đi .

Cánh tay Hiên Viên Triệt đè lên ngang ngực nàng , tay còn lại nhanh chóng kéo ra hai chân nàng , hắn nhanh chóng đưa đầu lưỡi thăm dò đến nơi tư mật , hạt châu nhỏ , rồi lại hai phiến thịt hai bên , rồi ngày càng sâu hơn .

" Buông ra , ta không muốn , a...aa....an.... "

Hai chân Diệp Uyển Vy vẫn cố sức né tránh nhưng sức lực rõ ràng ngày càng yếu hơn , nàng thừa nhận , phản kháng chính là điều nàng phải làm nhưng bản năng ... nàng thật không phải muốn như vậy , cảm giác này thật sự rất kỳ lạ , một chút nhột , một chút khó chịu , một chút khiến người ta run rẩy , bất lực , miệng nàng vẫn thốt ra những câu phản kháng nhưng cơ thể nàng lại đang muốn nhiều hơn , đúng là khẩu thị tâm phi .

Hiên Viên Triệt vẫn miệt mài vùi đầu vào giữa hai chân nàng , quên mất cả nhục bông đang sưng to của hắn , tiếng rên rỉ của tiểu nha đầu này khiến hắn càng nghe càng thích nhưng tiếng la của thị vệ thì không thích chút nào .

" Người đâu , có thích khách "

Ánh mắt hắn tỏa ra sự lạnh lẽo , vội vàng đứng dậy điểm hai cái lên người của Diệp Uyển Vy , khiến nàng không thể cử động .

" Tiểu nha đầu , ngoan ngoãn nằm đây đợi ta "

Cửa phòng vừa được Hiên Viên Triệt đóng lại nhanh chóng lần nữa mở ra , Diệp Uyển Vy giờ đây không thể cử động chỉ có thể nghe thấy âm thanh xung quanh , người vừa bước vào đang nói chuyện với người đi bên cạnh hắn , không rõ là ai nói với ai .

" Vương gia , Hoàng quý phi truyền người diện kiến , sao còn hao tốn thời gian ở đây "

" Cứu nàng ta đã "

Diệp Uyển Vy mở to hai mắt nhìn chiếc áo ngoài phủ lên người nàng , che đi cả gương mặt , hắn cũng giống Hiên Viên Triệt điểm nhẹ lên người nàng hai cái .

" Tiểu muội muội , đừng quay lại trong cung nữa "

Đến khi nàng có thể cử động được thì đã không còn nhìn thấy ai ... Diệp Uyển Vy vội mặc lại y phục , sau đó chạy một mạch , chạy đi đâu nàng cũng không biết , cho đến lúc chạm mạnh vào người một nam tử khác .

" Là ai , không biết sống chết như vậy ? "

Rất nhanh có hai thái giám chạy đến đỡ hắn dậy . " Vương gia , là một tiểu cô nương "

Hiên Viên Hạo nhìn nha đầu quần áo xốc xếch chạy ra từ cung của Hiên Viên Triệt , không cần nói hắn cũng có thể đoán là chuyện gì , phong lưu , hoàng huynh hắn lại phong lưu chứ gì .

" Tiểu nha đầu , là thoát được hay là tiêu rồi "

Diệp Uyển Vy nhìn tên nhóc chỉ cao hơn nàng một tí trước mặt , bỗng nhiên đưa tay tóm lấy y phục hắn , nước mắt rơi đầy. " Cứu ta ... "

Hiên Viên Hạo tỏ ý chán ghét , nhìn người đang ra sức cầu xin hắn . " Nín ngay , không ta đem ngươi quay vào trong đó "

Câm miệng , Diệp Uyển Vy nhanh chóng ngậm chặt miệng .

" Theo ta "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 6_C

" Hoàng huynh , bánh này thật sự rất ngon ! " . Hiên Viên Hạo cố dùng ánh mắt ngây thơ nhất , nụ cười ngọt ngào nhất đưa miếng bánh nhỏ nhỏ xinh xinh đến trước miệng nhị hoàng huynh của hắn _ Hiên Viên Tuyệt .

" Nếu đệ muốn tốt cho nàng ta , chi bằng nói thẳng cho nàng ta biết , ta vốn không ưa thích nàng ta một chút nào " . Hiên Viên Tuyệt làm ra bộ dáng chán ghét , xoay mặt về phía khác , bốn năm rồi , nữ nhân kia thật muốn phiền chết hắn hay sao ?

Miếng bánh dừng giữa không trung một hồi , cuối cùng mới đáp xuống miệng Hiên Viên Hạo , yên vị bị cắn ra một góc lớn . " Đệ làm sao lại không nói , nhưng nàng ấy chỉ nhất kiến chung tình với huynh thôi ... "

" Nữ nhân phiền phức "

" À ... Cũng hơi phiền ... " . Phiền hắn cứ như con chim bồ câu , hết đưa bánh lại đưa quà , nếu biết nàng ta sẽ rắc rối như vậy , bốn năm trước hắn nhất định không dây dưa với nàng ta mà sẽ gior chân đá thẳng nàng ta quay vào cung thái tử ... nhưng dây dưa thì cũng dây dưa , dính thì cũng dính rồi . Dù nàng ta có chút cố chấp nhưng suy ra cũng là một cô nương đơn thuần .

" Đệ cũng biết ! " . Hiên Viên Tuyệt nhướn lên ánh mắt kinh thường nhìn hoàng đệ của hắn một cái , biết còn tiếp tay nàng ta làm phiền hắn . Sau đó tay hắn bất giác đặt lên ngực , môi mỏng khẽ cười một cách dịu dàng . Tại sao a ? Vì hôm nay hắn nhận được một bức thư , bức thư của Diệp Uyển Thanh hẹn hắn vào một thời khắc mờ ám , tại một nơi cũng rất mờ ám , phòng của nàng .

Hiên Viên Hạo không hề phát giác biểu hiện trên mặt Hiên Viên Tuyệt , hắn bận ăn , còn ăn rất chuyên tâm .

... ..

Trong khuê phòng của Diệp Uyển Vy , Hiên Viên Hạo cảm thấy hắn cực kỳ uỷ khuất , buổi sáng thì bị hoàng huynh trách mắng , xế chiều thì bị nữ nhân cắn nhéo , nhìn vết đỏ trên cánh tay , hắn có cảm giác nàng ta còn giống công chúa hơn hắn giống hoàng tử nữa . " Đau lắm..... ! "

Nghe vậy Diệp Uyển Vy vẫn không buông tay , ánh mắt lườm Hiên Viên Hạo càng thêm rõ ràng . " Ngươi đó , có chút việc cũng làm không xong , đáng ghét , đáng ghét " . Mỗi tiếng đáng ghét lại khiến trên tay Hiên Viên Hạo đồng dạng thêm hai vết đỏ .

" Ta đã nói hoàng huynh của ta không thích ngươi rồi , lại cứ cố chấp "

" Hôm nay không thích , ngày mai sẽ thích mà "

" Ngày mai của ngươi ,ta nghe cũng mấy năm rồi đó "

Diệp Uyển Vy bỗng nhiên xì mặt , nàng không phải không hiểu là bản thân vô lý nhưng hắn là ân nhân của nàng , yêu mến ân nhân thì có gì sai . Còn tại sao nàng lại nhận định hắn là ân nhân của nàng , chính là ba chữ Hoàng Quý Phi mà nàng nghe được , hoàng thất Hiên Viên , vị quý phi này cũng chỉ sinh được một hoàng tử thôi .

" Hạo , hắn là ân nhân của ta , cho dù là chục năm nữa , ta cũng sẽ đợi "

" Ha , hình như ta cũng là ân nhân của ngươi mà " . Lần này đến phiên Hiên Viên Hạo xì mặt ra , hắn cũng từng cứu nàng ta , sao bị phân biệt dữ vậy .

" Hạo Hạo khác mà , Hạo Hạo là ca ca của Uyển Vy mà "

Người trước mặt , tâm tình đột nhiên chuyển biến ngoan ngoãn càng khiến Hiên Viên Hạo thêm sợ hãi , lần nào trung ra bộ mặt này ... Lại muốn nhờ vả hắn chứ gì .

Nhưng sau đêm hôm đó , hắn không còn bị Diệp Uyển Vy làm phiền nữa , vì mong ước của nàng , trở thành sự thật rồi .

Hiên Viên Tuyệt điểm nhẹ mũi chân xuống đất , sau đó nhìn trái lại nhìn phải , xác định không có ai mới nhấc tay đẩy cửa bước vào phòng , hắn vẫn luôn yêu thích Diệp Uyển Thanh từ lâu , không nghĩ đến hôm nay nàng lại muốn gặp hắn , chỉ là nửa đêm như vậy , cũng có chút không tiện nhưng hắn quả thật là không muốn từ chối cơ hội này .

Vừa bước vào phòng , hắn đã nhận ra có gì đó không đúng , mùi hương này , Hiên Viên Tuyệt bất giác cau mày , vừa định quay lưng lại đã thấy một làn khói trắng phủ lên mặt hắn , tiếp sau đó chính là hắn mơ mơ màng màng bị người đỡ lên giường .

Sau khi đỡ Hiên Viên Tuyệt lên giường , người đó lập tức ra ngoài đóng chặt cửa , đi vòng vèo một đoạn đường mới khép tay cung kính cúi chào với Diệp Uyển Thanh . " Tiểu thư , mọi chuyện đều theo dự tính của người "

Diệp Uyển Thanh nở ra nụ cười nửa môi , từ từ quay lại nhìn nha hoàn tâm phúc bên cạnh mình , tỏ ý hài lòng . Nàng cũng không muốn phải dùng đến kế sách này , cô trách chi có thể trách Hiên Viên Triệt luôn để mắt đến mọi việc của nàng thôi , vị trí thái tử phi chỉ có thể của nàng , bất cứ ai cũng không thể tranh giành , dù là đám thị thiếp trong cung hay mọi người ruột thịt cũng vậy , mầm họa luôn phải diệt trừ trước khi nó kịp hình thành . Huống chi nàng cũng chọn cho nó một vị trí không tệ .

Quay lại Hiên Viên Tuyệt lúc này , tuy thần trí đã có phần thanh tỉnh nhưng cơ thể lại không thể cử động , mắt nhìn thấy Diệp Uyển Vy trên người không một mảnh vải đang uốn éo trên thân thể cũng không gì che đậy của mình , hắn chỉ muốn ngay lập tức giết chết nữ nhân dám tính kể hắn , y phục nàng là do nàng cởi , y phục hắn cũng do nàng cởi .

Hay lắm , dù hắn đến đây , đột xuân được lại còn thả khói mê , nữ nhân này là hắn cho rằng nàng cũng chỉ dám nhờ Hạo làm những chuyện vặt vãnh , không nghĩ tới gan nàng lại to như vậy , hai nắm tay Hiên Viên Tuyệt muốn nắm lại thật chặt nhưng cũng không có sức , chỉ có thể để mặt chiếc lưới nhỏ cùng hai bàn tay không ngừng du ngoạn trên người mình .

Diệp Uyển Vy lúc này người hoàn toàn không thanh tỉnh , nàng chỉ biết khi tỉnh lại đã thấy cả người nóng rực , nàng muốn nhiều thứ , rất nhiều thứ .

Nàng hôn , hôn từ trên xuống dưới , lưới không ngừng trêu đùa yết hầu nam tử rồi xuống vai , hai bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực nam tử rồi lại đặt trên ngực mình , đầu nàng cứ hạ từ từ , xuống mỗi lúc một thấp cho đến khi hôn lên một thứ vừa cứng vừa nóng .

" Ừm...mm... " . Hiên Viên Tuyệt đột nhiên thốt ra tiếng rên đến ngay cả hắn cũng lấy làm giật mình , là do xuân được , chắc chắn là như vậy , chết tiệt thật .

Tiếng rên khê đó lại khiến tâm tình Diệp Uyển Vy chuyển biến cực tốt , nàng ngẩng đầu cười khanh khách với nam tử đang tức giận nhìn mình . " Thì ra người thích nơi này " . Vừa nói tay nàng vừa cầm lấy nhục bông của Hiên Viên Tuyệt kéo lên , lại kéo xuống , nhìn mặt hắn ân hận khó chịu lại pha thêm một chút khoái cảm càng khiến Diệp Uyển Vy cười thêm thích thú .

" Mau cút đi ! " .

Tiếng găng thốt ra từ miệng Hiên Viên Tuyệt không những không hù dọa được nàng , trái lại càng khiến nàng thêm bất chấp .

" Đuổi ta , thật sự đuổi ta sao " . Diệp Uyển Vy hai tay cầm lấy nhục bông ma sát càng thêm nhanh .

" A.....ân.....mm.. " .

" Người thích , rõ ràng là người thích " . Miệng nhỏ nhắn xinh xắn của Diệp Uyển Vy khê hé ngâm lấy nhục bông , lưới nàng liếm khắp nơi , vừa liếm lại vừa ngâm lấy , khiến mồ hôi trên người Hiên Viên Tuyệt không ngừng tiết ra , hắn nóng , thật sự rất nóng .

Hành hạ , trêu đùa một lúc Diệp Uyển Vy mới chịu dừng lại , nàng nhào người đưa lấy hai cặp tuyết nhũ đến trước mặt Hiên Viên Tuyệt , nâng lên rồi lại hạ xuống như đang thả mồi mà câu cá .

Hai mắt Hiên Viên Tuyệt tỏ rõ tức giận , trừng to nhìn thứ mềm mại đáng lên mặt , lên miệng hắn , đột nhiên hắn không hiểu được bản thân mình nữa , miệng hắn mở to ngâm chặt lấy một bên tuyết nhũ bắt đầu mút một cách cực lực khiến Diệp Uyển Vy không còn tâm trạng đùa giỡn , nàng cúi người đưa tuyết nhũ đến miệng hắn nhiều hơn , muốn hắn hôn nàng nhiều hơn , hết bên trái lại đến bên phải . " Thích , mạnh nữa lên aa.....ân..a..a.. " .

Bỗng nhiên một bàn tay to lớn của Hiên Viên Tuyệt chụp lấy được một bên ngực nàng , bắt đầu xoa nắn , tay còn lại của hắn xoa lên mông tròn vừa mịn vừa trắng đang chà sát lên nhục bông của hắn , hắn đã có thể cử động nhưng việc đầu tiên hắn làm không phải giết nàng , mà là đè nàng xuống giường , hai chân hắn nhanh chóng chen vào giữa hai chân nàng , cầm lấy nhục bông đang cứng ngắc vào sâu trong tiểu huyệt .

" A....aa.....a đauuu... " .

Mặc kệ vẻ mặt đau đớn của Diệp Uyển Vy , Hiên Viên Tuyệt ghì chặt nàng xuống giường , thân hình to lớn bao trùm lấy toàn cơ thể nàng , bắt đầu loạn động ra vào , hai bức tường thịt bị ma sát không ngừng bắt đầu ần ần đỏ .

Diệp Uyển Vy lúc này lại hoàn toàn bị động , nàng nằm im trên giường , hai chân đang rộng nhưng không còn chút sức lực quán lấy eo Hiên Viên Tuyệt , khiến hắn phải tự dùng tay nâng lên hai chân nàng , một lúc sau , hắn xoay nàng lại nằm sấp trên giường , tay nâng lên mông nàng , điều chỉnh cho thật vừa vặn , một tay hắn đặt trên lưng nàng , một tay nắm lấy eo nàng , nhấn thật sâu nhục bông vào tiểu huyệt một lần nữa .

" A.... ư umm...mm " .

Tiếng rên la vang vọng khắp phòng , khó có thể phân biệt là Hiên Viên Tuyệt hay Diệp Uyển Vy , chỉ biết tiếng la ngừng nghỉ một lúc lại tiếp tục vang vọng ... tới sáng hôm sau .

Lúc nha hoàn nhìn thấy hai người ôm chặt lấy nhau ngủ , trên giường vẫn còn lưu giữ dấu vết hoan ái cực lực , lập tức lấy làm đỏ mặt . Trời ạ , mau báo cho lão gia .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 6_D

Trong hoàng cung tràn ngập một màu đỏ , tại sao a , vì hôm nay là đại hỷ của nhị vương gia Hiên Viên Tuyệt , còn tại sao lại tổ chức ở hoàng cung ... vì từ sau cái chết của tứ hoàng tử Hiên Viên Mặc , hoàng đế vì tránh chuyện cũ lặp lại nên không cho bất kỳ nhĩ tử nào lang thang bên ngoài , tất cả đều bị tóm vào cung .

Bên trong tân phòng được thấp sáng bởi hai ngọn đèn long phụng , muốn ấm áp có ấm áp , muốn lãng mạn có lãng mạn .

Diệp Uyển Vy hai tay đan xen để yên vị trên đùi , nàng có mơ cũng không nghĩ , bao nhiêu năm như vậy , cuối cùng cũng có thể gả cho ân nhân , tuy chuyện như thế nào nàng không rõ nhưng quan trọng là nàng đã thật sự trở thành nương tử của người trong lòng , hạnh phúc muốn bao nhiêu mà không có .

Nghe được tiếng đẩy cửa phòng , tâm Diệp Uyển Vy rung lên một cái , nàng tuy đã trở thành nữ nhân của người ta nhưng lần đó cũng chỉ mơ mơ màng màng , nếu như nói không lo sợ thì quả là nói dối rồi .

Nam nhân bước từng bước chân vững vàng đến giữa phòng , tay nhẹ phất một cái làm cho hai ngọn đèn long phụng tắt ngóm , y cúi đi y phục trên người mình , hoàn toàn sạch sẽ .

Tuy dưới lớp khăn hỷ Diệp Uyển Vy không nhìn thấy được gì nhưng cảm giác sáng tối nàng vẫn cảm nhận được , đột nhiên xung quanh lại tối đen thật khiến người đang lo lắng càng thêm hoảng sợ , cố giữ tâm tình bình tĩnh , nàng thủ thủ tạo một chút không khí để tự trấn an mình . " Gió cũng thật mạnh ! "

Nam nhân cúi người nhìn tân nương tử giọng nói tuy vẫn bình thường nhưng hai tay run rẩy thì khẽ cười , hẳn không gặp khó khăn trong việc nhìn trong bóng tối như nàng , đây là khác biệt giữa một người có nội lực cao với một cô nương tay yếu chân mềm ... ngược to . Nhìn cặp ngực phập phồng trước mặt , Hiên Viên Triệt thật muốn hung hãn dằn vò một phen , tiểu nha đầu , từ bốn năm trước vẫn không dám một lần bén mảng vào cung nhưng muốn trốn hẳn , có thể trốn đến khi nào chứ . Ngón tay hắn khẽ nhắc , điểm lên nơi cao nhất trên ngực Diệp Uyển Vy , nhẩn nhẩn một lúc .

" Vương gia...aa , còn chưa uống rượu ... "

Tiếng vương gia làm tâm Hiên Viên Triệt cảm thấy vô cùng khó chịu , nàng nên gọi hắn là thái tử ... nhưng không sao , đêm nay hắn muốn nàng tự nguyện , dùng thân phận Hiên Viên Tuyệt một chút cũng không sao . Hai tay Hiên Viên Triệt thuận phục cúi đi y phục trên người Diệp Uyển Vy như thể đây là y phục trên người hắn , đến khi chiếc yếm nhỏ được vớt gọn ghề dưới đất , rồi chiếc quần nhỏ xíu màu trắng nằm yên vị trên bàn .

Không còn y phục ... da mặt bên dưới hỷ khăn của Diệp Uyển Vy hoàn toàn đỏ ửng , nàng tuy không phải lần đầu không mặc gì trước Hiên Viên Tuyệt nhưng lần này , có phải hơi nhanh rồi không , khăn còn chưa vén , rượu còn chưa uống mà . Thân hình nàng nương theo tay của nam nhân từ từ ngã xuống giường , chờ đợi ... từng khắc trôi qua càng khiến nàng thêm lo lắng , tiếp theo là gì , là gì ... là một bàn tay to lớn vuốt nhẹ lên cổ nàng , ngón tay di chuyển theo xương quai xanh về loạn trên ngực nàng rồi xuống bụng khiến nàng nổi lên từng đợt da gà khắp hai bên cánh tay . Sau đó ngón tay hoàn toàn thoái lui , lại chờ đợi ...

Nhìn cơ thể Diệp Uyển Vy khó chịu , Hiên Viên Triệt chỉ muốn cười thật lớn , nhưng hắn sợ nàng nhận ra giọng hắn , đêm nay hắn muốn là động phòng , là nàng ngoan ngoãn không chống cự , hai tay Hiên Viên Triệt nắm lấy hai bàn tay Diệp Uyển Vy đặt lên lưng hắn , sau đó hắn cúi người , nằm đè lên thân thể nàng , da tiếp xúc mật thiết với da , cọ sát qua lại , lưỡi hắn trườn ra khỏi miệng tiến đến thăm hỏi chiếc cổ trắng rồi tình xảo xương quai xanh , cảm nhận rõ ràng tay nàng siết chặt lấy lưng hắn , hơi thở dồn dập , tiểu nha đầu , muốn nhiều hơn chứ gì .

Hiên Viên Triệt dùng răng cắn nhẹ lên nhũ hoa chính giữa ngực nàng , vừa cắn vừa mút , bên ngực còn lại được hắn xoa rất nhiệt tình , thật là to hơn trước kia rất nhiều , lại căng tròn , khiến hắn chơi đùa không biết chán .

" U.....um...m "

Diệp Uyển Vy đâu còn gì gọi là lo lắng , giờ đây nàng đang cảm thấy toàn thân rất khó chịu , giữa hai chân nàng đang ướt át , nàng cảm nhận rõ như vậy . Dường như người phía trên cũng hiểu rõ như nàng , tay hắn dúi từ ngực từ từ xuống dưới , một ngón tay chen qua hai bên mép thịt , tiến sâu vào trong mật huyết , rút ra rồi lại tiến sâu vào , rất ướt , tiểu nha đầu , muốn rồi chứ gì , nhưng hắn không vội , hắn còn muốn trêu đùa nàng , Hiên Viên Triệt đưa thêm một ngón tay chen vào , rồi lại ba ngón tay chen vào khiến tiếng rên rỉ càng thêm to .

" A... aa ...ân...n. "

Tiếng rên càng làm Hiên Viên Triệt ra vào ngón tay nhanh hơn , đến khi một dòng nước trong , lại dính phủ đầy trên tay hắn , ra rồi sao ? Hắn áp thứ chất lỏng lấy được từ nơi tư mật của nàng bôi lên nhục bông đang ngẩng đầu ngao nghê của mình , sau đó là giữa hai chân Diệp Uyển Vy , chính xác là giữa hai bên cánh hoa bị một vật nóng bỏng chen vào một cách nhanh chóng .

Hiên Viên Triệt nâng mông nàng lên , để nơi tư mật vừa vặn với vị trí bảo bối của hắn , hung hãn đâm vào thật mạnh một lần nữa , hai tay hắn giữ chặt hông nàng , bắt nàng chuyển động , tiến nhập với nhục bông của hắn , tham lam cắn nuốt , mỗi lần lại như sâu hơn .

Hai tay Diệp Uyển Vy lúc này nắm chặt lấy lớp chăn bên dưới , hai chân nâng lên , quấn lấy vòng eo Hiên Viên Triệt , để mặc hắn giúp nàng chuyển động , tư thế này giữ nguyên đến khi Hiên Viên Triệt hoàn toàn giải phóng tất cả bên trong nàng , tất cả mầm mống của hắn hòa với mật dịch của nàng khuấy động bên trong tiểu huyết , lại bao bọc lấy nhục bông đang cắm sâu bên trong , tư vị này , thật sự rất tuyệt diệu .

Khi nhục bông vừa rời khỏi tiểu huyết , mật dịch tuông ra làm ướt cả một phần chăn bên dưới .

Mệt mỏi , Diệp Uyển Vy chỉ thấy cả người dường như không còn một chút sức lực , có thể nói là , a , nàng hơi thóp rồi . Nhưng sao ân nhân lại còn mạnh mẽ như vậy , hắn nắm lấy tay nàng vuốt ve cơ thể của hắn là muốn nữa sao , a , nàng thật sự là mệt lắm rồi , tuy rất thích nhưng dù sao nàng ...a...

cực long thật nóng , lại ướt , lại ... như đang bành trướng thêm vậy , không lẽ nhanh vậy sao ? Ân nhân ... không mệt sao ?

Đương nhiên là không mệt , nam nhân làm chuyện này , càng làm càng hăng say , nào biết mệt là gì ...

Hiên Viên Triệt kéo Diệp UYỄN Vy ngồi lên người hắn, chính xác là ngồi lên nhục bông của hắn , bắt đầu luận động điên cuồng, tay hắn ôm lấy lưng nàng , cả hai tay đều ôm chặt lấy lưng nàng , hắn biết thừa nàng không còn chút sức lực nhưng hắn thèm khát nàng , bốn năm qua đều khó quên tiểu nha đầu hôm đó run rẩy dưới thân , vẻ mặt đó , ánh mắt đó , tiếng ngậm nga lúc đó , khiến hắn không quên được , chỉ một lần làm sao thỏa mãn được hắn .

Vậy là Diệp UYỄN Vy nửa mê nửa tỉnh triền miên không biết bao nhiêu lần , tư thế đôi không biết bao nhiêu kiểu , chỉ biết hỷ khẩn rơi từ lúc nào nhưng nàng cũng không còn sức mà nhìn mọi chuyện xung quanh nữa . Chỉ biết rằng nàng rất vui , ân nhân không chán ghét nàng , nàng sao có thể không vui mừng .

... ..

Lúc này ở một nơi khác trong hoàng cung , người đáng lẽ nên ở trong tân phòng lại không ngừng cạ chén với Hiên Viên Hạo .

" Hoàng huynh , đêm nay không phải huynh nên làm chuyện khác sao ? " . Hiên Viên Hạo nhìn ly rượu vừa voi đi lại đầy , có chút ảo não , hắn cũng say lắm rồi , mệt lắm rồi .

" Chuyện này chưa xong sao có thể làm chuyện khác ? " . Hiên Viên Tuyết hoàn toàn không có chút gì gọi là say , hắn hoàn toàn tỉnh táo , cứ nghỉ đêm này là nỗi bi ai của hắn , không nghĩ đến thái tử hôm qua lại bàn xong với hắn một việc .

_____ " Nhị đệ , phụ hoàng vẫn muốn ban hôn cho ta cùng Diệp gia đại tiểu thư ... nhưng tâm ý của đệ , thân làm hoàng huynh làm sao không rõ , chỉ là ... Diệp Uyển Vy , ta vẫn luôn cảm thấy yêu thích , thân phận đối với ta vốn không quan trọng ... Nhị đệ , đệ có muốn đổi với ta không ? "

Đôi , hắn làm sao lại không muốn đổi , đêm đó nếu không phải nàng ta đặt bẫy hắn , hắn có thể cưới nàng sao ? Chuyện hắn để tâm nhất chính là nàng ta biết rõ hắn thích tỷ tỷ của nàng ta lại có thể lợi dụng tỷ tỷ của nàng hẹn hắn đến , nếu Uyển Thanh không đến cầu xin hắn tha thứ cho nàng , hắn có thể cho nàng vị trí vương phi sao ? Chỉ là thứ hắn ban cho thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy lại .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 6_E

Sáng hôm sau, hoàng cung vẫn im ắng theo lẽ thường vốn có của nó , uy nghi , trang nghiêm, chuyện ai người nấy lo , đòi ai người nấy sống , chủ tử ai người đó hầu hạ .

" Vương phi , nô tỳ đã chuẩn bị xong nước ấm "

Diệp Uyển Vy khẽ nhắc lên cơ thể mệt mỏi , nhìn nô tỳ vừa nói chuyện với mình , thật mất mặt mà , sao nàng có thể ngủ đến gần trưa mới thức kia chứ , trượng phu của nàng ... ài... cũng đã vào triều từ sớm rồi chẳng ?

" Người lui ra ngoài đợi ta "

Tiếng cửa vừa khép lại , người nằm trên giường mới kéo đi chăn lông che trên người , a , xanh xanh , đỏ đỏ ... Hiên Viên Tuyết có lẽ cũng không hẳn là chán ghét nàng đâu nhỉ , Diệp Uyển Vy che mặt cười trộm, rất vui, thật sự nàng rất vui .

... ..

" Tháii. "

Hiên Viên Triệt đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho nô tỳ đứng gác bên ngoài , vừa bãi triều hắn đã không kiềm chế được mà quay lại đây , tiểu nha đầu của hắn thật khiến lòng người khó nhịn .

" A Anh , y phục đã chuẩn bị xong chưa ? "

Nụ cười trên môi Hiên Viên Triệt giương cao , sau đó tiếp lấy khay y phục trên tay nô tỳ tên A Anh, tiến vào phòng . Bên trong phòng, khói tỏa ra hòa với mùi hương hoa thật là càng tăng thêm nét phong tình , nhìn nữ nhân hai mắt khép hờ đang dựa vào thùng tắm , máu huyết trong người Hiên Viên Triệt đều dâng cao , khay y phục rất nhanh bị ném xuống đất .

Tiếng động làm Diệp UYỄN Vy giật mình mở ra hai mắt , nàng tại sao lại vừa tắm vừa nhớ đến tình cảnh đêm qua chứ , thật không đứng đắn. Nhưng về e thẹn chưa kịp xuất hiện , nàng đã hoảng sợ nhìn nam nhân đang đứng trước mặt nàng mà coi ra y phục trên người , hắn là con ác mộng lâu nay vẫn đeo

bám lấy nàng, thái tử, Hiền Viên Triệt.

" Tại sao ngươi lại ở đây ? A anh ! "

" A Anh, canh giữ bên ngoài cho ta "

" Dạ, thái tử "

Nghe được tiếng trả lời bên ngoài, tâm Diệp Uyển Vy hoàn toàn co lại, nô tỳ kia là người của hắn, hắn như vậy vẫn không buông tha cho nàng, thân phận đệ muội của nàng không khiến hắn có chút gì kiêng dè sao ?

" Hiền Viên Triệt, hiện tại ta chính là vương phi, là nương tử của hoàng đế ngươi "

Hiền Viên Triệt cười như không cười nhìn hai tay Diệp Uyển Vy đang khó khăn che đi hai bên tuyết nhũ, bên trên còn lưu lại vô số vết tích đêm qua hắn để lại trên người nàng, động tác cúi đi y phục càng thêm nhanh.

" Hiền Viên Triệt, ngươi sẽ không đến mức cảm thú như vậy ? "

" Đêm qua hành động cảm thú nào ta cũng dùng trên người nàng rồi, không phải sao ? "

Thân mình Diệp Uyển Vy lúi sút vào một góc bên trong thùng tắm, trong ánh mắt tỏ rõ sự hoang mang, nàng không tin những gì hắn nói, đêm qua là Tuyết, chắc chắn là Tuyết.

" Ngươi là đang nói nhảm ! Mau ra ngoài cho ta ! "

" La lớn thêm chút nữa, ở ngoài tuy có A Anh canh giữ nhưng trong cung mỗi lúc đều có thị vệ đi tuần, tiểu nha đầu, nàng là muốn cho bao nhiêu người nhìn thấy chúng ta như vậy ? "

Hiền Viên Triệt trên người hoàn toàn lỏa thể bước từng bước đến bên cạnh thùng tắm, tay hắn đưa ra đặt lên cổ nàng, nương theo cảm nhỏ mà ma sát không khỏi khiến Diệp Uyển Vy hai mắt đỏ hoe, tiếng nỉ non pha thêm một chút bất lực hoàn toàn mang ý cầu xin thốt ra.

" Ta xin ngươi ! Ta không muốn ! "

" Nàng muốn xin ta chuyện gì ? Lại không muốn chuyện gì ? ". Bờ môi Hiền Viên Triệt chạm nhẹ lên vành tai Diệp Uyển Vy, nói ra từng câu mang đầy ái muội, cứng chiều.

" Xin ngươi tha cho ta ... "

" Nàng không muốn ở đây sao ? Muốn ta tha nàng đi nơi khác ? "

" Hiền Viên Triệt, đừng hiếp ngươi quá đáng "

" Hiếp ? Phải, ta là đang muốn hiếp nàng đó ... ". Ngừng một lát nhìn nét mặt tái xanh của Diệp Uyển Vy, nụ cười đắc ý trên môi Hiền Viên Triệt lại giương cao. " Đêm qua nàng tự nguyện gọi tên Hiền Viên Tuyết như vậy, thật khiến ta khó chịu, hôm nay ta không cần nàng tự nguyện nữa, phải nhớ gọi cho đúng người "

Hai mắt Hiền Viên Triệt trừng lớn, tay đang đặt trên cổ nàng khẽ siết chặt giữ lấy đầu nàng, môi hắn hôn một cách vội vã lên tai, lên má nàng rồi tung hoành trên cổ mang đầy vết xanh đỏ.

Diệp Uyển Vy nhất thời chỉ muốn khóc thét nhưng hắn nói đúng, nếu nàng hét lớn chính là cho tất cả mọi người đều biết chuyện này, không được, nàng không thể để ai biết chuyện này. Tay Diệp Uyển Vy cố gắng đánh mạnh lên lồng ngực vạm vỡ của Hiền Viên Triệt, nhưng khoảng cách như vậy, dùng nói là nàng khó đánh, cho dù đánh được thì cũng có thể khiến hắn đau sao ? Hoàn toàn không ! Vậy nên hai tay Diệp Uyển Vy vòng ra sau lưng Hiền Viên Triệt, đâm mạnh lên lưng hắn, dùng hết sức mà đánh.

Nhưng Hiền Viên Triệt không hề buông nàng ra, còn dùng tay ôm chặt lấy lưng nàng, ép sát nàng vào người hắn, không lấy một khe hở, môi hắn bá đạo ngậm chặt lấy môi nàng, chiếc lưỡi không xương trườn như một con rắn len lỏi vào trong miệng nàng, tham lam thăm dò.

" Buông... "

Nhận thấy đánh thật sự không hề có tác dụng, Diệp Uyển Vy chỉ có thể gắng sức kéo lấy đầu Hiền Viên Triệt, nàng muốn kéo hắn ra, kinh tởm, nàng không muốn hắn hôn nàng, không muốn lưỡi hắn làm loạn trong miệng nàng, nàng không muốn. Nhưng mọi hành động của nàng và Hiền Viên Triệt bỗng nhiên bị một tiếng nói ngăn lại.

" Uyển Vy, ta dẫn theo hoàng huynh đến tạ lỗi với muội đây "

Hiền Viên Hạo, một tay lôi, một tay kéo Hiền Viên Tuyết chỉ mong hắn đi cho thật nhanh, ngẩng lên thấy mình quả thật quá quắt, sao có thể say sưa cùng hoàng huynh trong đêm động phòng của hai người chứ nhưng không sao có sai thì có xin lỗi, có xin lỗi thì sẽ có tha thứ mà.

Chương 46: Chương 6_F

"Vương gia, vương phi nàng đang tắm bên trong"

Mặt A Anh không chút biến sắc cúi người làm ra bộ dáng hành lễ với hai người đang đi tới, trên mặt không lấy một chút hoảng sợ khiến Hiên Viên Hạo cùng Hiên Viên Tuyết cũng ngay lập tức ngừng lại cuộc bộ.

"Tắm? Thật sao?". Đường như cảm thấy nghi ngờ, Hiên Viên Hạo đặt tay lên miệng sau đó nói lớn. "Uyển Vy, chuyện hôm qua là ta sai, Tuyết cũng chỉ chiều ý ta mới không quay về kịp, đừng giận được không? Vừa tình là ta cùng huynh ấy đến tạ lỗi với người ngay này"

Diệp Uyển Vy ngồi trong thùng nước ấm mà cơ thể cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, quả thật hôm qua Hiên Viên Tuyết không về đây, vậy...

Đường như hiểu được suy nghĩ của nàng, Hiên Viên Triệt chỉ khẽ cười sau đó bỏ môi rời khỏi cổ nàng, di chuyển lướt qua vành tai, thì thầm.

"Tiểu nha đầu, người đã tin chưa?"

Hai mắt Diệp Uyển Vy mang đầy thù hận liếc đến khuôn mặt vô lại của Hiên Viên Triệt đang áp sát mặt mình, hai bàn tay đặt dưới thùng tắm nắm lại thật chặt, nàng hận, nàng hận đến muốn giết chết hắn.

"Đuổi bọn chúng đi, tướng công của người, võ công yếu kém nhưng Hiên Viên Hạo định lực rất tốt, hắn sẽ nghe rất rõ ràng". Chống lại cặp mắt đầy hận ý của nàng, Hiên Viên Triệt chỉ làm ra bộ dáng lạnh lùng, tay hắn nhanh chóng chìm sâu vào trong thùng nước, ngay lúc nàng không kịp phản kháng, một ngón tay chen sâu vào trong hoa huyệt đầy mạnh, sau đó ngón tay cứ như vậy hết chạm đến bên trái lại đẩy qua vách thịt bên phải chà nhẹ.

Hai mắt Diệp Uyển Vy rung rung một lần nước mắt, môi nàng cắn chặt để không phát ra tiếng kêu do hành động can rở của Hiên Viên Triệt, nàng chỉ nhìn hắn, ánh mắt vô cùng thù hận. Nhưng rất nhanh nàng chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, ngón tay hắn thăm dò bên trong nàng, ngày càng nhanh, ngày càng mạnh.

"Đuổi bọn chúng đi!". Hiên Viên Triệt nhìn nét mặt chịu đựng một cách khó khăn của Diệp Uyển Vy, tay càng thêm ra sức, càng như vậy hắn càng thích.

"Người nên đi là người". Diệp Uyển Vy cắn chặt răng, nén giọng nói ra một cách khó khăn.

"Được!"

Thấy hắn thật sự bỏ đi, Diệp Uyển Vy cũng không có ý ngăn cản, nhưng thấy hướng đi của hắn... Hắn là muốn đi từ cửa chính, lại còn không mặc lại y phục, hắn là muốn gì nàng không biết nhưng để hắn đi như vậy, chuyện này... không được, nghĩ vậy nàng chỉ có thể nén nhục mà đứng dậy giữ chặt lấy tay Hiên Viên Triệt kéo hắn lại. "Người muốn gì?"

"Hả? Uyển Vy, người là đang nói gì?". Hiên Viên Hạo tuy võ công rất cao nhưng nàng nén giọng như vậy khiến hắn chỉ có thể nghe câu được câu không, còn giận a, hắn đã đến xin lỗi rồi mà.

Hiên Viên Tuyết này giờ vẫn đứng im bất động, hắn nhận ra nha hoàn A Anh bên cạnh Hiên Viên Triệt, hắn không phải đồ ngốc, rõ ràng Hiên Viên Triệt đang ở bên trong, tâm chi cảm thấy khinh thường, này chưa tới mà đã quần lấy nhau trong phòng như vậy, xem ra cũng rất ngọt ngào. "Hạo! Ta nghĩ nàng có lẽ không tiện thật, chúng ta khi khác mới giải thích"

"Nhưng..."

Không đợi Hiên Viên Hạo nói hết câu, Hiên Viên Tuyết đã lôi hắn đi, trước khi đi cũng không quay lưng nhìn lại mà chỉ nói vọng vào một câu. "Vài ngày nữa ta sẽ đưa nàng về phủ lại mặt"

Sau khi hai người bỏ đi một lúc, trong phòng của Diệp Uyển Vy vẫn im lặng không một tiếng động bởi vì lúc này nàng đang bị Hiên Viên Triệt đặt dưới thân, nhục bông của hắn đang ra vào bên trong nàng, phản kháng nàng không thể, chuyện giữa nàng và hắn, tuyệt đối không thể để ai biết, nàng chỉ có thể chiều ý hắn, nhẫn nhịn hắn.

Hiên Viên Triệt hết lật nàng qua trái lại lật nàng qua phải, vị trí từ dưới đất lại dời đến bên giường, hắn mặc kệ cảm xúc của nàng, chỉ hoàn toàn theo đuổi dục vọng của bản thân, suốt nhiều ngày như vậy đều không buông tha nàng, nhưng nàng chỉ có một điều không sao hiểu được, tại sao Hiên Viên Tuyết, không hề đến tìm nàng?

Chỉ đến ngày đưa nàng quay về lại mặt hắn mới xuất hiện, thậm chí cũng là dùng hai xe ngựa riêng biệt mà di chuyển.

Vừa về đến phủ , mặt hắn đã dịu dàng hơn rất nhiều , nói cười với mọi người trong nhà nàng rất thân thiện , nàng không hiểu , hắn như vậy là như thế nào với nàng ?

Nghi vấn trong lòng Diệp Uyển Vy có lẽ chỉ Hiên Viên Tuyết mới có thể lý giải , rất đơn giản , hắn không thích nàng , nhưng người nhà của nàng , hắn đều thích , người nhà của nàng không phải chính là người nhà của Diệp UYỄN Thanh sao ! Khi hắn nhìn thấy Diệp Uyển Thanh , bất giác cũng hòa nhã , vui vẻ hơn nhiều , tuy bây giờ chuyện còn chưa biết giải quyết thế nào nhưng thái tử đã nhận lời hắn , Diệp Uyển Thanh chỉ có thể là nương tử của hắn .

Đêm đó hắn cũng bất chấp dị nghị mà lên đến phòng nàng , dừng bước ngay trước cửa phòng , tâm hắn có chút bất an , hắn vẫn nhớ đêm đó hắn cũng đứng ở đây ... bị Diệp UYỄN Vy tính kế mà làm ra một chuyện khó thể quay đầu , nếu không tại nàng ta , mọi chuyện sao có thể lắng nặng như vậy chứ . Tay Hiên Viên Tuyết vừa chạm nhẹ lên cửa đã khiến cửa phòng hé mở , Diệp UYỄN Thanh hai mắt long lanh nhìn về phía hắn khiến tâm hắn vô cùng ngọt ngào , nàng bước từng bước về phía hắn , dựa sát vào lồng ngực hắn .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 6_G

Hai người trong phòng ôm chặt lấy nhau , thì thầm từng câu từng chữ như muốn đâm nát trái tim Diệp Uyển Vy , hắn yêu thích tỷ tỷ của nàng , như vậy ... Nàng là đang làm gì đây ? Đoạt tình sao ? Tỷ tỷ nàng muốn hắn ngày mai đưa ra ngoài thành du ngoạn , ra ngoài ? Không phải , nàng nhớ rất rõ , từ nhỏ tâm nguyện của tỷ tỷ đều đặt trên người Hiên Viên Triệt , tỷ ấy muốn làm thái tử phi , muốn làm hoàng hậu , tại sao lại biến thành Hiên Viên Tuyết . Nhưng người bên cạnh không đợi nàng hiểu rõ đã vòng tay ôm lấy nàng , bay về phòng ...

" Hiên Viên Triệt ! Người làm vậy là ý gì ? "

" Ý ta là nàng nên chết tâm đi ! "

Bàn tay Diệp Uyển Vy vừa giờ lên đã bị giữ lại .

" Muốn đánh ta ? Hắn vốn yêu thích tỷ tỷ nàng , nàng là không hiểu thật hay cố tình không hiểu ? "

" Thái tử ! Ngài là đang tự cho mình thông minh , Tuyết là ân nhân của ta , cho dù chàng có như thế nào , có thích ta hay không cũng không cần ngài nhọc lòng như vậy ! "

Hiên Viên Triệt nhướng mày ra vẻ khó hiểu , bao năm nay hắn vẫn luôn chú ý đến nàng , khi nào đã gặp phải chuyện nguy hiểm ? " Ân nhân ? "

" Ngài là đang quên mất chuyện xấu mình đã làm ! "

" Nàng muốn nói đến cung yến năm đó ! Người cứu nàng là hắn ? ". Hiên Viên Triệt dâng lên nụ cười nửa miệng , năm đó hắn làm sao không biết người phá khuấy hắn là ai , chỉ là ... người cũng đã chết , khi không còn lại để Hiên Viên Tuyết hưởng lợi , thật không đáng . " Vậy nể tình hắn là ân nhân của nàng , ngày mai ta sẽ cho hắn sống lâu thêm một chút ! "

Diệp Uyển Vy mở to hai mắt , nàng mờ mịt , thật không hiểu hắn đang muốn nói gì ?

" Nàng nghĩ tỷ tỷ của nàng ... hẹn hắn làm gì ? "

" Hiên Viên Triệt ! Người muốn làm hại chàng "

Nhìn thấy ý cười trong mắt Hiên Viên Triệt , tâm Diệp UYỄN Vy nhảy lên một cái , bây giờ nàng mới có thể hiểu được , tại sao tỷ tỷ có thể thay đổi một cách nhanh chóng như vậy , thì ra là ý của hắn . Mắt nàng nhìn về cánh cửa phía sau , nàng muốn báo cho Hiên Viên Tuyết , nàng không muốn hắn có chuyện nhưng người đứng trước mặt làm sao có thể cho nàng làm điều đó .

" A Anh ! Đưa nàng đi "

Khi Diệp UYỄN Vy tỉnh lại đã là rất lâu sau đó , nhìn gian phòng đơn sơ trước mặt nàng có chút mờ mịt nhưng nhìn xuống cơ thể mình nàng không khỏi hoảng hốt , y phục của nàng đâu ? Nàng nhớ khi Hiên Viên Triệt vừa đi khỏi , lúc đó thì A Anh mới bước vào , sau đó ... sau đó là như thế nào ? Tại sao một chút ấn tượng nàng cũng không có , kiểm tra cơ thể một lượt , không có gì , rõ ràng là không có gì xảy ra ...

Trong đầu Diệp UYỄN Vy chợt nhớ đến một chuyện quan trọng , Tuyết , nàng không thể để hắn có chuyện nhưng ở đây là đâu ? Bây giờ là lúc nào ? Nàng cái gì cũng không hiểu , cái gì cũng không biết . Vô dụng , Diệp UYỄN Vy , nàng thật vô dụng , ngoài ngồi thừ ở đây , nàng có thể làm cái gì ?

Một lúc sau , cửa phòng bị người đẩy vào một cái , Diệp UYỄN Vy hoảng sợ , co mình vùi vào trong góc giường , hy vọng tấm màn cũ kỹ có thể che đi

cơ thể mình . Người tiến vào là A Anh , nàng ta lạnh lùng nhìn nàng .

" Cuối cùng cũng tỉnh rồi sao ? "

" Người muốn làm gì ta "

" Người sẽ biết ngay mà ! "

A Anh che miệng ,e then cười nhưng ánh mắt hoàn toàn không một chút thân thiện , nàng sợ , nàng thật sự cảm thấy sợ nàng ta . " Người ... "

" Người đâu ? Đem ả đém phòng của Gia "

Một tên hầu nhanh chóng tiến vào, sau đó mặc cho nàng cự tuyệt , tay hắn siết chặt lấy hai tay nàng ra sau , lôi ra ngoài . Nàng trên người không lấy một mảnh y phục cứ như vậy bị lôi vào một gian phòng khác , bên trong phòng là một nam nhân hoàn toàn lỏa thể , hắn nằm yên trên giường , ánh mắt nhìn thẳng lên trần nhà , không có một chút cảm giác gì, cho dù bên dưới hạ thân hắn là một cái đầu của cô nương đang nhấp nhô lên xuống .

Tiểu cô nương trên người cũng không một mảnh y phục , miệng nàng ngậm lấy côn thịt không ngừng liếm mát , trông như đang thưởng thức một thứ trân mĩ , Diệp Uyển Vy hoảng sợ muốn lui ra sau nhưng tay của nam nhân phía sau như gọng kìm giữ chặt nàng , không cho nàng nhúc nhích .

A Anh tiến đến bên giường , nhìn tiểu cô nương một cái , hạ giọng ra lệnh cho nàng . " Lui xuống đi "

Tiểu cô nương nhanh chóng vâng dạ sau đó lui ra ngoài , trước khi đi còn nhìn lướt qua Diệp Uyển Vy đánh giá nàng một cái .

A Anh cúi thấp người đến bên cạnh nam tử , điều bộ cung kính . " Gia , nô tỳ đem đến cho người nữ nhân trong lòng của Hiên Viên Triệt "

Nam nhân nằm trên giường không mang biểu cảm gì , mắt hắn vẫn nhìn thẳng lên trần nhà , rõ ràng là không bình thường , hắn không cử động cũng không nói chuyện , chỉ có A Anh vẫn lăm bắm gì đó bên tai hắn .

" Đem nàng ta đến đây "

" Không ! Các người muốn làm gì ta , ta không liên quan đến chuyện này , nếu các người dám làm gì ta , ta có chết cũng không để các người làm ô nhục ". Diệp Uyển Vy cố sức giãy giụa nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi khống chế , nước mắt nàng rơi đầy trên mặt , chảy xuống cổ hoà vào lớp mồ hôi trên người , nàng bị lôi đến bên giường , tên hầu phía sau đặt nàng ngồi trên người nam nhân kia , một tay hắn giữ chặt đầu nàng , một tay nắm lấy hông nàng nhấn mạnh xuống côn thịt bên dưới . " Aaaaa....." . Hoa tâm khô khốc bị côn thịt chen sâu vào trong , khiến nàng đau đớn vô cùng . Nhưng nàng không thể làm gì, chỉ có thể cảm nhận tên hầu phía sau đang ra sức , giữ lấy hông nàng nâng lên hạ xuống côn thịt bên dưới .

" Nếu người chết , vậy cứ để Hiên Viên Tuyệt chết cùng người , dù sao ta cũng không có khả năng khiến Hiên Viên Hạo tin tưởng mà dẫn người đi cứu "

" Người thật sẽ cứu chàng "

" Vân Phi Sơn Trang ! Hiên Viên Tuyệt sẽ bị giam ở đó "

" Người sẽ giữ lời ! "

" Sẽ ! "

" Hắn ra rồi " . Hai mắt Diệp Uyển Vy nhìn về một hướng mơ hồ , để mặc tên hầu nhắc nàng lên , một dòng nước màu trắng đục đang chảy xuống giữa hai chân nàng . A Anh nhanh chóng tiến đến lau người nam tử kia , còn không quên ra lệnh cho tên hầu phía sau lôi nàng đi .

" Phải tẩy sạch , không thể để ả giữ trong mình huyết mạch của Gia "

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 6_H

Sau khi được đưa đi tắm rửa sạch sẽ , Diệp Uyển Vy được người dẫn về căn phòng lúc nàng vừa tỉnh dậy . A Anh đã ngồi ở đó từ lâu , sau lưng nàng ta là hai nam nhân đáng vẻ thô kệch , ánh mắt bọn chúng đều đặt lên người nàng , ánh mắt đó thật khiến người bất an .

A Anh một tay chống cằm, một tay vuốt ve chiếc đỉnh nhỏ trên bàn , nàng ta lấy ra một gói nhỏ sau đó bỏ vào trong đó trước con mắt ngỡ ngàng của Diệp Uyển Vy .

" Đừng sợ ! Chỉ là hợp hoan tán thôi , không hề có độc "

Diệp Uyển Vy hoảng sợ ,lùi ra sau một bước nhưng A Anh đã nhanh chóng giữ chặt tay nàng sau đó nhét một viên thuốc vào miệng nàng .

" Đây là thuốc giải "

" Người muốn làm gì ? " . Nàng không tin A Anh sẽ thật sự có ý tốt gì, nhất là những gì nàng ta đã làm với nàng .

" Chỉ là muốn người cảm nhận rõ sự nhục nhã hôm nay ... A ... Ta còn muốn nói thêm là bọn chúng ... Không hề được uống thuốc giải giống người ,
nuơng nuơng , người hãy tận hưởng "

" Ta chưa hề đối xử tệ với người ! Tại sao phải đối với ta như vậy ? "

" Nuơng nuơng , hầu hạ bọn chúng cho tốt ... Một lát nữa ta sẽ đem giấy bút đến cho người viết thư cầu cứu tam vương gia , nếu người chết rồi , hẳn là không viết được đâu nhỉ , cố sống tốt một chút , ta còn phải đưa người về Vân Phi Sơn Trang , thái tử gia vốn rất đa nghi , chuyện gì không nằm trong lòng bàn tay hẳn , hẳn đều không tin tưởng "

" Tại sao người phải làm nhiều chuyện như vậy ? "

" Ta cũng muốn giải thích cho nuơng nuơng hiểu ... Nhưng bọn chúng xem ra không nhin được bao lâu nữa , nuơng nuơng người hãy hưởng thụ đi "

Nói xong A Anh không thèm để ý đến nét mặt hoảng sợ của Diệp UYỄN Vy bước ra khỏi phòng , có trách thì trách thân phận của người !

Diệp UYỄN Vy muốn đuổi theo nhưng tay lại bị một tên nắm lấy , hất lùi nàng vào trong , ánh mắt trần trụi một lần nữa đánh giá cơ thể nàng từ trên xuống dưới .

" Mẹ nó , nhìn gì mà nhìn , ông đây thật nhin không được nữa ! " .

Tên còn lại nhanh chóng cõi ra y phục trên người hẳn , lao về phía Diệp Uyển Vy . Tay hẳn nắm lấy y phục trên người nàng kéo mạnh , tiếng y phục bị xé toạt cũng không làm nàng sợ hãi , nàng biết chuyện hôm nay không thể thoát , nàng biết hiện tại có thể giúp nàng cứu được Hiên Viên Tuyệt chỉ có một mình A Anh , chọn lựa giữa sự vô dụng không thể làm gì , nàng tình nguyện đánh cuộc một lần .

Diệp UYỄN Vy đứng im như một bức tượng , y phục vừa mặc được không bao lâu đã bị lột ra , buồn cười thật , ngày lại mặt của nàng là ngày cả đời nàng không bao giờ dám quên .

Trong khi tên nam nhân trước đó cõi đi y phục đang mảy mò cõi ra y phục trên người nàng , thì tên còn lại hưng phấn cõi đi y phục hẳn , bọn chúng đều nhìn nàng , ánh mắt như muốn thiêu đốt cả người nàng .

" Thật đúng là mỹ nhân ! "

Hai bàn tay thô kệch đặt lên mặt nàng , quay trái lại quay phải , hẳn ngắm nghía gương mặt Diệp UYỄN Vy sau đó cười ngả ngón , bàn tay bắt đầu di chuyển khắp nơi trên làn da trắng mịn , dừng lại nơi phía sau lưng nàng nắn nót . Mắt hẳn nhìn chăm chăm vào cặp tuyết nhũ phía trước , hơi thở thêm phần gấp gáp . Cảm nhận được hơi thở đậm ô đó khiến Diệp Uyển Vy đau đớn , hai mắt nàng nhắm lại thật chặt , hy vọng cơn ác mộng này nhanh chóng qua đi .

" Nè ! Đã nói lần này là ông lên trước ... "

Tên nam nhân phía sau vừa cõi y phục vừa trách cứ , bọn chúng dường như có thỏa thuận trước rồi , buồn cười, bọn chúng xem đây là gì . Diệp Uyển Vy cắn chặt môi , hai tay nàng rung rung , nàng muốn rất muốn khóc thành tiếng nhưng nàng biết nàng khóc chỉ khiến bọn chúng càng thêm thỏa thích , mục đích của A Anh chính là đây vô nàng .

" Mẹ! Còn trước sau cái gì ? Cùng một lúc "

Nói xong hẳn cúi đầu ngậm lấy một bên ngực no đủ ra sức mút mạnh , gần như muốn nuốt trọn lấy một bên ngực vào miệng . Hẳn há to miệng , môi che đi gần hết một bên ngực , bên trong đầu lưỡi bắt đầu vờn quanh hạt châu nhỏ nhỏ bên trong .

" Lần nào cũng vậy , người ý lớn hơn ta một chút thì cư nhiên cái gì cũng đòi hưởng trước sao ? "

Tên nam nhân đang liếm mút ngực Diệp UYỄN Vy không trả lời , có lẽ việc hẳn chú ý hơn lúc này chính là vật mềm mại đang ngậm trong miệng hẳn , vừa tròn vừa mịn , thật khiến hẳn phát điên .

Tên còn lại cũng không để ý , có lẽ việc này hẳn dường như đã quen , hẳn có chút hậm hực nhưng cũng nhanh chóng tiến đến phía trước nàng , ngậm lấy một bên còn lại , ra sức mà cắn . Hai chiếc đầu chen chúc phía trước cặp nhũ , đẩy qua đẩy lại , tên đến sau có lẽ thiệt thòi hơn , hẳn đành thả ngực nàng ra , tay hẳn đặt lên cổ nàng , đôi môi lún phún râu xung quanh , che lên miệng nàng , lưỡi hẳn liếm quanh miệng nàng , cố chen sâu vào trong , tay còn lại đặt trên hông nàng , vừa xoa vừa bóp .

Diệp Uyển Vy cố ngậm chặt môi , không để hẳn tiến vào , hàng lông mày trên mặt nàng nhăn lại sau đó cố quay đầu né tránh , một lúc sau hẳn cũng thấy khó mà buông môi nàng ra nhưng nàng đang là tự cho mình thông minh , trước mặt nàng là công tử nhỏ nhả hay là thư sinh ôn nhu ? Hẳn là một tên thô kệch , làm gì hiểu được lẽ nghĩa , nếu bọn hẳn hiểu , làm sao có thể làm ra chuyện này .

" Mỹ nhân ! Trên người nàng cũng không phải chỉ có chỗ đó mới ướt át , bằng không ta hôn chỗ khác ha....haaa "

Nói xong hắn quỳ xuống , bàn tay nâng lên một chân nàng , tốc độ nhanh chóng hôn lên nơi tư mật cấm kỵ của nữ nhân .

" A.....ân.....a.aaa "

Tiếng rên của nàng làm thức tỉnh hai chiếc đầu đang làm loạn trên người nàng , bọn chúng nhìn nhau một lúc sau đó cười dâm tà .

" Ha...haa ! Mỹ nhân ! Bây giờ im lặng, thì ra rên rỉ nghe thật sướng tai như vậy ? ". Nói xong hắn cũng quỳ xuống muốn chen đầu vào .

" Mẹ nó , lại muốn giành với ông "

" Giành cái gì , tiểu tử ngươi không phải thích nhất là cái này sao ? ". Vừa nói tay hắn vừa nâng lên hai bên ngực Diệp UYỄN Vy khiến nó lên xuống phập phồng . " Ngươi nhìn nè ! Rất to ! Rất mềm ! Đầu vú còn hồng hồng đáng yêu như vậy . Ngươi chê sao "

Hai mắt Diệp UYỄN Vy nhắm chặt , nàng muốn xem như những gì bọn chúng nói đến không liên quan gì đến nàng , bọn chúng xem nàng là gì ? Cơ thể nàng từ khi nào lại thấp hèn như vậy ?

Hai tên nam nhân khiêng nàng đặt lên bàn , tay hắn thô lỗ xoa ngực nàng , vừa xoa vừa nói .

" Ngươi biết ta thích nhất mà còn giành "

Tên còn lại càng thêm cười to . " Tiểu tử , cái đó ai mà không thích "

" Hừ ". Nhưng quả thật vừa to vừa mềm, cặp ngực như vậy nam nhân nào lại không thích , hắn thỏa mãn cười một cái , sau đó bắt đầu cúi người xuống ngậm lấy hạt châu nhỏ , mút như mút kẹo .

Tên còn lại thấy vậy cũng không nói thêm, hắn nhìn chăm chăm vào nhúm lông nhỏ phía trên mặt huyệt , một ngón tay khẽ vuốt lên đó , hai chân Diệp UYỄN Vy khép chặt khiến ngón tay men theo khe chân nàng chạy thẳng xuống dưới , chạm đến ngón chân nàng . Hắn thô bạo nắm lấy hai bắp chân nàng kéo mạnh ra , đầu hắn vùi vào trong , liếm lên hai bên cánh hoa đang run rẩy , hai tay hắn lên xuống vuốt ve hai bên đùi nàng , càng liếm càng nhanh .

" Mỹ nhân ! Đừng nghĩ nàng không rên rỉ là ta không biết , âm thủy của nàng chảy rất nhiều "

" Mỹ nhân ! Nàng sắp chịu không nổi nữa phải không ? "

" Mỹ nhân ! Cảm giác thế nào? Rên lên cho ta nghe nào "

Nam nhân vừa ra sức thúc lấy côn thịt vào trong hoa huyệt của Diệp UYỄN Vy vừa nói ra những lời dâm ô , mẹ nó , hắn chưa thấy nữ nhân nào ngoan cố như vậy , muốn nghe nàng rên rỉ một chút cũng không được . Tức giận, tay hắn bóp lấy miệng nàng .

" Được ! Không muốn kêu thì cho nó làm việc khác đi "

Nói xong , hắn tàn ác thúc mạnh vào người nàng , đẩy nàng muốn trượt xuống bàn , đầu nàng ngửa ra sau , khiến tên còn lại đang ra sức ngậm lấy nhũ hoa bị trượt một cái liếm một đường dài xuống bụng Diệp UYỄN Vy , khiến hắn khó chịu ra mặt .

" Mẹ nó, ngươi lại muốn điên cái gì ? "

Nhưng tên kia không buồn trả lời, hắn rúc lấy côn thịt đang chôn sâu trong hoa huyệt đâm thẳng vào miệng Diệp UYỄN Vy , côn thịt đi xuyên qua môi , ma sát với răng và lưỡi phía trong .

Hai mắt Diệp UYỄN Vy nhắm chặt nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận rõ ràng một thứ dơ bẩn ra vào trong miệng nàng, lại còn một thứ mềm mềm gợn ghê đang chà lên mặt nàng .

Hai tên nam nhân vì dục vọng bản thân cộng thêm dục tính của thuốc không ngừng dầy vò nàng , những dòng chất ấm nóng bắn vào trong hoa huyệt rồi trên người nàng , chúng cười, chà lấy khắp người nàng , thoa đều lên từng tác da thịt như một trò vui . Vài canh giờ sau chúng mới buông tha cho cơ thể nàng , mặc lấy quần áo rồi bước ra khỏi phòng , hôm nay đối với bọn chúng là một sự thỏa mãn khó có thể quên nhưng đối với Diệp UYỄN Vy nàng , là một sự đau đớn cả đời nàng không bao giờ dám quên !

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 6_I

Lúc này , bên trong căn phòng khi này , A Anh đang cúi người bóp lấy cánh tay cho nam tử vẫn nằm im trên giường .

" Gia ! Chỉ chốc lát nữa thôi cả Hiền Viên Triệt lẫn Hiền Viên Tuyết đều chết rồi, Gia, bọn chúng vẫn là chết trước người ... À tiện phụ kia tính như thế nào cũng không tính ra được nhi tử của ả lại ngu ngốc tự chui đầu vào lưới của thái tử ... "

Nhắc đến vị Hoàng quý phi này , đôi mắt của A Anh càng tăng thêm thù hận , nếu không phải do ả, Gia của nàng vẫn là tứ vương gia cao cao tại thượng, nếu không phải do ả lót sẵn đường, âm mưu triệt hạ tất cả các hoàng tử thì Gia của nàng sao lại ...

Nhưng nàng trầm tính vạn tính cũng tính xót việc Hiền Viên Triệt cố tình giữ lại mạng sống của Hiền Viên Tuyết , hẳn cũng có suy tính riêng của hẳn mà nguyên nhân chính là nữ nhân mang tên Diệp Uyển Vy .

Vì vậy khi bức thư cáo mật được đưa đến tay Hiền Viên Hạo thì Hiền Viên Tuyết vẫn đang còn sống , hẳn cúi thấp đầu không dám nhìn lên đôi mắt mang đầy bi thương của Diệp Uyển Vy .

" Tại sao lại đối với ta như vậy ? Hiền Viên Tuyết ! Người biết phải không ? Người biết những gì hẳn gây ra cho ta phải không ? Tại sao người không ngăn cản ? Người đồng tính với hẳn ? Người cũng cho rằng ta đáng bị như vậy phải không ? "

Đối với chất vấn của Diệp Uyển Vy , Hiền Viên Tuyết chỉ im lặng , hẳn phải nói gì đây ? Nói rằng hẳn không biết người tính kế hẳn là Diệp Uyển Thanh chứ không phải nàng ... Nói rằng sau tất cả mọi chuyện hẳn biết bản thân đã mắc phải sai lầm không thể cứu vãn ? Cái giá phải trả là sự đau khổ của nàng , là mạng sống của hẳn . Tại sao hẳn không tranh không giành vẫn rơi vào tình cảnh huynh đệ tương tàn như vậy ?

" Hiền Viên Triệt ! Người việc gì phải như vậy ? Ta vốn không để tâm cũng như chưa từng có ý tranh giành ngôi vị với người "

Hiền Viên Triệt thông thả nằm trên trường kỷ , một tay xoay ly rượu , một tay chống lấy đầu , trên môi hẳn mang đầy nụ cười khinh bỉ .

" Người không tranh, nhưng mẫu phi của người lại là người không biết an phận , bao nhiêu năm nay số lần ta bị người ám toán không phải là ít nhưng tính ra ta vẫn may mắn hơn tứ đệ, đừng nói với ta người không biết , tứ đệ vì sao lại mất tích, người tin là hẳn thật sự mất tích sao ? "

" Tứ đệ ... " . Hiền Viên Tuyết sắc mặt ngày càng tái nhợt , hẳn sao lại không nhớ đến tứ đệ ? Làm sao hẳn không biết những gì mẫu phi đã làm , bà vì muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế cho hẳn, bất chấp bao nhiêu năm nay vẫn bày mưu tính kế lừa dối những người khác xuống , chỉ là tứ đệ không ngoan độc như Hiền Viên Triệt có thể tránh né cũng không thân thiết với hẳn như Hiền Viên Hạo có thể thoát khỏi tay mẫu phi . Hẳn không tranh nhưng người vì hẳn phải chết quả thật không ít .

Hiền Viên Triệt đỡ lấy Diệp Uyển Vy đang ngồi thẫn thờ dưới đất, nụ cười càng thêm giương cao, môi hẳn đặt lên cổ nàng cắn nhẹ .

" Tiểu nha đầu ! Bi thương như vậy làm gì ? Ta cho nàng biết một chuyện còn bi thương hơn được không ? "

... ..

" Thật ra người nắm đó cứu nàng trong tay ta vốn không phải là hẳn "

Nét thẫn thờ trên mặt Diệp Uyển Vy lập tức thay đổi , tay nàng đẩy mạnh lên người Hiền Viên Triệt , nàng nhìn hẳn , có nghi vấn, có bi thương, có oán hận .

" Người cứu nàng là tứ đệ ... nhưng tứ đệ thật không may ... người cũng đã chết rồi ! Là mẫu phi của hẳn đã giết chết ân nhân của nàng , vậy mà nàng lại đem lòng ái mộ hẳn , có phải rất bi thương không ? "

Bi thương ? Thật sự bi thương , Diệp Uyển Vy , may thật sự là quá ngu ngốc, quá mù mờ ,nếu biết trước mọi việc như vậy, nàng sẽ nghe theo tỷ tỷ , nàng sẽ không vô tâm với Hiền Viên Hạo, nàng sẽ đặt tình cảm trên người hẳn, sẽ không vì muốn hẳn chết tâm mà hết lần này đến lần khác muốn hẳn giúp nàng bày tỏ với Hiền Viên Tuyết ... Vậy mà lần nào hẳn cũng không từ chối ... Hẳn chưa bao giờ từ chối nàng .

Nhận thấy sự đau đớn trong lòng Diệp Uyển Vy , Hiền Viên Triệt cảm thấy rất hài lòng, hẳn muốn chính là như vậy !

" Nhị đệ , trước khi chết ta có một việc muốn nói cho đệ biết , thật ra ... thân hình của Uyển Vy không tệ, so với đệ nhất mỹ nhân Diệp Uyển Thanh càng không thua kém " . Nói xong tay hẳn nhanh chóng cời đi y phục trên người Diệp Uyển Vy như đang mình chứng cho lời nói của mình . " Nhưng đệ không biết cũng khó trách , cả hai ta đều đã thử qua, không như đệ ... "

Diệp Uyển Vy không hề có ý phản kháng, người của nàng đã chết,tâm cũng đã chết , nàng mặc cho Hiền Viên Triệt đẩy ngã lên trường kỷ , mặc cho hẳn tách ra hai chân nàng, mặc cho hẳn ở trước mặt Hiền Viên Tuyết muốn nàng . Mật huyết khô khốc bị dị vật đâm mạnh giờ đây cũng không làm cho nàng nhăn mặt , nàng hận Hiền Viên Triệt , nàng hận Hiền Viên Tuyết , nếu đây là giờ khắc cuối cùng của hẳn,nàng muốn hẳn càng thêm hối hận .

Ánh mắt nàng nhìn về phía Hiền Viên Tuyết, hẳn không dám nhìn nàng sao ? " Nhìn đi , Hiền Viên Tuyết, nương tử của người đang nằm dưới thân của người khác trước mặt người , người phải nhớ rõ, chết cũng phải khắc ghi hình ảnh này , là người nợ ta . Hiền Viên Tuyết , Diệp Uyển Vy ta, đời này hẳn nhất chính là người "

Nhưng khi Hiền Viên Tuyết nhìn lên gương mặt nàng , chính là một gương mặt lạnh lẽo , một vệt máu đỏ tươi chảy ra từ khóe miệng nàng , ánh mắt nàng nhìn hẳn , là hận , chỉ có hận , đến lúc chết nàng cũng muốn hẳn khắc sâu hình ảnh này của mình ,cuộc đời nàng là bị chính tay hẳn phá hủy .

"Hiên Viên Triệt, ngươi ngừng lại cho ta ". Hiên Viên Tuyết như một con thú bị thương không ngừng gào thét, tay hắn bị trói chặt vào cây cột không ngừng gầy gù đến rướm máu. Nhưng Hiên Viên Tuyết vẫn không ngừng lại mà càng thêm ra sức đẩy mạnh, cho đến khi cửa phòng bị người đẩy ra.

"Uyển Vy ... ". Hiên Viên Hạo, một tay cầm kiếm, có chút thẫn thờ nhìn về phía trường kỷ nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lý trí, tay nhanh chóng vung lên chặt đứt dây trói trên người Hiên Viên Tuyết. Sau đó từng chiêu hạ xuống đều muốn đoạt lấy mạng sống của Hiên Viên Triệt, hắn đến trễ, hắn như vậy nhưng lại đến trễ.

Rất nhanh Hiên Viên Hạo đã đặt lấy kiếm trên cổ Hiên Viên Triệt, nhưng hắn không thể ra tay, dù sao đây cũng là huynh trưởng của hắn, là huyết mạch huynh đệ của hắn nhưng còn Uyển Vy, mắt Hiên Viên Hạo nhìn về phía Diệp Uyển Vy, chỉ thấy Hiên Viên Tuyết đang ôm lấy nàng ... Uyển Vy vẫn luôn mong muốn được Tuyết ôm lấy như vậy, chỉ là bây giờ ... cảm nhận ... nàng có còn cảm nhận được không?

"Muộn rồi, Hiên Viên Tuyết, trước khi chết nàng ta vẫn là nữ nhân của ta "

Hiên Viên Triệt đột nhiên cười lớn, hắn đã thua, thua vào thời khắc cuối cùng, nếu như hắn không phải muốn khiến Hiên Viên Tuyết nhận lấy sự đau đớn trước khi chết mà bày ra cục diện này thì đại sự của hắn đã thành công, là do sự ngoan độc của hắn đã hại hắn.

"Hiên Viên Triệt! Ngươi phải chết ". Hai mắt Hiên Viên Tuyết đỏ ngầu nhìn vết cắt trên cổ đang chảy ra máu tươi của Hiên Viên Triệt, còn một tay hắn đang nắm lấy lưỡi kiếm, từng giọt máu trên khoe tay cũng đang nhiều xuống mặt đất từng giọt.

"Tuyết ... ". Hiên Viên Hạo buông lấy kiếm, nhắm chặt hai mắt, hắn không phủ nhận bản thân cũng đã muốn như vậy.

... ..

"Vương gia! Người của thái tử đều bị chế ngự, chỉ là ... ". Thị vệ còn chưa bấm báo xong đã thấy một bóng dáng chạy vội vào trong.

Diệp Uyển Thanh đau đớn nhìn muội muội hai mắt nhắm chặt, nàng muốn chạy đến nhưng lại bị Hiên Viên Tuyết đánh ngã.

"Tiện nhân! ". Hiên Viên Tuyết cầm lấy kiếm đang nằm trên đất, hắn muốn giết tiện nhân này, tất cả là do nàng ta, là nàng ta.

Nhưng Hiên Viên Hạo rất nhanh đã đánh bay thanh kiếm. "Tuyết! Dù sao nàng cũng là tỷ tỷ của Uyển Vy "

"Tỷ tỷ! Á xúng sao? " ... "Không giết! Được, người đầu lập tức đưa nàng đến quân doanh, hôm nay ban thưởng quân kỹ cho binh lính "

"Tuyết...không thể... "

"Hoặc là chết, hoặc là làm quân kỹ ". Hiên Viên Tuyết không cho Hiên Viên Hạo có cơ hội nói thêm, hắn hôm nay không thể tha cho tiện nhân Diệp Uyển Thanh này.

"Hiên Viên Tuyết! Ngươi không thể làm vậy! ". Diệp Uyển Thanh ra sức gầy gù, miệng không ngừng la hét, một lúc sau thị vệ phải đánh ngất nàng mới có thể đưa đi, trước khi đưa đến quân doanh, hắn là bọn hắn cũng phải được hưởng trước, tư vị của đệ nhất mỹ nhân kinh thành, ai lại không nôn nóng.

Vài năm sau, hoàng đế băng hà, Hiên Viên Tuyết đăng cơ, hậu cung bỏ trống không hề tiến nhập bất cứ nữ nhân nào, sau khi hắn chết, lại truyền ngôi cho con trai của Hiên Viên Hạo. Có nhiều người đồn đại rằng hoàng đế Hiên Viên thế nhưng lại là một nam nhân có lòng không có sức nhưng ít ai biết được thật ra hắn có sức nhưng lại không có lòng.

... .. Hoàn Chương 6

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 7_A

"Chết thật sự thú vị như vậy? "

"... "

"Nữ nhân ngu ngốc, cơ hội sống lại không phải ai cũng có, đừng phụ ân huệ của ta "

"... "

Diệp Uyển Thanh từ con mê man dần dần tỉnh lại, trên mình nàng gác lấy một cái chân nhỏ xíu. Nàng không ngừng dụi lấy mắt mình, Uyển Vy không phải đã mất rồi sao ? Tại sao bây giờ lại nằm bên cạnh nàng, mà cũng không phải, đây rõ ràng là Uyển Vy khi còn nhỏ, cũng chỉ là một tiểu hài tử tầm 9,10 tuổi ... chuyện gì xảy ra ? Nàng nhớ rất rõ, đêm đó... những tên lính khắp người dơ bẩn bao quanh lấy nàng, những bàn tay chai sần sờ khắp người nàng, bọn chúng không thể chờ đợi, hết tên này đến tên khác lần lượt cưỡng bức nàng, tiếng cười của chúng ... những thứ bẩn thỉu của chúng ... không phải là mơ ... là thật .

Nàng không quên cảm giác đau đớn khi chạm vào cây cột đó , nàng đã chết ... nhưng tại sao lại quay về lúc này , nhìn một lượt khắp phòng, lúc này Uyển Vy vẫn ngồi cùng nàng , lúc này ... hẳn là khi nàng được 13 tuổi . Sống lại thật sao ? Giọng nói bên tai nàng lúc đó , thật sự là vị thần tiên đó đã giúp nàng sao ?

Diệp Uyển Thanh không khỏi vui mừng, nàng vội ôm lấy Diệp Uyển Vy bên cạnh, tiểu muội muội của nàng, trước đây tất cả lỗi lầm đều do nàng, nếu đã cho nàng cơ hội làm lại, nàng tuyệt đối sẽ không đi lại vết xe đổ đó, sẽ rời xa người của hoàng thất, cả đời này cũng không giành giành thứ gì, an ổn lấy một tương công tốt, sinh hạ những hài nhi ngoan ngoãn ... Sẽ không phụ lòng vị thần tiên đó ...

Diệp Uyển Thanh đúng là suy nghĩ được thì làm được, kiếp trước nàng không ngừng theo sau phụ thân ra vào hoàng cung, thì bây giờ đều thu mình lại ngoan ngoãn ở yên trong phủ, dần dần cũng đã không còn giống như kiếp trước, đã không còn ai tôn xưng nàng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, bởi họ vốn còn chưa được thấy hình dáng nàng lớn lên ra sao. Mọi chuyện sẽ thay đổi, chắc chắn như vậy ...

Lấy một vị quan nhỏ cũng được , một thương nhân cũng được, chỉ cần không là người của hoàng thất là được .

Thái tử, vương gia gì đó... xin hãy yên tâm ... Diệp Uyển Thanh ta xin hứa , sẽ trốn khỏi tầm mắt các vị thật xa ...

Nhưng ...

Cũng có nhiều chuyện, không phải cứ muốn là được ...

Vị thần tiên năm xưa , à chính xác là vị Hồ yêu năm xưa trong một lúc rảnh rỗi lấy ra gương thần, nàng thật muốn xem nữ nhân mà nàng ban ân đó đã tàn sát hết đám người hãm hại nàng chưa ? Kế hoạch trả thù có thấm đẫm máu tươi hay không ? Đừng nghĩ nàng độc ác, đơn giản chỉ là nàng vốn là một con hồ yêu , có phải hồ tiên đâu mà cứu người chứ , người mà nàng cứu ít nhất cũng phải giết cả đồng người ...

Nhưng mà hình ảnh hiện ra trong gương thật khiến vị Hồ yêu này tức chết, trốn cũng thật là kỹ, thật phụ lòng tốt duy nhất của nàng, không báo thù cũng không ghi hận, chỉ như vậy cho qua hết sao ? Nàng không cho phép, tuyệt không cho phép .

Nếu nàng ta không muốn tranh thì hồ yêu nàng tạo cơ hội cho nàng ta tranh ...

Nàng ta muốn trốn, hồ yêu nàng sẽ dẫn người đến tận chỗ trốn của nàng ta ...

Muốn phụ lòng tốt của ta ... Diệp Uyển Thanh ... người thật vọng tưởng ...

Vậy là trong hang động tâm tối, một con hồ yêu bắt đầu lên kế hoạch của mình, kế hoạch dẫn dắt người ta làm chuyện xấu

Việc đầu tiên hồ yêu này nghĩ ra, chính là phải lôi cô nương Diệp Uyển Thanh này với người hoàng thất lại làm một, dứt cũng không dứt được .

Mà người bị nhắm tới, thân phận thật không nhỏ, đủ to và đủ quyền để lôi Diệp Uyển Thanh đang trốn phải xuất hiện ... Một đêm của vài tháng sau đó , khi Diệp Uyển Thanh tròn 15 tuổi , vị hồ yêu này đã thi triển phép thuật ... tạo nên một giấc mơ ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 7_B

Hiên Viên đế sau một đêm hợp hoan vẫn là ngủ say , nằm bên cạnh ông là một vị tiếp dư mới tròn 15 tuổi , trong lúc ngủ, tay của vị hoàng đế vẫn không quên nắm trọn một bên ngực đầy đặn, còn lăm lăm những vết đỏ mình chứng cho sự dưng mãnh của ông .

Đêm nay , vị hoàng đế đó đã nằm mơ ...

Trong giấc mơ, Hiên Viên đế như lạc vào một cõi thần tiên mộng ảo, xung quanh là những làn khói màu hồng trông như những đám mây, vị hoàng đế cứ đi, đi một cách vô định cho đến khi hiện ra trước mắt ông là một gian phòng, gian phòng này tự nhiên xuất hiện , là nên đi vào hay là đi vòng qua nó đây ? Buồn cười , một đế vương hoàn toàn có thể phân biệt được đâu mà mơ , nếu đã là mơ thì việc gì phải e ngại .

Hiên Viên đế đẩy nhẹ cánh cửa , một mùi hương thật ngọt ngào... là mùi hương trên người nữ nhân khi động tình . Trong lòng Hiên Viên đế nghĩ đúng là

không nên quá sức, vừa hoan hợp không lâu, lại chìm vào mộng xuân rồi ... Nhưng nữ nhân trong giấc mộng này thật đẹp , đẹp hơn tất cả phi tần hậu cung của ông, nhất là lúc này trên người nàng hoàn toàn trần trụi không che đậy , nữ nhân hai mắt khép hờ, một tay nàng đặt lên ngực không ngừng vận lấy nhũ hoa, một tay tự vuốt ve từ cổ xuống xương quai xanh , cả người nàng không ngừng vận vẹo chà sát với mặt giường . Nhìn cảnh tượng như vậy nam nhân nào có thể cưỡng lại , hướng chỉ lại là một nam nhân tuy đã hơn 40 nhưng tinh lực lẫn sức lực trong chuyện này vô cùng mạnh mẽ như Hiên Viên đế , nhục bồng của ông sớm đã ngẩng cao đầu từ lâu , ông háng giọng , như thể hiện sự hiện diện của mình .

Nữ tử ánh mắt mở màn nhìn thẳng vào Hiên Viên đế , khoe môi nàng từ từ lộ ra nụ cười khê , bàn tay đang xoa nắn cơ thể hướng đến Hiên Viên đế như muốn mời gọi, giọng nói nhẹ nhàng mê luyến .

" Thật tốt , ta còn đang không biết kiếm đâu thêm một bàn tay vuốt ve bên dưới "

" Mỹ nhân , bôn vương không chỉ có đôi tay,còn rất nhiều thứ có thể giúp nàng "

" Đến đây ... " . Nữ tử nắm lấy tay Hiên Viên đế kéo ông ngã xuống giường, động tác lưu loát cời đi bộ quần áo lót màu trắng bên trong , dáng người Hiên Viên đế tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn còn tốt vô cùng , tuy không săn chắc , nhưng cũng không tìm thấy một chút mỡ dư thừa , vẫn còn gọi là có phong độ nam tử .

Bàn tay nữ tử men theo cơ thể ông vuốt ve một lượt, sau đó nắm lấy nhục bồng vừa to vừa dài . " Để tiểu nữ giúp người trước " . Nói xong , đầu lưỡi nàng vươn ra liếm lên đầu nhục bồng , ngâm lấy đỉnh nâm không ngừng mút lấy . Chỉ thấy Hiên Viên đế lúc này hai tay đặt lên vai nữ tử, miệng bắt đầu rên rĩ, ra lệnh cho nàng thực hiện động tác thật nhanh .

Một lúc sau , nữ tử không biết lấy từ đâu ra một bình rượu nhũ vàng , nàng nằm xuống bên cạnh Hiên Viên đế, từ từ rót lấy rượu bên trong vào hoa huyết . " Tiểu nữ hầu rượu cho ngài "

" Ly rượu này,bôn vương thích " . Hiên Viên đế cũng không ngại cúi đầu vào hoa huyết , phải biết chuyện này để vương như ông chưa từng làm , cảm giác lưỡi vừa chạm vào bên trong thịt non mềm ... uh ... cũng rất thú vị , nhất là tiếng rên rĩ của mỹ nhân bên dưới lại càng thêm tuyệt diệu , ông đã từng thị tẩm biết bao nhiêu nữ nhân , cũng chưa có người nào khiến ngọn lửa dưới thân bùng cháy như lúc này .

Nhưng ngay lúc ông cảm lấy nhục bồng muốn tiến vào thì mọi việc lại chấm dứt , trước mắt ông lại là tấm cung uy nghiêm, bên cạnh cũng không còn bóng dáng mỹ nhân trong mộng , chỉ là nhục bồng thì vẫn còn đang giương cao , thật là một giấc mộng xuân khiến người khó quên .

Hiên Viên đế vội vàng ngồi dậy , khiến vị tiếp dư thoáng giật mình tỉnh giấc , ngay lúc nàng còn đang mơ mơ màng màng , nhục bồng thô to đã đâm sâu vào hoa huyết , Hiên Viên đế không ngừng ra vào bên trong hoa huyết của vị tiếp dư bên cạnh nhưng trong đầu hoàn toàn chỉ nghĩ đến mỹ nhân trong mộng , ly rượu trong mộng , thật muốn uống thêm một lần nữa . Đến lúc này ông mới nhớ đến một chuyện , bàn tay này, vẫn chưa chạm đến cặp nhũ hoa của mỹ nhân , chưa hề hôn lấy , chưa hề ... nhục bồng của ông cũng chưa hề được chạm vào hoa huyết kia, thật khiến ông khó chịu không yên .

Nếu không phải là mộng thì thật tốt !

Lúc này Diệp Uyển Thanh vẫn còn đang say ngủ,nàng không hề biết rằng Hồ yêu kia đã dùng hình dáng của nàng xuất hiện trong giấc mơ của Hiên Viên đế , nàng hôm nay phải ngủ sớm để chuẩn bị cho buổi lễ cập kê ngày mai . Nhớ đến kiếp trước vì một lòng mong muốn vị trí thái tử phi mà đến tận 19 tuổi nàng vẫn còn chờ Hiên Viên Triệt, nghĩ đến thật ngu ngốc, kiếp này nàng nhất định mau mau chóng chóng gã cho một nam nhân bình thường, an hưởng cuộc sống nhân nhả hạnh phúc nhưng nàng không biết ngày mai người chọn trúng nàng lại không phải một nam nhân bình thường ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 7_C

" Hoàng thượng ! Nữ nhi của Diệp đại nhân quả thật vô cùng xinh đẹp " . Vị công công sau khi đi truyền ý chỉ chúc mừng đến Diệp gia vừa quay về đã vội vàng thông báo, ở bên cạnh hầu hạ Hiên Viên đế đã lâu , hẳn làm sao không rõ tâm tư của ông . Ài nói ra thì thái tử phong lưu hào sảng cũng đã so sánh được phần nào vị đế vương này , cũng do hoang dâm vô độ như vậy nên nhi tử dưới gối đều không nhiều, ta nói đó là tạo nghiệt đi .

" Đẹp sao ? Có đẹp bằng công chúa Trường Vy của trẫm không ? " . Vừa nói Hiên Viên đế vừa vuốt ve cặp chân dài của nữ tử đang ngồi trong lòng mình, mắt thì nhìn chăm chăm đôi gò bồng ân trong lớp áo mỏng manh của nàng .

Nữ tử vận vẹo thân mình một lúc , sau đó vùi vào lòng Hiên Viên đế như muốn tránh né . " Phụ hoàng , người không duyệt tấu chương sao ? "

Đôi tay của Hiên Viên đế ngáp ngừng một lúc sau đó hung hăng bóp mạnh lên ngực nàng. " Người như vậy là muốn gì, muốn vào lãnh cung ở cùng với mẫu phi của người không ? "

" Phụ hoàng , nhi thần không dám ... phụ hoàng ... "

" Vậy người dám làm gì ? "

Công chúa Trường Vy như hiểu ra ý nói của phụ hoàng mình , nàng run rẩy đứng dậy , sau đó cúi đi y phục trên người , bước từng bước chậm chậm đến cây trụ hình rồng bên trong ngự thư phòng.

Da thịt trắng hồng bắt đầu di chuyển co sát với cột trụ , miệng nàng rên rỉ , ánh mắt mang theo mơ màng nhìn về phía người được gọi là phụ hoàng .Hai bên ngực được nàng giữ chặt,ép vào cây trụ bắt đầu lên xuống , một lúc sau nàng quay lưng về phía cây trụ , hai tay nâng lên cặp ngực về phía Hiên Viên để như đang dâng lên một món ăn dỗi ông thưởng thức .

Hiên viên để nhìn theo cảnh tượng này, cả người đều nóng ran, tiếng rên rỉ làm ông nhớ đến nữ nhân trong giấc mộng đó , ly rượu trong mộng ...

" Đem rượu đến đây "

Cầm lấy bình rượu trắng tinh trên tay , Hiên Viên để vội vàng bước đến bên cạnh Trường Vy công chúa , kéo nàng nằm xuống đất , bình rượu nghiêng mang theo một dòng rượu cay nồng đổ vào bên trong hoa huyết, tràn cả ra ngoài . Hiên Viên để cúi người , đưa đầu lưỡi tiến đến bên trong hoa huyết bắt đầu liếm khắp một lượt . Ngay trong lúc Trường Vy công chúa không ngăn được sự tê dại mà rên rỉ , thở gấp thì bất ngờ lại bị đẩy sang một bên .

" Lui ra ngoài "

" Phụ hoàng ... "

" Lui đi ! "

Không giống , là do rượu không đúng hay do người không phải , Hiên Viên để suy nghĩ một lượt , thế nào cũng không thể hiểu nổi , nữ nhân trong mộng quả thật là rất đẹp nhưng hậu cung của ông không thiếu nhất chính là người đẹp , tại sao lại nhớ mãi như vậy (TG xin chen ngang, rõ ràng là háo sắc thì có, mới có một đêm mà như lâu lắm rồi ý @@)

" Truyền ý chỉ của trẫm, phàm là nữ nhi tất cả viên quan trong triều đều phải tham dự cung yến hai ngày sau, đã cập kê hay chưa cập kê đều phải đến ! "

Cập mắt Hiên Viên để híp lại đây về tính toán , cho dù là tìm một nữ nhân giống như vậy cũng được, không chỉ cần gần giống thôi cũng được, sự cố chấp đến mê mị này một phần do tính háo sắc của ông , một phần lại do pháp thuật của hồ yêu mà ra, phải biết rằng hồ ly chính là chuyên quyến rũ nam nhân .

Thánh chỉ vừa được đưa xuống, kinh thành đều như náo loạn một hồi, bao nhiêu năm qua, những người có đầu óc đều biết đưa nữ nhi vào hoàng cung chính là chịu khổ, sự hoang dâm vô độ của Hiên Viên để, sự tàn độc của Hoàng quý phi, không phải những tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ có thể chịu được, không khí mang nặng u ám bỗng chốc len lỏi vào khắp các phủ đệ trong kinh thành , đương nhiên là phủ đại học sĩ cũng không tránh khỏi .

" Phụ thân , Uyển Vy còn nhỏ như vậy cũng phải tham dự sao ? " . Diệp Uyển Thanh hai tay vòng qua ôm lấy cả người tiểu muội muội , tại sao vẫn phải vào cung, kiếp này nàng không phải đã quyết tâm đoạn tuyệt với nơi đó rồi sao ? Một hồi quá khứ khiến tâm tình nàng vô cùng tội tệ, tại sao vẫn không thoát được .

Diệp đại nhân tâm trạng cũng u sầu không kém, đại nữ nhi của ông sau hôm nay có muốn tránh cũng không tránh được, vốn nghĩ vài hôm nữa sẽ tìm một nơi tốt để gả nàng, không ngờ thánh chỉ lại đến nhanh như vậy, hoàng thượng, hậu cung mỹ nhân nhiều như sao trên trời vẫn chưa đủ thỏa mãn cho người sao ?

" Uyển Thanh ! Phụ thân cũng chỉ là một thần tử ... " . Một thần tử phải tuyệt đối trung với vua

" Phụ thân ... "

" Hai hôm sau vào cung ... Càng ít gây chú ý càng tốt "

Nhưng không phải cứ muốn là được , hướng chỉ nhan sắc của Diệp Uyển Thanh đã sớm được người nói nhỏ bên tai Hiên Viên để , lại thêm khuôn mặt so với người trong mộng của ông như tạc ra cùng một người, nếu nói trùng hợp thì nói là ý trời chắc vẫn có người tin .

Cầm trên tay thánh chỉ sắc phong mà Diệp đại học sĩ toàn thân như đứng không vững, ngay cả về phủ cũng không được, lập tức cường ép người vào cung như vậy sao? Cuộc đời làm quan của ông chưa bao giờ hối hận như lúc này, sự trung thành của ông chưa bao giờ lung lay như bây giờ...

Diệp Uyển Thanh cũng không nghĩ, mình như vậy lại phải vào hoàng cung, yến hội còn chưa được một nửa , bản thân đã được phong phi, còn là nhanh chóng tắm rửa dỗi được thị tẩm, nàng đưa mắt nhìn những cánh hoa nổi trên mặt nước bắt giắc rơi xuống vài giọt nước mắt . Vận mệnh không chỉ không thay đổi, thậm chí còn bi ai hơn trong kiếp trước .

Hiên Viên để , vị hoàng đế hoang dâm nhất trong lịch sử hình thành các triều đại ...

" Hoàng thượng giá lâm ! "

Tiếng hô nam không ra nam nữ không ra nữ của vị thái giám khiến nàng bưng tỉnh, nhưng nàng còn đang tắm, y phục ... y phục của nàng đâu, không có, cung nữ không hề để lại y phục cho nàng.

Hiên Viên để nhìn vẻ lúng túng của Diệp Uyển Thanh không những không có ý trách tội nàng, còn thêm một phần thích thú, nhất là nơi lộ ra bên trên làn nước, đúng là một làn da vừa trắng vừa mịn.

"Sao vậy? Không lẽ phụ thân của nàng không nói cho nàng biết phải hành lễ với trẫm như thế nào?"

"..."

Nữ nhân càng hoang mang lo sợ càng kích động sự ham muốn trong lòng nam nhân, nhất là một nữ nhân vừa xinh đẹp lại vừa khỏa thân như Diệp Uyển Thanh lúc này, Hiên Viên để thông tá bước thêm vài bước vào trong phòng, sau đó quay đầu nói với vị thái giám còn chờ bên ngoài. "Người đâu! ..."

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 7_D

Diệp Uyển Thanh khả kính, trong lòng càng thêm bất an, nàng vội vàng bước ra khỏi thùng tắm, quỳ xuống.

"Tham kiến hoàng thượng!"

Khỏe môi Hiên Viên để khẽ nhếch. Nhìn xuống thân hình trần trụi đang quỳ trên nền đất, mái tóc được búi gọn khoe ra bờ vai thon gầy, xương quai xanh tinh tế nay được điểm tô vài cánh hoa còn dính lại trông càng thêm dụ hoặc. Ông bước nhanh đến bên cạnh Diệp Uyển Thanh, nâng nàng dậy, bàn tay khẽ vuốt lên cằm nàng nâng lên khuôn mặt yêu kiều. "Trẫm chỉ là muốn cho người đóng cửa thôi mà"

Biết bản thân chỉ là bị người trêu chọc, tâm Diệp Uyển Thanh cũng không vui bất khó chịu một chút nào, bàn tay Hiên Viên để đang khẽ sờ lên da thịt nàng, gỡ đi từng cánh từng cánh hoa còn sót lại, ánh mắt như muốn thấu đốt cả người nàng.

"Cởi áo cho trẫm!"

Diệp Uyển Thanh sợ hãi lùi ra sau vài bước, miệng nàng không ngừng cầu xin. "Hoàng thượng! Nô tỳ... nô tỳ cũng chỉ vừa mới cập kê không lâu, chỉ sợ..."

Hiên Viên để như không nghe lời nàng, hai tay vẫn giơ lên giữa không trung, yên tĩnh đợi người hầu hạ cởi đi y phục, vẻ mặt ông như phủ một tầng sương, bất cứ lúc nào cũng có thể ban cho nàng tội chết.

Sau khi hầu hạ Hiên Viên để cởi bỏ y phục, Diệp Uyển Thanh đứng như bức tượng, đầu nàng cúi nhìn mặt đất, thân thể vì chưa được lau khô mà có chút rét lạnh.

Hiên Viên để đặt hai bàn tay nắm chặt lấy hai bên ngực nàng, đầu ngón cái xoa tròn hai điểm nhũ hoa từng vòng, đôi môi hôn một lượt khắp mặt nàng, liếm lên cổ rồi trượt xuống xương quai xanh.

Có lẽ về cứng ngắt của Diệp Uyển Thanh khiến Hiên Viên để không hài lòng, bàn tay ra sức nhào nặng ngực nàng không thương tiếc, da thịt căng đầy giữa các kẽ ngón tay.

Sau khi mút mát bờ vai thon gầy một cách chán chê, Hiên Viên để mới buông nàng ra, ông cầm lấy bình rượu ngồi xuống giường, ra lệnh cho nàng. "Ngồi lên"

"Hoàng thượng! Nô tỳ không dám!"

"Nhanh lên". Giọng nói Hiên Viên để rõ ràng có chút không kiên nhẫn, nữ nhân trong mộng quyến rũ bao nhiêu thì người trước mặt lại ỳ ra như khúc gỗ, điều này sao lại không khiến ông tức giận.

Diệp Uyển Thanh biết bản thân không thể đầu lại uy quyền của nam nhân này, cũng chỉ có thể cắn răng làm theo, nàng ngồi lên đùi Hiên Viên để, chân nàng vòng qua thắt lưng ông, hai cánh hoa thỉnh thoảng lại chạm trúng nhục bông đang thô to.

Hiên Viên để kéo nàng sát đến bên người mình, cả bình rượu đều đổ lên người nàng, ông tức giận ném đi bình rượu trên đất, bắt đầu gặm cắn lấy nhũ hoa vẫn còn nồng nàn hương rượu. Răng và lưỡi không ngừng trêu chọc hai bên núm hoa, bàn tay ông dao động phía sau lưng nàng, nắm lấy cặp mông trắng mịn rồi từ từ vòng lên đùi nàng, rồi eo nàng.

"Hoàng thượng! Cầu xin người... xin người tha cho nô tỳ". Nước mắt Diệp Uyển Thanh lúc này cũng không thể kiềm chế, từng tiếng rên khe khẽ, hòa với lời cầu xin một cách yếu ớt càng tăng thêm hưng phấn cho Hiên Viên để, ông đẩy người nàng ra sau, hai cánh tay khỏe mạnh giữ chặt lấy hông nàng

nâng lên cao , khiến nàng ngã ra sau ... đầu Diệp Uyển Thanh gần kề với mặt đất, hai tay nàng phải khó khăn lắm với nín giữ được một góc giường , tư thế này khiến Hiên Viên để có thể nhìn rõ nơi tư mật của nàng , cánh hoa ướt át vì dịch nhờn và rượu giống như trong mộng đang co thắt , run rẩy trước mắt khiến ông không thể kiềm chế mà liếm lên đó , lưỡi ông chen sâu vào trong, liếm lên hai vách tường thịt , chen chút với các lớp thịt non mềm bên trong .

" A...ân...aaa.. ". Diệp Uyển Thanh không thể kiềm chế mà rên lên không ngừng, cả cơ thể nàng đều không còn sức lực nhưng tay lại phải cố bám lấy góc giường , Hai chân nàng muốn khép lại thì hông lại bị Hiên Viên để siết đến đau đớn . " Ân... hoàng thượng... xin người... xin người ... aaa ... ân..."

Hiên Viên để càng liếm lại càng không muốn ngừng lại, thật giống với cảm giác trong giấc mộng của ông, hương vị này nếm như thế nào cũng không đủ , đầu ông càng thêm vui sâu vào hoa huyết không ngừng mút lấy mật dịch đang trào ra từ bên trong . Phải khó khăn lắm Diệp Uyển Thanh mới có thể cong người ngồi dậy , hai chân nàng kẹp lấy đầu Hiên Viên để, đẩy ngã ông lên giường, biết bản thân đã làm một việc khi quân , nàng vội vã muốn leo xuống giường nhưng chân đã bị nắm lại , lúc này nàng hai tay chống lên giường , một chân quỳ còn một chân lại bị Hiên Viên để nắm lại giờ lên cao . " Muốn chạy " .

" Không phải,nô tỳ không phải ... " .

Lời giải thích của nàng không hề khiến Hiên Viên để hài lòng , ông tức giận đè nàng xuống giường trong tư thế đang quỳ , sau đó ngồi lên người nàng, hai chân kẹp chặt lấy vai nàng , khiến đầu nàng áp sát mặt giường không thể cử động . Hai tay Hiên Viên để vòng qua ôm lấy đùi nàng, đầu một lần nữa chen sâu vào hoa huyết liếm mút điên cuồng ... cho đến khi người bên dưới không còn chút sức lực phản kháng nào nữa .

Sau đó Hiên Viên để mới chịu đứng dậy , vòng qua người nàng , quỳ một chân lên giường , một tay ông đặt lên lưng nàng, tay còn lại vòng ra phía trước nắm trọn một bên ngực no đủ hưng hăng nắm chặt, nhục bông này giờ đang căng cứng khó chịu thúc mạnh vào hoa huyết một cách thô bạo , khiến Diệp Uyển Thanh thét lên đau đớn, từng giọt mồ hôi thấm đẫm trên người nàng , mái tóc được búi lên đã bung ra từ lâu đang đưa theo từng chuyển động nhấp nhô của cơ thể .

Một lúc sau Hiên Viên để lật người Diệp Uyển Thanh lại nhìn về phía mình, hạ thân thúc mạnh một cái khiến cả người nàng co lại , nhục bông vẫn còn cứng rắn tiếp tục ra vào bên trong hoa huyết , cả người ông áp sát người bên dưới, đầu lưỡi liếm lên mặt lên cổ rồi đến ngực nàng để lại từng dòng ẩm ướt , hai tay sờ soạng khắp người nàng ...

Trong phòng tràn ngập nhiều loại âm thanh ,tiếng gầm gừ điên cuồng của Hiên Viên để, tiếng khóc lóc van xin vì đau đớn của Diệp Uyển Thanh, tiếng thờ dục, tiếng da thịt va chạm không dứt .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 7_E

Khi Diệp Uyển Thanh tỉnh lại đã không thấy Hiên Viên để đâu nữa, nàng nằm sấp trên giường, cơ thể đều là dấu vết hoan ái chưa tan , mái tóc nàng rối bời , mặt mũi vì nước mắt mà lem luốc xấu xí, còn đâu bóng dáng của một mỹ nhân khuynh thành, khi nàng xoay người bắt giác từ bên trong hạ thân chảy ra dòng nước đặc sệt , trên người nàng trên giường cũng dính đầy những thứ sền sệt như vậy.

Diệp Uyển Thanh cố gắng ngồi dậy bước từng bước chân vô hồn về phía thùng tắm, nước bên trong đã lạnh lẽo từ lâu , không có ai giúp nàng,cũng không có ai hầu hạ nàng , đủ thấy Hiên Viên để không hề hài lòng về nàng , cũng tốt, nỗi nhục nhã ngày hôm nay nàng có lẽ sẽ không phải chịu thêm nữa, kiếp này nàng sẽ sống một cuộc sống hèn mọn trong cung , ít ra vẫn hơn kiếp trước , không hèn mọn giữa một đám quân lính .

" Hừ ! Chim sợ cành cong "

" Ai ? " . Diệp Uyển Thanh vội nhìn về phía phát ra âm thanh, nhưng trong phòng hoàn toàn không có một ai khiến nàng càng thêm hoảng sợ .

" Diệp Uyển Thanh! Người kiếp trước vì ngôi vị thái tử phi có thể làm rất nhiều chuyện, bây giờ bản tọa cho người cơ hội tranh giành vị trí cao quý nhất hậu cung, người lại buông tay sao ? "

" Là ai ? "

Bỗng nhiên một khuôn mặt mỹ nhân yêu kiều , hai mắt long lanh nhìn thẳng vào Diệp Uyển Thanh , không khỏi khiến nàng giật mình mà ngã trên mặt đất . " Vốn lẽ bản tọa là ân nhân của người nhưng tiếc là bản tọa cũng vừa trở thành kẻ hãm hại người ". Nữ tử vẻ mặt buồn chán nhưng không che được sự quyền rũ từ trong khí chất, mỗi cái nhấc tay đều khiến người đối diện như hãm sâu vào bên trong, cho dù Diệp Uyển Thanh là nữ nhân, cũng không ngăn được ánh mắt nhìn theo nàng .

" Là cô nương... cô nương... giúp ta sống lại sao ? " . Nàng nhớ rõ giọng nói này , là người đó ...

" Phải! Cũng là ta khiến Hiên Viên để chú ý đến người "

Diệp Uyển Thanh như không giữ được bình tĩnh, nàng muốn lao đến giữ lấy cô nương đó nhưng nàng ta lại vụt mắt trước khi nàng chạm đến .

" Tại sao ? Tại sao đã cứu ta lại muốn làm hại ta ? "

" Diệp Uyển Thanh ! Bồn tọ cho ngươi cơ hội sống lại không phải để ngươi trốn trốn tránh tránh sợ này sợ kia, bồn tọ muốn xem ngươi trả thù đám nam nhân căn bã kia, ta cứ nghĩ oán niệm khi chết của ngươi cao thì việc đầu tiên sau khi ngươi sống lại chính là báo thù, không ngờ ngươi thật khiến bồn tọ thất vọng.. Ngươi muốn sống nhàn nhả, ngươi sợ hãi bọn chúng , sợ tranh quyền, sợ đoạt lợi... hừ không giấu gì ngươi, Hiên Viên để chọn trúng ngươi, chính là do bồn tọ ...Chỉ là có biết nắm lấy cơ hội này hay không , là do ngươi "

" Cơ hội ... ngươi gọi đó là cơ hội ? Là ngươi hủy hoại ta "

" Là Hiên Viên Triệt hủy hoại ngươi , là Hiên Viên Tuyệt đẩy ngươi vào chỗ chết, Diệp Uyển Thanh nếu ngươi không nhớ, bồn tọ sẽ nhắc cho ngươi nhớ "

Nói xong cả ngươi Diệp Uyển Thanh đều như nhẹ đi,phút chốc từng hình ảnh trong kiếp trước đều hiện lên trong đầu nàng ...

Hiên Viên Triệt như thế nào lợi dụng nàng..

Hiên Viên Tuyệt như thế nào biến nàng trở thành quân kỹ ...

Bốn tên thị vệ áp giải nàng đến quân doanh như thế nào cường bức nàng , đoạn đường đến quân doanh chỉ cần dọc đường có ai vừa mắt nàng,bọn chúng cũng không e ngại mà ép nàng đòi lấy một chút ngân lượng ...

Hàng chục tên lính dơ bẩn như thế nào cùng lúc chà đạp cơ thể nàng , mỗi đêm,mỗi đêm đến khi nàng người không ra người ma không ra ma ... đến khi nàng thả chọn lấy cái chết cũng không muốn phải sống tiếp như vậy nữa ...

Diệp Uyển Thanh đau đớn, hai tay nàng ôm chặt lấy cơ thể trần trụi mà ngồi bệch trên đất .Nàng không hề quên, chỉ là chưa bao giờ dám nhớ lại ...

Nữ tử tiến đến bên cạnh Diệp Uyển Thanh, tay nàng ta đặt lên vai nàng . " Báo thù bọn hần, khiến bọn hần sống không bằng chết ! "

" Nếu ta có thể thì làm sao phải trốn như vậy ... ta là gì chứ ... "

" Ngươi là mỹ nhân đẹp nhất kinh thành , là giấc mộng hoan dâm nhất của Hiên Viên đế , hãy biến mình thành người nắm giữ quyền lực chỉ sau ông ta , nếu được thì hơn cả ông ta "

" Được sao ? "

Nữ tử cười khê, lấy ra một bông hoa màu đỏ như máu đưa cho nàng . Bông hoa nhẹ nhàng run run truyền đến một ý nghĩ vào đầu Diệp Uyển Thanh, thì ra là một hoa yêu .

Sau đó nữ tử phát nhẹ tay áo về phía Diệp Uyển Thanh , một làn gió lạnh lẽo lập tức phủ qua người nàng , mái tóc rối bời được búi gọn gàng thanh thoát , làn da đầy những vết đỏ nay còn trắng mịn hơn xưa , ngay cả đường trước ngực cũng nâng lên không ít , có chút khiến nàng không quen .

" Diệp Uyển Thanh, bồn tọ chỉ giúp đến đây... còn lại là do tự bản thân ngươi, đừng khiến ta thất vọng ! "

Diệp Uyển Thanh nhìn mình trong gương , ánh mắt hiện rõ sự quyết tâm , nàng cười với hình dáng mình qua lớp gương một cách tràn đầy tự tin . Cuộc sống của nàng từ bây giờ chính là đạp lên người khác mà sống ...

Bạn đang đọc truyện *Hờ Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 7_F

Chỉ là qua cả tháng cũng không thấy Hiên Viên đế triệu nàng thị tẩm nữa, Diệp Uyển Thanh có chút khản trương, nếu cứ như vậy qua một thời gian nữa, nàng có muốn trả hận cũng không còn khả năng. Nhưng trong cung không phải cứ muốn gặp hoàng đế là có thể gặp , thân phận của nàng ... có lẽ là ai chưa chắc đã có người nhớ đến .

Người nhớ đến nàng, có lẽ cũng chỉ có hần ... kiếp trước hần mê mẩn trước nhan sắc của nàng thì kiếp này, có thể khác sao ? Chỉ là Hiên Viên Tuyệt còn chưa gặp, đã chạm mặt vị thái tử Hiên Viên Triệt này trước, Diệp Uyển Thanh vội vàng cúi người hành lễ với người trước mặt .

" Thái tử ! "

" Nương nương hà tất khách khí như vậy " . Hiên Viên Triệt nhìn người đang hành lễ với mình, tay đặt lên eo nhỏ có ý muốn nâng nàng dậy .

Diệp Uyển Thanh vội vàng né tránh , cả người đều lùi về phía sau, kiếp trước nàng ở bên cạnh hần lâu như vậy, làm sao không biết vị thái tử này ngay cả phi tần hậu cung cũng không buông tha, hần thích nhất chính là đùa giỡn với đám mỹ nữ hậu cung này . Chỉ là ... Hiên Viên Triệt, ta chưa tìm đến ngươi,ngươi lại tự dẫn xác đến , xem ra cơ hội gặp mặt Hiên Viên để cũng không còn lâu lắm .

Về sự sệt trong mắt Diệp Uyển Thanh càng tạo nên hứng thú đối với Hiên Viên Triệt, vốn hần cứ nghĩ nàng bị vứt bỏ lâu như vậy, nhìn thấy hần sẽ ra sức nịnh nọt, chiều chuộng , phải biết rằng sau này khi hần đăng cơ chính là người sẽ quyết định vận mệnh các nàng . Nhưng hần không biết , nàng làm như vậy là muốn đưa hần vào cái bẫy rất lớn .

" Quý phi nương nương , xin người hãy giúp nô tỳ " . Diệp Uyển Thanh hướng đến nữ nhân đang ngã người trên trường kỷ, hai mắt nàng khép hờ trông vô cùng lười biếng .

" Chỉ là một phi tử nhỏ bé lại cũng dám làm phiền đến chủ tử " . Vị ma ma bên cạnh vội vàng đỡ tay chỉ về phía nàng trách cứ, đứng kiêu ra sức nịnh nọt .

" Nương nương, nếu không phải thái tử nhiều lần gây khó dễ, thiếp cũng không dám tìm đến người, chỉ là càng ngày càng khó khiến người chấp nhận " .

" Thái tử ? " . Hoàng quý phi như nhìn ra điều gì hưng phấn, mắt nàng mở to ra đánh giá người đang quỳ bên dưới , một mỹ nhân như hoa, cũng khó trách ...

" Dạ ! " . Diệp Uyển Thanh ra sức gật đầu, cố tình bày ra vẻ nhu nhược vô dụng nhưng có trời mới biết, nàng chính là muốn mượn tay vị hoàng quý phi này kết thúc một Hiên Viên Triệt . Kiếp trước nàng biết hai người này luôn ngầm đấu đá nhau , vậy kiếp này nàng tạo cơ hội cho bọn họ công khai đấu đá lẫn nhau .

" Ngươi đừng quá đa nghi, thái tử tương lai là vua một nước, sao có thể làm ra chuyện như vậy "

" Nhưng mà ... nương nương ... " . Về mặt Diệp Uyển Thanh càng thêm bất lực, như muốn khẳng định thêm sự vô dụng của bản thân .

" Lui đi ! "

Đợi khi Diệp Uyển Thanh vừa rời đi, đã thấy Hoàng quý phi ngay lập tức vứt bỏ sự lười biếng này giờ, thay vào một đôi mắt đầy mưu tính .

" Lý ma ma , cho người theo dõi nàng ta cho bốn cung, khi nào thấy thái tử ra tay thì lập tức bẩm báo "...

Một đêm của vài ngày sau đó , quả thật Diệp Uyển Thanh đã đợi được đến lúc .

" Chủ tử ! là xuân được " .

Diệp Uyển Thanh nhìn bông hoa nhỏ, nở ra nụ cười nửa miệng, đêm nay sẽ thật mệt rồi đây .

Bên kia Hoàng quý phi đã nhận được tin tức , nàng ta nhanh chóng bước đến thâm cung của Hiên Viên để, bày ra một vẻ mặt bi thương cầu xin giúp đỡ cho muội muội . Hiên Viên để vốn đã không lạ những chuyện Hiên Viên Triệt vẫn làm, dù sao cũng chỉ là nữ nhân, ông không thiếu ... Nhưng lại làm ra chuyện mà không cần thận để người tóm được thì lại khác, ông cũng là muốn trách phạt hần một lần cho nhớ .

Đám người còn chưa đến gần bên trong phòng đã nghe âm thanh kêu khóc của Diệp Uyển Thanh . Hiên Viên để trầm giọng cho người lôi hai người bên trong ra ngoài .

Cả Hiên Viên Triệt và Diệp Uyển Thanh đều quỳ trên đất , trông nàng có chút chật vật , y phục trên người tuy vẫn còn đầy đủ nhưng thiếu phần chỉnh tề .

" Các ngươi dám làm những chuyện như vậy ? "

Trong khi Hiên Viên Triệt vẫn ra vẻ bình thường thì Diệp Uyển Thanh lại trông như vừa đau lòng vừa khó chịu, nàng không ngừng cầu xin Hiên Viên để, kể lại sự oan khuất của mình .

Hoàng quý phi bên cạnh lại không ngừng thổi lửa, thật hận không thể đưa cả hai vào chỗ chết, nàng cũng là quá gấp đi , nếu thêm một lúc nữa, gạo nấu thành cơm không phải lại càng hay, bây giờ tội còn chưa nghiêm trọng, người không thể dễ dàng trừ bỏ được . " Hoàng thượng, muội muội trông như không được tinh táo, chỉ bằng truyền thái y đến xem một chút "

Sau khi thái y chuẩn đoán Diệp Uyển Thanh là bị người hạ vào mê hương, Hoàng quý phi mới vui mừng một lát nhưng nàng không ngờ Hiên Viên Triệt gây ra chuyện lớn như vậy chỉ bị giam vào ngục tinh tâm. Hoàng thượng vẫn là không nở ra tay với hần sao, vậy còn nhi tử của nàng , ngay lúc nàng còn chưa kịp thúc đẩy đã bị Hiên Viên để khéo léo đuổi về, nhìn lại bộ dáng mê người lúc này của Diệp Uyển Thanh, nàng ta làm sao không hiểu Hiên Viên để muốn gì , thật tiện nghi cho nha đầu này .

Diệp Uyển Thanh được một cung nữ đỡ nằm trên giường , y phục có phần không chỉnh tề lúc này trông vô cùng hấp dẫn, nhất là gương mặt nàng đã đỏ đến khó chịu . Nàng hướng ánh mắt mờ mịt đến Hiên Viên để như muốn để ông nhìn thấy vẻ động tình khó nhịn của nàng .

Nhưng Hiền Viên để chỉ từ từ ngồi xuống bên cạnh mép giường, quan sát nàng, ánh mắt dõi theo bàn tay đang tự vuốt ve cơ thể trần trụi của nàng, bỗng chốc hình ảnh trong giấc mơ đó như được tái hiện một cách sinh động .

Hai tay nàng xoa bóp hai bên ngực , hai chân kẹp chặt như rất khó nhịn, hô hấp mỗi lúc càng thêm gấp gáp .

Nhục bồng giữa hai chân Hiền Viên để cũng ngóc đầu từ lâu, ông đứng dậy coi đi y phục trên người sau đó nhanh chóng leo lên giường

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 7_G

Thân thể Diệp Uyển Thanh nhanh chóng dính sát vào người Hiền Viên để, hai ngực nàng cọ lên lồng ngực ông lên xuống, khiến ông sung sướng không thôi , bàn tay bóp chặt lấy mông nàng, làm sao cũng thích thú hơn lần trước rất nhiều .

Bên tai là tiếng rên rỉ của mỹ nhân, trên cổ là chiếc lưỡi thom tho không ngừng liếm mát , tay Diệp Uyển Thanh cảm lấy nhục bồng của Hiền Viên để, vuốt ve hai quả trứng bên dưới lại cào nhẹ hai bên .

" A ... thật sướng ... aaa ... "

Nhận thấy Hiền Viên để cũng đang dục hòa khó nhịn, Diệp Uyển Thanh cố đè nén ngọn lửa trong lòng, nàng đỡ lấy ông nằm xuống giường , sau đó to gan ngồi lên người ông , đầu mà xưa nay chưa phi từ nào dám làm .

" Hoàng thượng ... " . Diệp Uyển Thanh cúi người liếm lên cổ Hiền Viên để, tay nàng vuốt ve hai cánh tay ông, khiến từng lớp da gà cứ như vậy nổi dậy , đầu lưỡi nàng trượt xuống một đường, liếm quanh hạt đậu nhỏ bên trái, liếm khắp lên bụng , lên tay chân , mỗi một tác da thịt đều được hầu hạ kỹ lưỡng khiến Hiền Viên để như muốn phát điên, miệng ông rên rỉ, bàn tay đặt trên đầu nàng, ra sức đè xuống . Sau khi phủ đầy mật ngọt lên khắp người Hiền Viên để, Diệp Uyển Thanh mới chịu đứng dậy, hai chân nàng đặt hai bên đầu Hiền Viên để, từ từ ngồi xuống, đến khi hoa huyết chạm đến môi ông .

Hiền Viên để cũng không trách tội Diệp Uyển Thanh mà còn dùng tốc độ nhanh nhất hòa hợp với nàng, đầu lưỡi chen sâu vào hang động ẩm ướt không ngừng khuấy đảo , uống lấy mật dịch đang chảy ra .

Một lúc sau có vẻ Hiền Viên để thật sự không thể nhịn nổi, ông đẩy ngã Diệp Uyển Thanh xuống khỏi người mình, tách ra hai chân nàng mà hung hăng đâm vào , hai tay ông đè lên ngực nàng, bóp lấy hai bên ngực, không chút ôn nhu mà chà sát qua lại, khiến da thịt còn đang trắng trẻo mau chóng bị phủ một lớp hồng hồng đỏ đỏ .

Sau đó ông , lật nàng quỳ trên giường , đâm thật mạnh từ phía sau , vừa đâm lại vừa liếm lên bờ lưng trần vừa trắng vừa mịn , thỉnh thoảng lại cắn mạnh một cái khiến Diệp Uyển Thanh đau đớn . Nhưng nàng cũng không tỏ ý gì, chỉ không ngừng cầu xin, chỉ khác là lời cầu xin của nàng mang đầy vẻ nũng nịu, càng kích thích Hiền Viên để dày vò nàng .

Cả đêm hôm đó , Hiền Viên để dành cho nàng rất nhiều ân sủng,rất nhiều lần muốn nàng , nam nhân chính là như vậy, chỉ cần khiến bọn họ vui sướng, còn không phải muốn gì được đó sao ?

Sau đêm hôm đó, địa vị Diệp Uyển Thanh được nâng lên rất nhiều, tuy không có thực quyền như Hoàng quý phi , nhưng số lần nàng được thị tẩm, nũng nịu bên tai hoàng đế, chính là đếm đến không hết . Việc này khiến cho Hoàng quý phi, nữ nhân quyền lực nhất hậu cung cảm thấy bất an, hoàng đế từ trước đến nay vẫn chưa khi nào độc sủng ai đến vậy, cho dù là nàng, vị trí tôn quý cũng chỉ là đôi lần.

" Nương nương! Người đừng lo lắng, ả cho dù có được hoàng ân thì như thế nào, dưới gối cũng không lấy một hài nhi , vài năm nữa qua đi, lại cũng chỉ rơi vào lãnh cung mà thôi "

Phải ! Nàng vẫn còn có một nhi tử tài giỏi, Hoàng quý phi lại thêm một phần vững tin.

Nhưng nếu nàng biết chuyện đang xảy ra bên trong thâm cung của Hiền Viên để, có muốn nói không sợ cũng không được ... Năm vị mỹ nhân xinh đẹp bị các dải lụa màu xanh trời chắt treo lên với đủ các tư thế, có người bị treo đến hết cả tay chân ra đằng sau, có người lại bị kéo ra theo hình chữ đại , người thì hai tay cùng với chân bị treo hết lên cao, người lật ngang, người lật ngửa . Miệng các nàng không ngừng mời gọi Hiền Viên để sủng ái mình .

" Hoàng thượng ! Bên này nè ... "

" Hoàng thượng ! Thiếp chỉ mới có một lần thôi "

" Hoàng thượng ! Nhanh nhanh a "

" Hoàng thượng ! Thiếp cũng muốn ... "

...

Diệp Uyển Thanh bên ngoài chỉ mặc một lớp lụa mỏng, trên tay nàng cầm một bình rượu nhỏ từ từ rót vào trong ly, bữa tiệc này là nàng hao tâm tổn sức dành cho Hiên Viên đế, nhìn ông cử động vừa lưng vừa eo ra sức va chạm với tiểu huyết bên dưới là biết, ông hoàn toàn hài lòng. Luôn tạo ra sự mới lạ câu dẫn nam nhân, chính là cách giữ hân tốt nhất, chưa kể đêm nay nàng thật phải phí sức dành cho một người khác, chỉ có thể bày ra chuyện này khiến Hiên Viên đế buông tha cho nàng một đêm.

"Hoàng thượng! Thần thiếp xin được cáo lui"

Miệng Hiên Viên đế đang ngậm lấy nhũ hoa của một mỹ nhân, còn hai tay đang giữ lấy mông nàng ra vào nhục bồng một cách kịch liệt bỗng nhiên ngưng lại. Ông bước về phía Diệp Uyển Thanh ra về an ủi. "Ái phi! Là đang trách trâm sao?"

"Uyển Thanh có mười lá gan cũng không dám, chỉ là ngày mai... cần phải chuẩn bị một chút". Vừa nói nàng vừa ra về e thẹn nép vào lòng Hiên Viên đế, bữa tiệc ngày mai so với hôm nay còn thú vị hơn rất nhiều.

Hai mắt Hiên Viên đế tỏa sáng, mấy hôm nay đêm nào ông cũng thỏa sức vui vẻ mà quên hết mọi chuyện, âu cũng là nàng có nhiều mưu mẹo, thật khác xa với đám hậu cung lúc nào cũng cứng nhắc lúc trước, khiến ông không thể buông tay. Tay ông mò vào trong áo Diệp Uyển Thanh, nhào nặn nhũ hoa của nàng. Sau đó tiếp lấy bình rượu bên cạnh rót vào trong hoa huyết, vẫn là ly rượu này làm ông vừa ý. Hiên Viên đế quỳ xuống giữa hai chân Diệp Uyển Thanh, liếm mút hai cánh hoa một cách thích thú, hầu kết chuyển động lên xuống không ngừng uống lấy rượu pha với mật hoa đang tuông ra khiến những nữ nhân đang bị treo bên dưới cũng không khỏi giật mình, hoàng thượng lại quỳ như thế cũng đủ biết vị phi tần này được yêu thích đến thế nào.

Sau khi phóng ra mầm móng nóng ấm vào bên trong hoa huyết Diệp Uyển Thanh, Hiên Viên đế mới hài lòng cho nàng lui xuống.. Khiến Diệp Uyển Thanh có chút phiền lòng, vốn định đêm nay sẽ tiến hành kế hoạch trên người Hiên Viên Tuyệt, không nghĩ đến lại một hồi mệt mỏi như vậy.

Nàng nhanh chóng quay về, vốn định thay đổi lại y phục nhưng vừa vào đến phòng đã chạm phải hân, Diệp Uyển Thanh cảm thấy như hôm nay vận may thật không mỉm cười với nàng.

Hiên Viên Triệt hí lại cặp mắt phượng từ từ đánh giá người trước mặt, cả gương mặt đều hồng hồng, còn không phải vừa được thị tẩm sao. Nhớ đến chuyện lần trước, nàng hại hân đúng là đủ thảm, suốt một tháng tinh tâm không được đụng đến nữ nhân, hân là muốn dành trọn lửa nóng suốt một tháng cho nàng hôm nay.

Tay Hiên Viên Triệt vừa điểm, đã khiến Diệp Uyển Thanh không thể nhúc nhích, miệng nàng cũng không thể phát ra một âm thanh nào.

Hân cởi đi y phục trên người nàng, sau đó bế nàng lên giường, bàn tay hân sờ lên từng tác da thịt trên cơ thể nàng, đầu lưỡi hân treu đùa hai núm hoa trước ngực mút lấy rồi lại nhả ra, từng ngón tay của hân dút sâu vào bên trong hoa huyết lõi ra từng lớp dịch hoa ướt át.

Sau khi thấy nàng đã đủ ẩm ướt, Hiên Viên Triệt mò vào trong lớp áo lấy ra một lọ nhỏ màu đen, đưa lên miệng uống cạn. "Nàng xem, bao nhiêu đây đủ để nàng phát điên cả một đêm đấy". Vừa nói hân vừa cởi đi y phục trên người, nằm lên người nàng, tay hân nắm lấy hai bên cổ chân nàng kéo ra, một cái dây người thật mạnh về phía hoa huyết đang nở rộ khiến nhục bồng đâm vào thật sâu bên trong, hân im lặng nằm trên người nàng, nhích một chút lại một chút như muốn chạm đến nơi tận cùng bên trong nàng. Nhục bồng của hân chậm chạp ra vào bên trong hoa huyết treu chọc cơ thể nàng.

Hôm nay, Hiên Viên Triệt hân chính là muốn hưởng thụ nàng suốt đêm!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 7_H

Cả một đêm không ngủ nhưng hiện tại Diệp Uyển Thanh không thể nào nghỉ ngơi, tiếng cười dâm loạn của Hiên Viên Triệt không ngừng luân chuyển bên tai nàng, nghĩ đến việc hôm qua bản thân để mặc cho hân dầy vò khiến nàng nhớ đến nỗi nhục nhã trong kiếp trước. Nàng sẽ không để hân có kết cục tốt, nhất định như vậy. Cung yến vào tháng sau, sẽ là ngày chết của hân.

Cung yến đó cũng chính là tiệc sinh thần của Hiên Viên đế, đừng nói là quan lại trong triều mà ngay đến sứ thần các nước đều có mặt đầy đủ, Diệp Uyển Thanh ngồi bên cạnh Hiên Viên đế, nhận hết lời chúc tụng này lại đến lời chúc tụng khác, cho đến khi những tiếng cười ảm ỉ, bản luận từ trong một góc hoa viên khiến mọi người chú ý đến.

"Nhìn xem ai ở bên trong núi giả kia kia ... Aiz không phải là thái tử của Hiên Viên quốc sao?"

" Còn nữ nhân ôm chầm lấy hấn là ai vậy ? Thật không biết tiết chế mà "

.....

Khi Hiên Viên đế tức giận đến nơi thì nhìn thấy mọi người đã bu một vòng lớn nghị luận , lúc này nữ nhân vẫn ôm chặt lấy tấm lưng trần của Hiên Viên Triệt, miệng nàng rên rì, thúc giục hấn vận động .

" Lập tức thôi bọn chúng ra đây ! "

Khi gương mặt của nữ tử được những ngọn đèn gieo khắp nơi trong cung soi rọi , mọi người không khỏi hít một làn khí lạnh . Đây chẳng phải là quý phi nương nương sao ? Thái tử lại dám cần sủng phụ hoàng hấn ư ?

Hoàng quý phi lúc này trên người y phục đều lộn xộn, nàng cố nhớ lại chuyện đã xảy ra , chỉ biết lúc đó nàng cảm thấy vô cùng khó chịu mà rồi khỏi ý nghĩ một lúc, khi vừa đi đến đây thì một bàn tay từ trong núi giả kéo nàng vào, nàng muốn phản kháng nhưng bóng đèn kia rất nhanh chóng cời đi y phục trên người nàng, đầu lưỡi hấn vờn quanh ngực nàng,treu chọc nàng, Hiên Viên đế từ lâu đã không làm như vậy với nàng, ông chỉ biết hùng hục mà đâm vào người nàng, khiến nàng từ lâu đã quên đi sự khởi đầu tốt đẹp này , sau đó không hiểu sao cơ thể như muốn hòa nhập với bóng đèn đó, nàng ôm lấy hấn, nhiệt tình đáp trả lại nụ hôn của hấn, nàng học theo hấn, cời đi y phục của hấn. Khi hấn chôn sâu vật nam tính đó bên trong nàng, nàng thật chỉ muốn điên lên, nàng muốn nhiều, muốn nhiều hơn nữa.

Nhưng sao nàng có thể làm chuyện như vậy trước mặt bao nhiêu người, chắc chắn là có người hạ được nàng .

Nghĩ đến đây nàng không ngừng lao đến đánh vào người Hiên Viên Triệt, miệng tuông ra những lời mắng chửi vô cùng cay độc ... Là tên súc sinh này muốn hại nàng, chính là hấn .

Chỉ có Hiên Viên Triệt giờ phút này là im lặng, hấn biết hôm nay không còn là chuyện nhỏ, trước mặt nhiều người như vậy , Hiên Viên đế cho dù có muốn cũng không thể dung túng hấn nữa , chỉ là chắc chắn có người hãm hại hấn. Hại hấn, hại Hoàng quý phi, có lợi nhất cũng chỉ có nữ nhân đang đứng bên cạnh Hiên Viên đế kia, chỉ có nàng ta, xem như hấn là đánh giá thấp nàng ta .

" Tước bỏ danh xưng của nàng ta, lập tức xử tử ! " .

Sau khi thánh ý vừa được truyền ra, Hoàng quý phi ngồi bệch xuống đất , nàng bò đến dưới chân Hiên Viên đế, gia tộc bên ngoài nàng đã giúp ông nhiều năm như thế, ông không thể đối xử như vậy với nàng . Nhưng ông lại đá nàng ra xa , nàng nhìn mọi người xung quanh, những lời bàn tán, những ánh mắt châm biếm, âm mưu tính toán nhiều năm, nàng lại có kết cục như vậy ? Nàng không cam lòng, có chết cũng không thể chết một mình, tay nàng rút lấy cây trâm bằng vàng hình phượng trên đầu, đâm mạnh về phía Hiên Viên đế . Chỉ là trong khi nàng còn cách ông một khoảng khá xa, đã có một cây kiếm đâm thẳng về phía nàng , lưỡi kiếm đâm sâu vào bụng nàng , xuyên qua da thịt nàng , kết liễu mạng sống của nàng .

" Mẫu Phi ! "

Hiên Viên Tuyệt lúc này chỉ vừa đến nơi, trước mắt hấn là hình ảnh mẫu thân luôn che chở cho hấn nằm rạp dưới đất , thân thể nàng tuy vẫn còn độ ấm nhưng chỉ còn là cái xác không hồn, hấn xoay người nhìn về đám người xung quanh, nhìn Hiên Viên Triệt vẫn thờ ơ quý một bên, nhìn phụ hoàng mặt lạnh như băng, nhìn mẫu phi đã không còn hơi thở, bỗng chốc cảm thấy dường như tất cả mọi người đều rất xa vời, hấn ôm lấy thi thể nàng lặng lẽ rời khỏi, hấn muốn rời đi hoàng cung này, rời đi nơi duy nhất có người thân của hấn .

" Hiên Viên Triệt từ nay phế bỏ thân phận, đầy làm thứ dân "

" Phụ hoàng ! "

" Từ nay trăm cũng không phải phụ hoàng của ngươi , đưa hấn đi ! "

Cung yến năm đó kết thúc rất nhanh chóng , Hiên Viên đế cũng là đau lòng một thời gian dài, tạo điều kiện cho một người thực hiện kế hoạch trả thù của nàng .

" Chắc chắn ... Chỉ là vài ngày không gặp, thật đã không nhận ra vị thái tử quyền uy một thời nữa rồi "

" Tiệp nhân, tất cả là do ngươi " . Hiên Viên Triệt bị người dè hai tay lên vai, thân thể quỳ rạp dưới chân Diệp Uyển Thanh .

" A ! Không sai, tất cả là do ta, chỉ là ta không chỉ ngừng lại ở đó, Hiên Viên Triệt thù mới hận cũ, kiếp trước kiếp này, tất cả nợ nần ta đều sẽ tính hết với ngươi " . Diệp Uyển Thanh nhấc tay một cái, lập tức một tên thái giám bộp lấy miệng Hiên Viên Triệt nhét vào đó một viên thuốc . Chỉ thấy sau đó Hiên Viên Triệt thân thể rã rời , nằm dài xuống đất, muốn nói cũng không có sức . Hấn nhìn thấy mình bị lôi đến một nơi khác , một nơi hoang tàn trong cung , bên trong là những nữ nhân bôi trét đầy phấn son trên mặt, trên đầu các nàng cắm đầy là trâm là hoa trông vô cùng xấu xí, già có trẻ có, bọn họ nhìn hấn , sau đó nhào đến ôm hôn lên cơ thể hấn .

" Bỏn cung chỉ là lo cho ngươi không quen cuộc sống thiếu thốn nữ nhân, nên mới mời ngươi đến ... lãnh cung này , Hiên Viên Triệt , nhìn xem tất cả bọn họ đều từng là mỹ nhân đây, chắc sẽ không khiến ngươi thất vọng " .

Những nữ nhân già có trẻ có bắt đầu quần quanh lấy Hiên Viên Triệt , bọn họ hôn lên người hấn, cắn hấn, ngọai lên người hấn, dùng nhục bồng của hấn

như một thứ đồ chơi bọn họ vẫn hay sử dụng , thân thể hắn bị cào đến rướng máu, ai nói chỉ có nam nhân mới biết phát tiết, nữ nhân nín nhịn quá lâu khi phát tiết cũng rất đáng sợ đấy .

Cuộc đời Hiên Viên Triệt hẳn chơi đùa người khác trong lòng bàn tay đã nhiều, hiện tại lại bị xem thành món đồ chơi của nữ nhân, nỗi nhục nào có thể so sánh , hai tay hắn cố gắng nắm chặt nhưng vẫn vô lực , tay hắn bây giờ chỉ có thể để những nữ nhân này nắm lấy, đặt lên cơ thể bọn họ, xoa lấy từng tác da trên cơ thể họ . Có những nữ nhân như lên cơn điên ngồi lên mặt hắn, chà sát hoa huyết lên miệng hắn , từng dòng mật hoa dính đầy trên mặt, trên người hắn , khiến hắn lần đầu tiên hắn cảm thấy những thứ này ghê tởm đến như vậy, bẩn thỉu đến như vậy .

Hắn nằm im , một nam nhân để mặc một đám nữ nhân cuồng bức, không có hưng phấn, không có nhục dục, chỉ có cảm giác bồn nồn không ngừng trào dâng , hắn nhìn từng người từng người tranh nhau ngồi lên người hắn , nhục bồng vừa phun trào lại ngay lập tức phản ứng như nói cho hắn biết , viên thuốc kia không chỉ khiến hắn bất động, còn khiến hắn thêm phần sung sướng, chỉ là hắn nhớ đến lần trước, hắn cũng là như vậy với Diệp Uyển Thanh, nàng ta cũng là nằm im chờ hắn định đoạt, nhục bồng hắn cũng là cứng rắn như vậy .

Tiện nhân ! Là cố ý chinh hắn .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 7_I

Nếu có ai nói đối phó với phi tử sủng ái nhất của Hiên Viên đế lúc này thì chính là điều viễn vọng nhất , nàng đi đến đâu cũng có nô tỳ thái giám kề cận từng bước , chưa nói đến trong cung tầng tầng lớp lớp thị vệ, chỉ cần ắt xì một cái cũng có mấy ngàn cặp mắt dõi theo người . Diệp Uyển Thanh chính là được trăm ngàn người chăm sóc như vậy ... Nhưng nàng vẫn còn một chuyện ... Phải ! Hiên Viên Tuyết , hắn vẫn là không chết trong tay nàng , nàng không cam lòng, nàng muốn xuất cung, muốn hắn sống không bằng chết . Chỉ là ... xe ngựa còn chưa về đến Diệp phủ , một toán hắc y nhân đã bao bọc xung quanh .

" Hiên Viên Triệt ! Cứ tưởng người trốn đi được sẽ không dám xuất hiện nữa chứ "

" Tiện nhân ! Ta xuất hiện chính là muốn mạng của người "

" Muốn ? Là sẽ có sao ? "

Trong lúc hai người lời qua tiếng lại thì thị vệ trong cung và toán hắc y nhân đã giao thủ một cách hăng say, người chết nằm la liệt trên đất , nhưng có thể nhìn thấy rõ , thị vệ trong cung là yếu thế hơn , bằng chứng chính là toán hắc y nhân chỉ chết có hơn một nửa mà xe ngựa thì đã không còn một ai bảo vệ .

" Diệp Uyển Thanh ! Hôm nay ta chính là cho người hầu hạ hết tất cả những huynh đệ còn sống ở đây ? "

Hiên Viên Triệt chỉ thẳng mũi kiếm về phía xe ngựa , ra vẻ đắc thắng , hắn có lẽ cho rằng nàng lúc này đang sợ hãi đến mức run rẩy, nhưng không ... Diệp Uyển Thanh chỉ là thờ ơ , nàng có gì để sợ , nhục nhã ? Hừ kiếp trước nỗi nhục nàng phải chịu còn lớn hơn . Chết ? Nàng cũng không phải là chưa từng . Chỉ là nàng còn chưa dùng mạng sống này đòi lại món nợ trên người Hiên Viên Tuyết , nàng còn chưa trả được hết thù hận kiếp trước . Ngay lúc nàng còn đang suy nghĩ, một hắc y nhân đã nhanh chóng vén lên rèm che , hắn nắm lấy tay nàng, kéo ra khỏi xe ngựa .

Xung quanh nàng gần hai chục tên đứng thành vòng tròn, bọn chúng từ từ kéo đi khăn che mặt, để lộ ra những khuôn mặt dâm tà nhìn nàng một cách thèm thuồng . Bọn chúng bắt đầu buông kiếm trên tay mà cời đi y phục , những tiếng cười ha hả vây quanh nàng , ngay khi một tên muốn tiến đến cời đi y phục trên người nàng thì một ánh kiếm sắc bén chợt lóe , từ cổ hắn chảy ra một dòng máu đỏ tươi , hắn gục xuống ngay đi cặp mắt vẫn còn đang nhìn thẳng vào nàng .

" Hừ ! Hiên Viên Hạo, ta và người vốn chưa từng đối địch , hôm nay người lại vì tiện nhân này chống đối lại ta ? "

Người vừa đến đứng là tam vương gia của Hiên Viên quốc , Hiên Viên Hạo , hắn bình thường vẫn là người khó gần, không hiểu hôm nay tại sao lại vì Diệp Uyển Thanh mà xuất thủ ? Không lẽ cũng là bị nhan sắc của tiện nhân này mê hoặc , nghĩ như vậy Hiên Viên Triệt càng thêm tức giận, trường kiếm trong tay lao thẳng về hướng Hiên Viên Hạo .

Chỉ thấy Hiên Viên Hạo nhẹ nhàng lách mình một cái đã ở cự ly an toàn , sau đó một tốc độ nhanh chóng tiến đến từng tên hắc y nhân xuất thủ .

Diệp Uyển Thanh ngồi trên đất nhìn theo bóng dáng của Hiên Viên Hạo có chút mờ mịt, kiếp trước nàng không xa lạ gì với hắn, dù sao hắn rất thân cận với Uyển Vy, nàng cũng vì vậy mà xem như quen biết hắn nhưng kiếp này , nàng đã có gì liên quan đến hắn sao ? Vì sao lại cứu nàng .

Chính trong lúc Diệp Uyển Thanh còn đang cố gắng giải đáp thắc mắc trong lòng thì Hiên Viên Triệt đã nhanh chóng hướng mũi kiếm về phía nàng, mục đích của hắn hôm nay là nàng ta, mặc kệ Hiên Viên Hạo ra sao, hắn đều phải giết tiện nhân này .

Nhưng mệnh của Diệp Uyển Thanh thật không nhỏ , mũi kiếm lại bị một thanh kiếm khác chặn lại , nam nhân nàng vẫn muốn hấn sống không bằng chết lại giúp nàng ,bàn tay hấn nắm lấy tay nàng , kéo nàng chạy khỏi nơi nguy hiểm .

Chạy được một đoạn , Diệp Uyển Thanh nhất quyết không chạy nữa, nàng dùng sức thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy tay nàng, có thể khiến Hiên Viên Hạo xuất hiện, ngoài hấn ra có thể là ai .

" Hiên Viên Tuyết ? Ngươi là muốn tự mình ra tay sao ? "

Hiên Viên Tuyết không trả lời nàng, tay lại một lần nữa nắm lấy tay nàng , muốn kéo nàng đi .

" Hiên Viên Tuyết ? ... "

Nghi vấn của nàng còn chưa được giải đáp đã thấy Hiên Viên Triệt đuổi đến phía sau, kiếm trên tay hấn đâm thẳng về phía nàng, nhất quyết muốn mạng của nàng nhưng Hiên Viên Tuyết lại nhanh hơn một bước, hấn đẩy nàng qua một bên , sau đó khó khăn chống đỡ từng chiêu thức của Hiên Viên Triệt .

" Hiên Viên Tuyết ! Ngươi đừng nói cho ta biết ngươi không biết người thiết kế cái bẫy hãm hại ta và mẫu phi của ngươi là ai ? "

Hiên Viên Tuyết vẫn không nói lời nào, kiếm trong tay chỉ biết toàn lực chống đỡ , hấn biết, biết tất cả , hấn cũng muốn để mặc nàng nhưng hấn không làm được , hấn vốn muốn rời khỏi đây nhưng thế nào lại gặp cảnh Diệp Uyển Thanh nàng rơi vào nguy hiểm, nếu đây là ý trời thì trời chính là muốn đùa cợt với hấn .

Nếu so ra về mặt võ công , kiếp trước kiếp này duy chỉ có một thứ không thay đổi chính là võ công của Hiên Viên Tuyết vĩnh viễn đều bại dưới tay Hiên Viên Triệt , Diệp Uyển Thanh có phần bất lực nhìn vết thương trên lưng Hiên Viên Tuyết , nếu cao lên một chút ... dừng ngay trên cổ hấn ... thì thật tốt .

Nhưng nàng còn chưa tiếc xong thì mũi kiếm vẫn còn dính máu Hiên Viên Tuyết đã chỉ về phía nàng , hấn thật là muốn giết nàng bằng được hay sao , có thể cho nàng trước khi chết nhìn thấy Hiên Viên Tuyết chết đi được không ?

Câu trả lời là ... Được !

Khi mũi kiếm đâm xuyên qua ngực hấn ,đầu mũi kiếm hiện rõ trong mắt nàng , khi hấn dùng thân mình che chở cho nàng . Tại sao ? Hấn thật sự là muốn bảo vệ nàng sao ?

Diệp Uyển Thanh đưa tay ôm lấy thân thể yếu ớt của Hiên Viên Tuyết ngã về phía mình , mù mịt , cứu nàng, hấn phải hấn nàng đến chết mới đúng chứ ...

" Tiệm nhân, xem lần này là ai cứu được ngươi ? "

" Là ta " .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truỵn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 7_J

Đằng sau Hiên Viên Triệt bỗng nhiên vang lên một giọng nói , khiến hấn thoáng giật mình,sau lưng hấn là một mỹ nhân xinh đẹp đang cười tươi, nữ nhân này từ đâu xuất hiện , rõ ràng hấn không cảm nhận được nàng ta , nàng ta là từ khi nào hiện diện và ... Từ khi nào trên người hấn lại đâm xuyên qua một cành trúc như vậy .

" Thú vị không ? Cứ nghĩ bản thân đã nắm chắc phần thắng, đến cuối cùng lại là kẻ bại trận "

" Ngươi ... là ... "

Hiên Viên Triệt còn chưa nói hết câu đã nằm im trên đất , mắt hấn vẫn mở to nhìn nữ nhân trước mặt , chỉ là hơi thở đã không còn .

Yêu hồ phui phui tay vài cái sau đó bước đến bên cạnh Diệp Uyển Thanh . " Cuối cùng vẫn phải để ta ra tay "

Nhưng Diệp Uyển Thanh không trả lời nàng ta, nàng nhìn nam nhân trong lòng mình . " Tại sao ngươi lại cứu ta "

" Bởi vì hấn yêu thích ngươi " . Yêu hồ ngồi xuống bên cạnh Diệp Uyển Thanh , cũng học theo nàng nhìn Hiên Viên Tuyết , chỉ là giọng nói nàng ta dường như chỉ xem như đang nói một chuyện rất bình thường .

" Yêu ta ? "

" Diệp Uyển Thanh ! Kiếp trước hần yêu ngươi , kiếp này cũng rất yêu ngươi ... Ta là cảm thấy hần thú vị nên mới giúp ngươi trùng sinh "

" Vì hần nên ngươi mới giúp ta trùng sinh ? "

" Phải ! ". Yêu hồ mở to hai mắt sau đó gật mạnh một cái, đứng , nàng là thú vị với Hiên Viên Tuyết nên mới trùng sinh Diệp Uyển Thanh .

" Ngươi biết hần yêu ta ... lại muốn ta trả thù hần ? "

" Uhm... uhm ... rất thú vị đúng không ? Hần kiếp trước hậu cung không một nữ nhân vốn đã khiến ta tò mò , ta tìm hiểu về hần ... Hóa ra mỗi đêm hần đều nhìn bức họa của ngươi , thật là khó hiểu quá đi , vốn ai cũng cho rằng hần vì Diệp Uyển Vy mà đau , thì ra hần là vì ngươi mà đau ... Bây giờ lại vì ngươi mà chết ... Thật là rất thú vị "

Diệp Uyển Thanh dường như cảm thấy bản thân rất mơ hồ , nàng nhớ đến kiếp trước , nhớ đến những gì nàng đã làm, nàng thiết kế hần , lừa hần , là nàng sai , nàng có tư cách gì hận hần, trả thù hần ? Thì ra hần cũng đau lòng vì nàng , cũng yêu nàng . Nàng đã sai rồi , thật sự sai rồi .

" Đừng trùng sinh ta nữa "

" Há ? Ngươi nói gì ? Ngươi ... ngươi ... "

Hồ Yêu mở to hai mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, mũi kiếm đâm xuyên qua ngực Hiên Viên Tuyết , bây giờ cũng xuyên qua người Diệp Uyển Thanh , nàng ta dựa vào lòng hần , thì thầm . " Thì ra , trong lòng chàng lại dễ chịu đến như vậy ! "

Hồ yêu nhìn hai cái xác trước mặt , phút chốc ngớ ngẩn , ngươi đã thắng, bọn họ đều chết hết rồi, tại sao lại phải chết chứ , đáng lẽ ra phải tận hưởng vinh hoa phú quý , làm một yêu phi , mê hoặc hoàng đế , hại nước hại dân chứ ? Nhưng chưa đợi nàng ngớ ngẩn xong, một đạo pháp lực đã đánh mạnh về phía nàng .

" Nghiệt súc ! Lại dám làm đảo lộn trật tự nhân gian "

Người vừa đến là một nam nhân đầu tóc bạc trắng nhưng trông lại rất trẻ trung , trên gương mặt đẹp tựa yêu nghiệt là một khí thế ... À ... khí thế tức giận đến cực điểm đi .

" Cha ! "

" Ta không phải cha ngươi ! "

" Vậy phụ thân của ta là ai ? Là đại thúc thúc bạch hồ hay là tiểu thúc thúc đen tuyền kể bên động a ?

" Ngươi ... ngươi ... "

" Ài , nhưng xét ra ta lại xinh đẹp giống người cha hồ ly đi trước mặt hơn hết a ! Cha ! Người là không có nuôi nhầm con người khác đâu "

" Ngươi ... ngươi ... ngườiiiiiiii "

" Đại tiên ! Chính là nữ nhi của người đánh huynh đệ chúng ta "

Lúc này nữ hồ mới nhìn đến hai dáng người một trắng, một đen đang nấp phía sau, lại dám mách lẻo nàng sao ? Hai tên hắc bạch vô thường này đúng là chán sống lắm rồi , à mà bọn chúng cũng có còn sống đâu chứ .

" Ngươi dám hành hung quý sai cướp đi quý hồn, tự ý đảo lộn trật tự thời gian, có biết tội không ? "

" Cha ! Pháp thuật này cũng là do người dạy mà ... "

" Ta "

Đại hồ tiên nhìn về hai dáng người phía sau , bọn chúng là đang liếc nhìn ông bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ , rõ ràng như đang nói - Đại tiên, người chắc là không định bỏ qua hai anh em chúng ta mà không làm gì nữ nhi mình đây chứ ?

" Ta dạy ngươi pháp thuật là cứu nhân độ thế ... "

" Thì nữ nhi đã cứu mạng nàng ta mà "

" Kiếp trước nàng ta đứng ra còn sống thêm được vài năm ... ". Bóng màu đen vội vàng chen ngang , sau đó là bóng màu trắng vội vã tiếp lời . " Còn hần thì làm hoàng đế thọ thêm cả mấy chục năm "

" Phiền thật ! Vậy bây giờ ta lại cho hai người bọn họ trùng sinh thêm một lần là được mà ". Tiểu hồ lập tức quay lưng, nàng sẽ xuống địa phủ phá thêm một chuyến nữa thôi .

"Người còn dám ... ! "

Đại hồ tiên xuất ra một đạo pháp thuật giam giữ lấy nữ nhi của mình , sau đó ngọt nhẹ mà thu lại pháp thuật của nàng , biến nàng trở thành hình dáng một con hồ ly nhỏ nhỏ , toàn thân phủ lấy một lớp lông đỏ rực khiến tiểu hồ chỉ có thể tức giận kêu ừ ừ ...

Sau đó , một làn gió thổi nàng bay đến dưới chân một nam tử chỉ chừng 9, 10 tuổi .

Hồ ly nhìn nam tử, nam tử nhìn hồ ly , hai cặp mắt chớp chớp nhìn nhau một thời gian , sau đó hắn ôm nàng vào lòng . " Tiểu hồ thật xinh đẹp ! Ta thích "

.....

" Các người xem , ta đã phong ấn pháp lực của nó trong 10 năm , lại còn để nó rơi vào tay con người... chịu đủ hành hạ "

Hắc bạch vô thường đều tròn mắt nhìn nhau , đôi môi một trắng một đen biến dạng một cách méo mó . Mẹ nó , lão già này làm như bọn hắn là bị mù chác . 10 năm , ít nhất cũng 100 năm mới đủ a, còn hành hạ , có mù cũng phải nghe thấy người đi cùng gọi tên tiểu tử đó là thái tử đi , sùng còn không kịp chứ đừng nói là hành . Cả cái dòng tộc hồ ly này đúng là vô sỉ siêu cấp mà .

~~~~~ Hoàn chương 7 ~~~~~

Giới thiệu chương 8 ... Chính là chuyện của tiểu thái tử với tiểu hồ nha

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 8_A

À ! Nói ra thì ta chính là một hồ tiên , bởi vì phụ thân ta là một đại hồ tiên , mẫu thân ta là một tiểu hồ tiên nhưng ta thật không muốn làm hồ tiên , ta muốn làm hồ yêu , ta muốn mê hoặc chúng sinh , muốn làm một đặc kỹ yêu cơ thứ hai . Chỉ là ngay điều ác thứ nhất ta làm lại khiến ta bị phụ thân đại tiên tước đi pháp thuật của ta rồi.

Hiện tại ta chỉ có thể trở thành một sủng vật cho người ta , cuộc sống vô cùng nhàm chán, sáng thức dậy sẽ có cung nữ hầu hạ ta ăn, ăn xong lại có một đám thái giám đề ta ra kiểm tra lông , xong xuôi ta lại được cho ăn , ăn xong sẽ có cung nữ đèn quạt cho ta ngủ , ngủ dậy , ta lại tiếp tục được cho ăn ... Còn tại sao ta lại được nâng niu như vậy a , thì là do tên tiểu tử khi xưa phụ thân đại tiên ném ta đến _ Hắn là thái tử của Nguyệt Lăng quốc và ta là sủng vật của hắn .

Tối tối ta sẽ đều ngủ trong phòng hắn , leo lên giường của hắn , chui vào lòng của hắn . Hắn cũng rất yêu thích ta, hết vuốt ve khắp người ta , lại vỗ vỗ cái mông nhỏ của ta , dù sao ta cũng là một cô nương mà ...

Nhưng khi hắn mới hơn 15 tuổi đã không thích vỗ mông ta nữa, hắn lại thích vỗ vỗ mông của những tiểu cung nữ hầu hạ hắn , lâu lâu hắn lại còn giờ tay lên xoa lấy ngực của người ta . Ai , lúc đó ta cảm thấy kích động vô cùng , hắn thật sự là có tố chất để trở thành Trụ Vương đó nha .

Hắn bắt đầu chăm chú đọc những quyển sách đầy hình là hình , ảnh lấy ta mà ra sức cọ sát , mẹ kiếp, tên biến thái này, tuy ta đánh giá người cao nhưng không cần tới mức này được không, miệng còn rên ừ ừ làm gì ? Người là thái tử cao cao tại thượng, cứ tìm đại một cái cung nữ xinh đẹp nào đó mà thượng không phải tốt hơn sao ?

Có lúc không có ai ,hắn lại hành hạ ta bằng cách cởi hết quần áo , ôm lấy ta mà ra sức cọ sát , mẹ kiếp, tên biến thái này, tuy ta đánh giá người cao nhưng không cần tới mức này được không, miệng còn rên ừ ừ làm gì ? Người là thái tử cao cao tại thượng, cứ tìm đại một cái cung nữ xinh đẹp nào đó mà thượng không phải tốt hơn sao ?

Có lẽ hắn hiểu được lời kêu gào trong lòng ta nên vài hôm sau ... Vào một đêm không mưa , cũng không có sấm sét , tóm lại là thời tiết vô cùng tốt đẹp , hắn nắm lấy một tiểu cung nữ , tướng mạo cũng có phần xinh đẹp ... tuy là kém xa ta vào phòng .

Tiểu cung nữ lúc đầu xem như là cũng có chút khí tiết , nàng ta chống cự , miệng cũng có la hét nhưng khi hắn cho nàng ta hai cái tát, nàng ta im ngay , chính xác là bất tỉnh rồi , đầu nàng ta quẹo qua một bên luôn ấy .

Sau đó hắn ném nàng ta lên giường , ta còn nghe rõ một tiếng "bịch" nặng nề lắm.

Xem xem, đúng là lần đầu tiên hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm, chỉ là cời y phục thôi đã mất hết nửa canh giờ , thật chậm chạp , may thay sau đó hắn cũng tiến vào việc chính rồi,ngay lúc ta sắp buồn đến chết ...

Tay hắn bóp lấy cặp ngực no đủ của tiểu cung nữ , bóp rồi lại buông, buông rồi lại bóp, sau đó là cặp mắt đầy kinh ngạc nhìn vào điểm hồng hồng mang tên nhũ hoa đang se lại , aiz đúng là không có tiền đồ . Ngón tay hắn tò mò chạm lên nhũ hoa , lúc đầu chỉ là chạm nhẹ , sau lại là vận càng ngày càng mạnh , thô bạo thật . Nhìn cách hắn ngậm cắn nhũ hoa của nàng ta , mà ta còn cảm thấy đau , có cảm như đang cắn đuôi gà như vậy không , người có thể nhỏ nhả lịch sự như đang ăn cá được mà, chậm chậm lừa xương rồi thưởng thức ấy .

Thôi ta không dám nhìn nữa , hắn quả thật tàn nhẫn , miệng hắn cứ cắn mút lấy ngực tiểu cung nữ , bên này xong lại đến bên kia , cứ qua lại như vậy , ta ... cũng thấy chán dìm hắn .

Ngay lúc ta đang thiu thiu sắp ngủ rồi thì lại nghe thấy tiếng của tiểu cung nữ la hét, a , tỉnh lại cũng thật nhanh quá , mà cũng có lẽ đau quá nên mới tỉnh nhanh như vậy . Nàng ta khóc lóc , lấy tay dấm lên lưng hắn nhưng đầu có dấm dấm mạnh, ta thấy rõ nhé, lưng nàng ta có lúc còn ươn lên cho hắn dễ dàng ngậm nữa kia , ô , lại là một chiêu trò của đám nữ nhân muốn leo lên giường của chủ nhân đây mà . Miệng nàng ta vừa cầu xin lại vừa rên rỉ , nghe đúng là ... đang hưng phấn thì có .

Ô , hắn còn chưa tách hai chân nàng ta ra, nàng ta đã vội vàng banh ra mà kẹp lấy eo hắn rồi , tiếc là hắn còn đang liếm mút ngực chưa xong a .

Tiểu cung nữ dường như cũng giống như ta, xốt ruột rồi , ta thấy nàng ta liếc nhìn xuống dưới , sau đó mông cứ nhích từ từ , chân cũng co lại từ từ cho đến khi hai nơi nào đó đã chạm vào nhau thì chân dừng sức, tay ôm chặt , một chiêu thôi đã khiến tiểu đệ đệ chưa được khai thông của tên tiểu tử kia nằm gọn trong hoa huyết của nàng ta. Sau đó chính là khoe mắt nàng ta ngấn lệ , vẻ mặt đau đớn , vờ như là tất cả đã kết thúc rồi , thất thân rồi , bi ai của nữ nhân đã đến rồi , chết đi cho xong .

Mà tên tiểu tử ngu ngốc kia lại cứ xem như ý trời đã định , thân còn chưa động mà trời đã giúp hắn , về mặt hắn nói cho ta biết , sướng run người chứ gì .

Vận động nhanh lên còn cho ta nghỉ ngơi , các người cứ rên ư ử vậy có biết là làm phiền đến ta lắm không kia chứ , ô ô , ta chỉ suy nghĩ như vậy thôi , tiểu tử người không cần quá sức , đừng để trụ vương tương lại cứ như vậy chết từ trong trứng nước chứ , aiz hắn không nghe lời ta, vận động ra vào bên trong tiểu huyết của cung nữ càng ngày càng nhanh , ra đi ra đi , trời ơi , mặt hắn đỏ lét rồi, tiểu cung nữ còn a a kích lệ hắn nữa chứ . Tiết chế, tiết chế, các người có biết tiết chế hay không ?

Không ! Rõ ràng là không , ngay khi ta vừa vui mừng vì cuối cùng hắn cũng chịu ra rồi , thì tiểu cung nữ kia lại động thân , bò lên người hắn mà hôn , người không thấy là hắn mệt đến sắp chết rồi sao ? Thôi được , là ta nhiều chuyện , ta quan tâm sai người rồi, hắn hình như hết biết mệt rồi , phát tiết điên cuồng như vậy, có thể mệt sao ?

Bây giờ ta chỉ thấy may mắn là chiếc giường của hắn là loại giường của hoàng gia, gỗ vừa tốt vừa chắc, không thì chắc sập từ lâu .

Ai ! Ta đành cố nhắm mắt mà ngủ thôi , suy cho cùng, lần đầu tiên mà, làm gì đã ai biết bao nhiêu là đủ chứ !

Lần đầu tiên của ta , a , ta và hồ ly sư huynh còn là hơn hẳn xa nhà ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 8_B

Mà chuyện của ta là tiểu sư huynh cũng rất thú vị , nhớ khi đó ta cũng theo sau các hồ tiên, hồ yêu khác tiến lên núi Bạch Sơn mà tu đạo, lúc đó sư phụ của ta là một vị hồ tiên rất có đạo hạnh, cũng chính vì mối thâm giao với phụ thân đại tiên của ta mà đặt cách cho một con hồ ly cái như ta theo học .

Trên ngọn núi đó , ta rất vinh hạnh là con cái duy nhất , khỏi phải nói cũng biết là ta muốn gì được nấy rồi , từ sư huynh cho đến sư đệ , ngay đến cả phụ tử trợ giân cũng là nghe theo ta răm rắp . Hôm đó ta không nhớ nổi bản thân đã gây ra họa gì , chỉ biết sư phụ rất giận dữ , người dùng phép định thân với ta , giam ta trong hồ băng sau núi tận ba ngày ba đêm .

Ta dầm mình trong hồ nước lạnh thấu xương, vừa đau vừa giận ...

Lúc đó hồ ly sư huynh của ta xuất hiện , hắn là một con hồ yêu lông tím, có lẽ cũng chỉ lớn hơn ta vài trăm năm là cùng , hắn bay đến gần ta , sau đó hỏi ta . " Tiểu muội muội, muội lạnh không ? "

Ta chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn hắn ... lạnh muốn chết luôn ấy . May quá , hắn hiểu được , hắn vòng tay ôm ta bay lên nhưng thay vì giải thuật cho ta , hắn lại đặt ta nằm trên lớp băng mỏng đã đóng lại trên hồ . Lúc đó thật sự ta rất hoảng sợ , nhìn ta cười cười , ta cũng chớp chớp mắt đáp lại , chỉ hy vọng hắn đừng làm gì ta nhưng ta lại làm, hắn không dùng pháp thuật giải chú định thân cho ta , lại dùng pháp thuật lột sạch y phục trên người ta ... Sau đó ta cứ nằm im như vậy cho hắn ... muốn làm gì thì làm .

Môi hắn hôn lên môi ta, lưỡi hắn chen sâu vào miệng ta, quần lấy lưỡi ta , lần đầu tiên có người hôn ta đấy ... Cảm giác chính là , thật dơ quá a , không

biết hắn có ăn gà sống không nữa ? Trong lúc ta còn đang muốn khóc , hắn đã đem cái lưỡi góm ghiec đó ra khỏi miệng ta , thật may quá . Hắn hôn lên cổ ta , từ từ xuống xương quai xanh , hắn gặm xương quai xanh của ta như gặm xương ấy, ta nhớ tộc hồ ly ta không có ăn thịt đồng loại mà huhu .

Hắn cứ cuối đầu hôn lên da thịt ta , đến ngực ta , hai quả mận nhỏ xíu bị hắn cắn đến tê dại , ta phải thừa nhận một điều là ... cảm giác rất tuyệt, ta quên cả phản kháng, à mà có phản kháng cũng không được , sư phụ ... là người hại đồ nhi rồi . Mà nói thật lúc đó, ta có một loại cảm giác không muốn nằm im như vậy , ta muốn cào cấu, muốn ôm hắn a .

Hắn cứ liếm lên ngực ta , cắn lấy quả mận nhỏ của ta , tay hắn hết nắm rồi lại se , hắn thỏa thích dầy vò ta mà không thèm nhìn đến mặt ta một cái , cứ chăm chú bên dưới thôi .

Tay hắn mò từ từ xuống lớp lông nhỏ màu đen bên dưới của ta , ngón tay hắn chen vào cái khe nhỏ nhỏ , gheo chọc đóa hoa của ta , khiến ta cảm thấy rõ ràng có một dòng nước ấm ướt từ từ trào ta bên trong, sau đó hắn đem ngón tay ướt át đưa lên trước mặt ta ra vẻ hào hứng , thật kinh khủng, lúc ta nhìn thấy hắn liếm ngón tay của chính mình , chính xác là hắn liếm thứ ướt át từ trong người ta , ta cảm thấy hơi ghê ghê .

Sau đó hắn muốn tách chân ta ra , ta cười ... pháp thuật định thân của sư phụ , bộ hắn tưởng giống như điểm huyết sao ? Đầu chỉ đơn giản là khiến ta không thể cử động , chính xác là cả cơ thể của ta đều như hóa thành đá , không tự nhúc nhích cũng không ai khiến nó nhúc nhích được , ha ha cái khe nhỏ nhỏ đó một ngón tay thì chen được , chứ cái khác thì còn lâu . Ngay lúc ta còn đang hả hê trước sự bất lực của hắn thì cơ thể lại cử động được , tên chết tiệt này hóa ra có thể giải được thuật của sư phụ sao? Khôn khiếp thật !

Ta còn chưa kịp chửi hắn xong thì đã bị hắn làm cho không còn sức lực, cái đầu của hắn đang chen vào đóa hoa của ta, lưỡi hắn đang khiến cho ta phát điên , từng nơi trong cơ thể ta đều muốn rung rẩy theo hắn, hắn liếm rất nhanh , từ trên xuống rồi lại từ trái sang . A! ta không biết hắn làm theo nhịp độ nào , chỉ biết ta muốn nhiều hơn như vậy , nơi đó rất ngứa, rất khó chịu , ta cảm thấy nó rất trống rỗng nữa .

Bỗng nhiên ta cảm thấy rất đau , khi mở mắt ra đã thấy hắn đang mặt đối mặt nhìn ta , hai cánh tay hắn chống hai bên người ta ,cái bụng của hắn cứ thúc vào bụng ta , mà thật ra lúc đó ta không biết cái hắn thúc vào là ở nơi khác, nghĩ đến thật mất mặt, âu cũng là ta còn trong sáng mà , không trách được ...

Sau đó chính là ta cùng hắn điên long đảo phượng , đến bây giờ ta cảm thấy mình rất ngốc , nếu lúc trước đề hắn dưới thân thì ta đâu có phải chịu lạnh như vậy nha , nên nhớ là ta nằm trên băng đó .

Hắn cứ đâm rồi lại chọc , ta cứ co rồi lại rút , tóm lại là ta không biết cuối cùng là bản thân có bị người ta cưỡng bức hay không , chỉ biết là khi hắn nằm thờ phỉ phò bên cạnh thì ta lại kêu kêu vào tay hắn , sau đó nhích nhích lại gần hắn , ý là ta muốn thêm một lần nữa đó mà ...

Sau đó là thay vì ba ngày bị nhốt dưới hồ băng , ta lại cùng hắn ôm ôm ấp ấp trên lớp băng , thì cũng là băng thôi , cũng lạnh mà phải không ?

Ta cũng là cùng hắn trải qua suốt mấy trăm năm tu đạo cùng nhau như vậy đấy ... Cho đến khi chúng ta xuất sư , ôi ta cũng chưa gặp lại hắn , không biết giờ này hắn ra sao rồi , có còn kêu kêu là dựng đứng như xưa không ? Ta thấy cũng thật nhớ hắn ...

Phải chi lúc này có hắn ở đây ... Ta tiếc quá đi !

Nghĩ lại hắn là con hồ ly đực đầu tiên cũng là cuối cùng của ta a , thật thất bại mà , sao ta có thể chỉ có một con đực kia chứ , ta phải làm hồ yêu ... mà hồ yêu chính là chuyện dụ dỗ nam nhân mà , ta ... ta ... thật yếu kém huhuhu .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chương 8_C

Sau cái đêm tiêu tử kia bị người ta làm ô uế , ta đột nhiên cảm thấy hắn thật sự có hình dáng của nam nhân ta hâm mộ và tìm kiếm bấy lâu _ Trụ Vương . Bằng chứng là số người được hắn sủng hạnh , chỉ tính tháng này thôi đã hơn chục người rồi . Nhiều khi ta còn nhảm chán tới mức ... ngồi nhớ xem hắn sủng người này là hai hay là ba lần trong tháng , ta cũng thấy ta vô cùng rảnh rồi ... nhưng ngoài việc ăn rồi ngủ rồi quan sát hắn ... ta thật không còn gì để làm nha .

Hôm nay ta quan sát hắn thấy có điều kỳ lạ , mặt hắn u buồn , tâm trạng kia hoan ái giảm đi một nửa , sức lực lại mạnh bạo thêm vài phần , là đang tức giận sao ? Tội nghiệp cung nữ kia ,chỉ có thể cắn răng mà chịu đau đớn .

Sau khi xong việc , hắn lập tức đuổi cung nữ kia ra ngoài, còn mình thì trần như nhộng nằm ở trên giường , hết xoay trái lại xoay phải , rõ ràng là có điều suy nghĩ ... Ta cũng có chút quan tâm hắn , chỉ là hiện tại ta không thể nói chuyện được là một , người hắn đang bận thủ toàn mô hôi là hai , ta lại yêu chiều bộ lông mượt mà của mình là ba ... cho nên ... ta quyết định mặc kệ hắn , ta đi ngủ .

Nhưng vừa chớp mắt được một lúc thì hắn lại lay tỉnh ta , ôm ta vào lòng mà vuốt ve ... Hic , ta đã né mà cũng không thoát , bộ lông của ta... Hắn rừ rì bên tai ta vài câu .

" Bảo bối ! Người nói xem ta và tên Thượng Thư kia ... là ai hơn ai ? "

Ta nhìn hắn , chớp đôi mắt long lanh một cái , sau đó lại chớp thêm vài cái lấy lòng hắn nhưng chỉ có ta mới biết suy nghĩ của bản thân ta _ Cái tên nam nhân kia so với hắn , có hơn chứ không có kém , mà còn hơn rất xa . Hắn ta thân hình cao to , vẻ mặt trầm ổn , khí thế mạnh mẽ ... nhưng thôi , hiện tại ta sống là nhờ vào tên thua xa mọi mặt này nên ta nhìn , ta lấy lòng hắn tốt hơn .

Hắn lại vỗ vỗ lên đầu ta , sau đó lại mang một vẻ mặt bất lực . " Nhưng nương tử hắn lại xinh đẹp hơn tất cả đám cung nữ trong cung này ! "

À ! Thì ra là tương tư nương tử của thần tử . Suy cho cùng hắn cũng chỉ mới là thái tử , lại còn nhỏ tuổi , nếu như là một lão vua kinh nghiệm lâu năm thì đã có thể tạo một cơ hội cho tên Thượng Thư kia một cái chết có lý do , sau đó ... chính là hưởng thụ xuân sắc rồi ! Hải tử , vẫn còn là hải tử mà thôi !

Nhưng một mụ già như ta lại quá lạc hậu rồi , vì chỉ một thời gian sau , tên mà ta vốn cho là hải tử kia , lại có thể khiến cho nam nhân thân hình cao to , vẻ mặt trầm ổn , khí thế mạnh mẽ kia , nửa đêm cầu kiến , còn là dẫn theo nương tử mà đến .

Ta mở to hai mắt quan sát nàng ta ... vẫn là xấu hơn ta !

Nàng ta đưa ánh mắt đau khổ nhìn theo bóng dáng tướng công rời đi , khoeo mắt hồng hồng , nhìn cảnh tượng như vậy ... ta ... cảm thấy ... lại là một đêm mất ngủ rồi ! Ta có nên đi ra ngoài mà tìm một góc nào đó để ngủ hay không ?

" Mỹ nhân ! Cuối cùng chúng ta cũng gặp lại " . Hắn đúng là một dâm tặc mà , nương tử người ta đang đau khổ như vậy hắn lại không hề để ý đến , bề nàng ta mà leo lên giường . Động tác có phần lưu loát mà cởi hết sạch nàng ta .

Nàng ta buồn bã mà đặt hai tay lên vai hắn , trong khi hắn vô cùng hưng phấn mà chăm sóc cặp ngực của nàng ta , tiếng mát mẻ thật khiến ta không thể nào chớp mắt được , ta là con hồ ly khó ngủ biết không ?

Ta lại phải quan sát bọn hắn , so với lần đầu tiên , hắn có vẻ từng trải hơn nhiều nhưng vẫn là y như gãm đùi gà , nhìn nét mặt nhăn nhó của nàng ta , ta thừa biết , đau ghê gớm , hắn thật không biết thương hương tiếc ngọc là gì ! Tay hắn bóp lấy nhũ hoa non mịn mà như đang nặn bột bánh bao ấy , vừa chèn ép lại vừa dùng sức .

Sau đó ta thấy bàn tay làm bánh bao kia hạ xuống từ từ , rồi chèn sâu vào giữa hai chân nàng ta , ngón tay hắn cứ ra ra vào vào bên trong cái gì thì ai cũng biết a . Sau đó tay hắn bóp chặt lấy bên ngoài hoa huyệt , ngón tay đang chôn sâu bên trong không biết làm gì ở trong mà khiến nàng ta nắm chặt lấy giường , lồng ngực phập phồng liên hồi , miệng thì không phải nói rồi , là rên một cách kéo dài "Aaaaaaaa.... " .

Sau cùng có lẽ chịu không nổi nữa , nàng ta nắm chặt lấy bàn tay với cái ngón tay không yên phận của hắn , dùng sức đẩy ra , rồi nàng ta đẩy luôn cả hắn ra , chạy xuống giường trong ánh mắt ngờ ngàng của cả ta và hắn nhưng hắn nhanh hơn ta , nhanh chóng giữ nàng ta lại . Lần này ta khẳng định hắn là một cái vũ phu , nhìn cách hắn nắm lấy tóc nàng ta , ép sát nàng ta vào tường , ta lại liên tưởng đến hắn đang muốn cán bột làm bánh , khổ thật , sao trong đầu ta toàn là đồ ăn vậy chứ .

Hắn một tay giữ lấy tóc nàng ta , một tay xoa lên cái mông to rồi cái khe bé bé , hạ màn là cái ngón tay không an phận kia lại tiếp tục chèn sâu vào trong , ta là cảm nhận rõ , hắn thích thú khi hành hạ người khác , có lẽ ta không chọn sai , hắn chính là Trụ Vương đời thứ hai rồi .

Sau khi hành hạ nàng ta đau đến phát khóc , hắn mới rút ra ngón tay bên trong , bàn tay xoa lấy đùi nàng ta , rồi nắm lấy mà nâng lên , aizz , cuối cùng cũng tới rồi , hai canh giờ hành hạ , thật là ta xem trọng sự tỉ mỉ của hắn . Hạ thân hắn đẩy mạnh vào bên trong hoa huyệt , ta là đoán vậy thôi , chứ thật ra ta chỉ nhìn thấy cặp mông của hắn cùng với tấm lưng chuyển động mà thôi . Ta là dựa vào động tác của hắn , tiếng thở gấp của nàng ta mà đoán thôi , chắc là đúng .

Đúng thật ! Hắn nháp nhô được một lúc thì nhón chân thật cao , chắc là đâm cho thật sâu vào trong đó mà , chà , dạo đầu thì tỉ mỉ , thận trọng , hành sự thì ... hơi bị yếu ...

Hắn dựa hết cả người vào nàng ta , khiến cả hai đều té nhào xuống đất , ô hắn làm như có một mình hắn một mối ấy , chỉ là sau đó hắn lại tiếp tục tách hai chân nàng ta ra mà đâm vào , thôi được , ta cảm thông cho hắn , tuy không có chất lượng lắm nhưng bù lại hắn có số lượng đi .

Đêm hôm đó , ta có đếm nha , là sáu lần , ta chắc chắn ... Bởi vì bọn hắn ồn ào khiến ta không sao ngủ được , chỉ có thể nhìn bọn hắn trần trụi .

Còn cái tên Thượng Thư gì gì đó , ta cũng không có gặp lại hắn nữa , bọn thái giám thì nói xì xào rằng hắn sau khi từ quan thì giữa đường lại gặp bọn thổ phi mà ... bỏ mạng rồi . Còn nương tử của hắn thì cũng mất tích luôn , chỉ là ta cứ nhìn cung nữ đang đâm lưng cho tên tiểu tử kia , sao cứ thấy giống nàng ta thế nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 8_D

Tỉnh ra ta ăn bám ở đây cũng vài năm rồi nhỉ ? Nhìn tên tiểu tử kia lớn lên , thay đổi vóc dáng rồi tâm tính , ta có cảm giác bản thân giống như ngày càng già đi vậy .

Đêm nay là đại hôn của hần !

Ta nhìn thấy tân nương từ ngòi một mình trong phòng , nàng ta ngồi im như một bức tượng , ta nhìn nàng ta , bất giác rơi cả nước mắt ... ta ngáp đấy . Nếu ta là nàng ta sẽ tháo ngay hi phượng , nằm vật ra ngủ một giấc còn hay hơn ngồi đợi cả đêm như thế . Bởi vì ta biết tâm thân của nàng ta đã thuộc về tên tiểu tử kia từ lâu rồi , hần làm gì còn thiết tha với đêm tân hôn này chứ , nếu nàng ta không mang cái danh nữ nhi của đại tướng quân, không chừng lại gia nhập vào cung với chức danh cung nữ rồi !

Ta nhớ đêm hôm đó ... là đêm rằm trung thu , hần ôm theo ta tham dự cung yến , ta nhìn một lượt khắp nơi đó ... Vẫn là không có ai đẹp hơn ta cả !

Đêm đó ! Hoàng thượng đã ban hôn cho hần và nàng ta , lúc nghe thấy điều này , ta đã vội quan sát nàng ta , suy cho cùng , ta muốn biết ai lại ... đáng thương như vậy . Hần cũng quan sát nàng ta một lúc ... một lúc lại một lúc ... thế là khi ta về đến đông cung , đã thấy nàng ta cùng vài vị tiểu thư có mặt ở đó nằm dài trên giường rồi .

Các nàng đều là nhắm mắt mà nằm , hai tay đặt lên ngực , bộ dáng yên tĩnh , nếu có mặc quần áo thì xem ra cũng có chút phong thái , chỉ là đều bị lột sạch hết rồi .

Hần đặt ta về chỗ , sau đó vuốt nhẹ lên đầu ta , cười thật ôn nhu với ta ... Rồi một tốc độ sét đánh mà cời đi y phục trên người , lao lên giường , ta nhìn thấy hần hôn từng người từng người , tay hần sờ từng nơi từng nơi , hạ thân hần đâm vào từng chỗ từng chỗ . Tóm lại vẫn là cái giường của hần chắc , không hề nghe tiếng động , cũng không rung rinh một cái nào . Ta đánh giá cao nó .

Sau khi hành sự xong xuôi , hần đứng dậy , vẻ mặt vô cùng mệt mỏi , trông cứ như vừa đánh giặc xong ấy .

Rồi một lúc sau , một vài thái giám tiến vào trong nâng các nàng ra ngoài , bọn hần cũng không quên thu thập cho hần một bộ chăn mới, ta nhìn rõ ... có tất cả là 5 vết máu đỏ tươi trên nền chăn trắng tinh ấy .

Vậy là đông cung có thêm một thái tử phi và ... bốn cái cung nữ nữa !

Nói đến cung nữ , ta ấn tượng nhất là hai vị song sinh ấy ! Mà chuyện tại sao ta lại ấn tượng thì chính là trò chơi của tên tiểu tử kia, gọi là cái gì so sánh ấy .

Hần cho người làm một cái lồng sắt thật to , mà hai nàng ấy vinh dự được vào đầu tiên . Trước khi đưa vào hần lại cho người ép hai nàng ấy uống hết một bình rượu ... đầy xuân dược .

Khi đó , ta ngồi trong lòng hần , nhìn hai nàng bị xuân dược hành hạ mà phải tự ... chăm sóc cho bản thân , rồi lúc sau lại chăm sóc cho đối phương luôn ấy . Ta cảm thấy tên thái tử này càng ngày càng tiến bộ hơn ta , ta còn chưa nghĩ ra được như hần .

Hai nàng ấy cứ hôn lên người đối phương , hai cái nữ nhân chắc phải ức chế lắm , kiếm đâu ra cây gậy mà thọt kia chứ , phải chi ta còn pháp lực , chắc chắn sẽ giúp hai nàng ấy biến ra hai cây gậy nhưng ta lúc ấy đâu có chút pháp lực nào chứ , vậy là ta cứ nhìn ... Và ta thấy cây gậy của tên tiểu tử kia đã ngoi đầu rồi .

Sau đó hần để ta xuống , đi đến bên chiếc lồng sắt , cái khe nhỏ của lồng sắt chỉ nhét được một nắm tay qua là cùng , hần chọn một cái khe , sau đó đem tiểu đệ đệ nhét qua đó ... Ta ... ta cố nhịn cười nhìn hần , hai nàng ta như vậy lại đang chú tâm quần quýt nhau mà lờ qua hần , uống công hần còn ra vẻ ta đây rất có tiền đồ . May mà lúc sau hần ho lên vài cái khiến các nàng chú ý , không thì cứ đứng như vậy mà đợi tiểu đệ đệ tự hạ mất .

Hai nàng ấy nhìn hần như hổ nhìn mồi , nào còn biết sợ uy nghiêm của hần , các nàng ấy tự động cởi chân đem hoa huyệt đón lấy tiểu đệ đệ của hần , ra ra vào vào , còn hần , chính là đứng im mà hưởng thụ , tuy là đứng im ... nhưng cũng được mấy cái lại hạ xuống ... À ta là quên mất , hần chỉ được có mỗi cái số lượng mà thôi ...

Từ đó về sau , cái lồng sắt đó biến thành thú vui của hần , hần là từ lúc nào thích nhìn người khác chịu dày vò như vậy a , thật sự là biến chất mà ... Nhưng ta lại thích sự biến chất của hần , trông cứ y như là sư phụ của Trụ Vương ấy .

.....

Ta ở bên cạnh hần , cũng đã sắp 10 năm rồi ... vậy là sắp có lại pháp lực , a , ta thật hy vọng bản thân mau mau biến lại như xưa mà mê hoặc hần , yêu cơ , ta sắp được làm yêu cơ rồi ...

Vậy là một đêm nọ ta đang nằm trong lòng hần , bỗng nhiên bị đập xuống giường , ta mơ mơ màng màng nhìn hần , hần tròn to hai mắt nhìn ta , sau đó từ trong miệng hần hô to hai chữ . " Thích khách ".

Lúc ấy ta mới cảm nhận được thì ra là bản thân đã lại có pháp lực rồi , hần nhìn thấy ta trong hình dáng một con người rồi , hoảng loạn có lẽ là không tránh khỏi nhưng hần không nhìn ra ta là một đại mỹ nhân sao ? Đáng lẽ phải nhào đến , đè ta dưới thân chứ . Ta vội dùng pháp lực khiến mọi thứ bất động , sau đó quan sát hần , vẻ mặt hần kích động lại như hoảng sợ , có nét nào mà mê đắm đâu .

Không lẽ ta mới có lại pháp lực nên mình người đầu hồ ly sao? Hay cái đuôi hồ ly của ta lộ ra ngoài? Ta vội giơ tay lên kiểm tra một lượt. Không có mà ... Toàn thân cao thấp đều là người mà. Nhưng khi ta nhìn vào chiếc gương nhỏ... Tiên sư thật chứ! Con heo mập này ở đâu ra vậy? Phải mất thời gian một chum trà, ta mới biết thì ra người đó chính là ta.

A....aaaa...a.aaa tên chết tiệt này bao năm qua nuôi ta biến thành một con heo rồi, hèn chi hần không một chút cảm xúc nào khi nhìn thấy ta, tự ta nhìn ta còn thấy ón đấy, ta đưa tay lên bóp lấy lớp mỡ bụng, sau đó néo néo hai bên má, chắc lên ít nhất cũng 70,80 chục kg phải không?
A...a.a...a.a...a.aaaaa trong lòng ta lại gào thét, sự nghiệp yêu cơ của ta. Không! Ta phải ôm lại! Ta phải mê hoặc được hần, ta phải hại dân hại nước!

Vậy là ta hóa phép biến lại thành con hồ ly như cũ, chui vào trong chăn của hần, vờ như không biết gì!

Sau đó hần tỉnh lại, nhìn đám thị vệ bao vây khắp phòng, rồi nhìn khắp phòng, ngu đến mức cho rằng bản thân là nằm mơ! Thấy không, ta chọn hần là không có sai, trên người hần, chỗ nào mà không giống Trụ Vương chứ. Chỉ là ta tính tới tính lui, cũng không tính được hần chưa đợi ta ôm lại đã bị đám cung nữ kia chuốc độc mà chết, ta thật hối hận, thật đau lòng mà rời khỏi đó. Ta phải đi tìm nhân tài cho chức vị Trụ Vương mới được. Ta cũng từng nghĩ sẽ trùng sinh hần... nhưng ta ngại, lại phải tốn 10 năm bị phạt thì làm sao?

~~~~~ Hoàn chương 8 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hồ Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.